Библиотека Камея фантастика

УИЛЯМ ГИБСЪН

НЕВРОМАНТИК

РОМАНЪТ Е НОСИТЕЛ НА НАГРАДИТЕ „ХЮГО", „НЕБЮЛА", „ЛОКУС" и „ФИЛИП К. ДИК"

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Бащата на киберпънка! Романът — родоначалник на най-модерното течение във фантастиката. За пръв път се употребяват термини като киберпространство, ЛЕД (Легален електронен достъп), Ледоразбивач (пробива всякакви защити) и т.н. Без тази терминология трудно се разбират шедьоври като „Острови в мрежата“ на Брус Стърлинг и „Сноукреш“ на Нийл Стивънсън. В самия роман става въпрос за разработването на уникален набег в киберпространството от група хакери, които в един момент се оказват марионетки - мощен изкуствен интелект се опитва да ги хвърли за храна на друг, може би още по-могъщ ИИ.

- Уилям Гибсън
  - ПЪРВА ЧАСТ
    - 1
    - 2
  - ЧАСТ ВТОРА
    - 3
    - 4
    - 5
    - 6
    - 7
  - ТРЕТА ЧАСТ
    - 8
    - 9
    - 10
    - 11
    - 12
  - ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
    - 13
    - 14
    - 15
    - 16
    - 17
    - 18
    - 19
    - 20
    - 21
    - 22
    - 23
  - КОДА
    - 24

- info
  -

Уилям Гибсън
Невромантик

ПЪРВА ЧАСТ
БЛУС ЗА ГРАД ЧИБА

1

Небето над пристанището имаше цвета на телевизионен екран след края на програмата.

— Не че ги употребявам — чу Кейс нечий глас, докато си проправяше с лакти път сред тълпата, насъбрала се около вратата на Чат. — Като че ли тялото ми само си е развило остър дефицит на дрога.

И гласът, и шегата бяха типични за Спрол. Чатсубо беше бар за професионални емигранти; човек можеше да пие тук цяла седмица без да чуе и две думи на японски.

Бара беше обслужван от Рац. Изкуствената му ръка пълнеше с резки и равномерни движения един поднос с наливна бира „Кирин“. Той видя Кейс и се усмихна; зъбите му бяха мозайка от източноевропейска стомана и кафява развала. Кейс си намери място на бара между една от проститутките на Лони Зоун с неестествен цвят на косата и висок африканец с колосана морска униформа и скули, прецизно набраздени с белезите на племето му.

— Уейдж беше тук по-рано с две горили — каза Рац и бутна през бара към него една бира със здравата си ръка. — Случайно да има нещо да урежда с теб, Кейс?

Кейс сви рамене. Момичето от дясната му страна се изкикоти и го побутна с лакът.

Усмивката на бармана се разшири. Грозотата му беше направо легендарна. Във време, когато красотата струваше сравнително евтино, отсъствието ѝ съдържаше известно предзнаменование. Механичната му ръка изскърца, когато се протегна за друга чаша. Руска военна протеза, манипулатор със седем функции, силова обратна връзка, покрит с мръсна розова пластмаса.

— Прекален артист сте, хер Кейс — Рац изсумтя; този звук у него символизираше смях. Той почеса надвисналия си корем в бяла риза с розовия нокът. — Артистът за леко веселите работи.

— Естествено — отвърна Кейс и отпи от бирата. — Все някой трябва да е забавен тук. И, да ти го начукам, ти не вършиш работа.

Кикотът на проститутката се повиши с една октава.

— Нито пък ти, сестро. Така че изфирясвай, ясно ли е? Зоун ми е много, ама много близък приятел.

Тя се втренчи в него и издаде възможно най-тихия звук, наподобяващ плюене, едва помръдвайки устни. Все пак си тръгна.

— За бога, — каза Кейс, — що за бардак въртиш тук? Човек

не може да му удари едно.

— Ха! — Рац търкаше издраскания дървен плот с парцал. — Зоун ми бута процент. Тебе те държа за осигуряване на забавата.

Докато Кейс вземаше бирата в ръка, настъпи един от онези моменти на мълчание, в които сякаш стотина разговора едновременно са достигнали до една и съща пауза. После отново се чу смехът на проститутката, примесен с истерични нотки.

— Мина един ангел — изсумтя Рац.

— Китайците, — измуча един пиян австралиец, — гадните китайци изобретиха съчленяването на нервите. Само ми дай място да побачкам и седи та глей какво става, готин…

— Сега пък и това — каза Кейс на чашата си, усещайки цялата насъбрала се горчивина да се надига жлъчно в него. — Всичко е такава лайнарщина.

Японците бяха вече забравили повече от неврохирургията, отколкото китайците някога са знаели. Нелегалните клиники в Чиба бяха върхът; всеки месец в тях се трансплантираха всякакви изкуствени органи, и все пак не можеха да отстранят увреждания, които му бяха причинени в оня хотел в Мемфис.

Вече беше цяла година тук, и все още мечтаеше за киберпространството, макар надеждата му да избледняваше с всеки изминал ден. След всичката скорост, завои и преследвания в Нощния град, той все още виждаше мрежата в съня си, как ярката коприна на логиката се раздипля из безцветното нищо… Сега Спрол му се струваше чуждо, далечно място отвъд Тихия океан, а той вече не беше пултман, нито киберпространствен жокей. Просто още един търговец на черно, който се опитва да оцелее. Но сънищата го нападаха в японските нощи като включени в контакта богове на вуду, и той плачеше в съня си, а после се събуждаше сам в тъмнината, свит на кълбо в капсулата си в някой хотел със стаи-ковчези, с ръце, вкопчени в леглоплочата, с пръсти, забити в темперопора, опитващи се да достигнат въображаемия пулт.

— Снощи видях момичето ти — вметна Рац, подавайки на Кейс втора „Кирин“.

— Нямам момиче — отвърна Кейс и отпи.

— Госпожица Линда Лий.

Кейс поклати глава.

— Никакво момиче? Нищо? Само бач, приятелю артисте? Посветен на бизнеса? — Малките кафяви очи на бармана бяха разположени дълбоко навътре в набръчканата плът. — Мисля, че с нея ми харесваше повече. Смееше се по-често. Сега ставаш

понякога прекалено артистичен, ще цъфнеш право в някой клиничен контейнер за резервни органи.

— Късаш ми сърцето, Рац.

Той довърши бирата си, плати и си тръгна; високите му, тесни рамене сгушени под зацапания от дъжда найлон в цвят каки. Докато си пробиваше път сред тълпата на Нинсей, усещаше собствената си миризма на застояла пот.

Беше на двадесет и четири. На двадесет и две беше жокей, крадец на информация, един от най-кадърните в Спрол. Беше обучен от най-добрите, Маккой Поли и Боби Куайн, легендите в бизнеса. Постоянно кипеше от адреналин, страничен продукт на младостта и способностите му, включен в обикновен киберпространствен дек, който проектираше откъснатото му от материята съзнание във волева халюцинация, представляваща Мрежата. Самият той крадец, беше работил за други, по-богати крадци; за работодатели, които осигуряваха екзотичния софтуер, необходим, за да проникне през бляскавите стени на компютърните системи на големите корпорации, да отваря прозорци към богати бази данни.

Беше допуснал класическата грешка, която се бе клел, че няма да направи. Беше откраднал от работодателите си. Беше запазил за себе си определена информация и се беше опитал да я прекара сам през канал в Амстердам. И досега не беше сигурен как точно го бяха разкрили, не че вече имаше някакво значение, де. Тогава си беше мислил, че ще го убият, но те само се бяха усмихнали. Казаха му, че е добре дошъл при парите. Щели и без това да му потрябват. Защото — продължаваха да се усмихват — те ще се погрижат той никога вече да не може да работи.

Увредиха нервната му система с руски боен микотоксин.

Беше лежал привързан с каиши към едно хотелско легло в Мемфис, докато талантът му изгаряше микрон по микрон. Беше халюцинирал в продължение на тридесет часа.

Увреждането беше бавно, постепенно и извънредно резултатно.

Кейс, за когото безплътната екзалтация на киберпространството бе съставлявала смисъла на съществуването, възприемаше това като Края. В баровете, които беше посещавал като начинаещ жокей, елитарните възгледи предполагаха известно небрежно презрение към плътта. Тялото беше месо. И той беше попаднал в затвора на собствената си плът.

Всичките му авоари бяха бързо превърнати в Нови йени,

дебела пачка от някогашните хартиени пари, които циркулираха безкрайно в затворения кръг на световните черни пазари, подобно на морските раковини на тробриандските островитяни. Беше трудно да се върши законен бизнес с пари в брой в Спрол; в Япония това вече беше забранено.

Той беше абсолютно убеден, че именно в Япония ще намери лек. В Чиба. Било в регистрирана клиника или в сенчестия свят на незаконната медицинска практика. Синоним на трансплантации, свързване на нерви и микробионика, Чиба привличаше подобно на магнит техно-криминалните общности на Спрол.

В Чиба той бе видял своите Нови йени да се стопяват в двумесечна поредица от прегледи и консултации. Лекарите в незаконните клиники, неговата последна надежда, се бяха възхищавали на изключителното умение, с което е бил осакатен, а след това бавно бяха поклащали глави.

Сега той спеше в най-евтините ковчези, разположени най-близо до пристанището, заляни от кварцово-халогенните потоци, които осветяваха доковете през нощта като огромни сцени. Заради яркия блясък на телевизионното небе там не можеха да се видят светлините на Токио, нито дори извисяващата се холограмна сигла на Електрическа компания „Фуджи“, а Токийският залив приличаше на черна бездна, в която чайките кръжаха над плискания из плитчините бял стиропор. Отвъд пристанището лежеше градът; огромните кубета на корпорациите се възвисяваха над куполите на фабриките. Пристанището и градът бяха разделени от тясна гранична ивица с по-стари улици, област без официално име: Нощният Град, чието сърце бе Нинсей. През деня баровете на Нинсей бяха затворени и безразлични, неонът беше мъртъв, холограмите — инертни, застинали в очакване под отровеното сребристо небе.

Две пресечки западно от Чат, в една чайна, наречена Жар дьо Те, Кейс прокара с двойно еспресо първата си за тази нощ таблетка. Тя представляваше плосък розов октагон със силна доза бразилски тонизиращ наркотик, който беше купил от едно от момичетата на Зоун.

Чайната беше облицована с огледала, като всеки панел бе обрамчен с червен неон.

Отначало, озовал се сам в Чиба, с малко пари и още по-малко надежда да намери лек, се беше отдал на унищожително пренапрягане, преследвайки свеж капитал с леден хъс, който сякаш принадлежеше на някой друг. През първия месец беше убил двама мъже и една жена за суми, които година преди това

биха му се сторили смешни. Нинсей го изтощи до такава степен, че самата улица започна да му се струва въплъщение на магия за смърт, някаква тайнствена отрова, която той не е подозирал, че носи в себе си.

Нощният Град наподобяваше налудничав експеримент по социален дарвинизъм, заложен от отегчен изследовател, който непрекъснато държи натиснат бутона за превъртане напред. Ако не даваш през цялото време газ, потъваш без следа; но само се опитай да действаш прекалено бързо и пробиваш крехкото повърхностно напрежение на черния пазар. И в двата случая от теб не остава нищо, освен може би смътен спомен в съзнанието на някоя постоянна фигура като Рац, макар че сърцето, дробовете иили бъбреците ти може да оцелеят в услуга на някой чужденец, който попълва с Нови йени авоарите на клиниките.

Бизнесът тук беше постоянно, инстинктивно занятие, а смъртта — общоприето наказание за мързел, небрежност, липса на умения, незачитане изискванията на сложния протокол.

Сам на масата в чайната, усещайки началното действие на октагона — дланите му се изпотиха и внезапно почувства настръхването на всяко косъмче по гърдите и ръцете си — Кейс си даваше сметка, че в един момент бе започнал игра със самия себе си, много древна игра без име, един пасианс на смъртта. Вече не носеше оръжие, не взимаше дори елементарни предпазни мерки. Занимаваше се с най-бързите и опасни улични сделки и имаше репутацията на човек, който е в състояние да се добере до всичко, което му поръчаш. Част от него съзнаваше, че себеразрушението му е съвършено очевидно за неговите клиенти, чийто брой упорито намаляваше, но същата тази част се успокояваше с убеждението, че всичко на този свят е само въпрос на време. Именно тя злорадо очакваше Края и най-силно ненавиждаше мисълта за Линда Лий.

Беше я открил в една дъждовна вечер в някаква зала за компютърни игри.

Сред ярките призраци, пламтящи в синкавия здрач от цигарен дим, холограмите на Замъка на магьосниците, Европа от времето на Танковата война, силуетът на Ню Йорк на фона на небето… Спомни си я именно така — с лице, залято от неспирната лазерна светлина и черти, сведени до кодово излъчване: скулите й, алени на фона на горящия Замък, челото й в лазурно синьото на предаващия се на танковете Мюнхен, устните й, докосвани от топлата, златиста светлина на бягащ из каньона от небостъргачи курсор. В онази нощ той беше с приповдигнат дух — пратка кетамин на Уейдж пътуваше към Йокохама и парите бяха вече в джоба му. Влезе, за да се скрие от

горещия дъжд, който цвърчеше по нинсейския паваж и някак си тя му се наби в очите, едно лице сред дузината други, които стояха при пултовете — унесена в играта. Изражението на лицето й в онзи момент беше същото и след няколко часа, когато бе заспала до него в ковчега в един пристанищен хотел; горната й устна беше леко повдигната, напомняща линията, която децата рисуват, за да изобразят птица в полет.

Докато пресичаше залата, за да стигне до нея, все още превъзбуден от сделката, тя вдигна поглед към него. Сиви очи, очертани с размазана черна очна линия. Очи на животно, сковано от ужас в светлината на фаровете на приближаващ автомобил.

Нощта се проточи в сутрин, последваха билети за разходка на въздушна възглавница и първото му пътуване през Залива. Продължаваше да вали, дъждът се сипеше над Хараджуко и и отскачаше на зрънца от дъждобрана й; деца от Токио в бели мокасини и плътно прилепнали найлонови пелерини се тълпяха около прочутите бутици. По-късно, застанала до него в полунощната глъч на един будоар пачинко, тя държеше ръката му като малко дете.

Нужен беше месец на съчетанието от наркотици и стрес, което непрекъснато витаеше около него, за да се превърнат тези постоянно учудени очи в кладенци, изпълнени с крещяща нужда. Той беше наблюдаваал как личността й се разпада, фрагментира подобно на айсберг, чийто отломки се раздалечават, докато накрая съзря животинската нужда, скелетът на пристрастяването. Той виждаше как тя преследва следващата доза със съсредоточение, което му напомняше за богомолките по сергиите край Шига, продавани до контейнери със син мутирал шаран и щурци в бамбукови клетки.

Кейс се загледа в черния кръг кафеена утайка в празната си чаша. Кръгът вибрираше от движенията на ръката му. Кафявият ламаринен плот на масата беше помътнял от патина от миниатюрни драскотини. Докато наркотикът се катереше по хода на гръбнака му, той се замисли за безбройните случайни въздействия, необходими, за да се получи подобна повърхност. Чайната беше декорирана в отживял, безименен стил от миналия век, неясна смесица от традиционна японска и бледа миланска пластмаса, но всичко изглеждаше покрито с тънък слой, сякаш лошото настроение на милион клиенти бе засегнало по някакъв начин огледалата и някога лъскавата пластмаса, оставяйки всяка повърхност замъглена с нещо, което не можеше да се избърше.

— Ей, Кейс, готин…

Той вдигна поглед и срещна сивите очи с плътна очна линия. Носеше избелял френски орбитален работен гащеризон и бели

маратонки.

— Търсих те — тя седна на мястото срещу него с лакти на масата. Ръкавите на прилепналия син гащеризон бяха изрязани на раменете и той автоматично потърси следи от дермове или спринцовки. — Искаш ли цигара?

Тя изпъкна смачкан пакет „Йехеюан“ с филтър от джоба на глезена си и му подаде една. Той пое цигарата и я остави да му я запали с червена пластмасова запалка.

— Спиш ли достатъчно, Кейс? Изглеждаш уморен.

Според акцента тя идваше някъде южно от Спрол, към Атланта. Кожата под очите й беше бледа и с нездрав вид, на плътта все още беше гладка и твърда. Беше на двадесет. Нови, сякаш причинени от гримаса на болка бръчици бяха започнали да се образуват около ъглите на устата й. Тъмната й коса беше прибрана назад с панделка от щампована коприна. Десенът би могъл да бъде компютърна схема или карта на град.

— Да, когато не забравя да си взема хапчетата — каза той и почувства как го облива почти осезаема вълна на копнеж; страстта и самотата навлизаха в него на честотата на амфетамина. Той си спомни уханието на кожата й в горещата тъмнина на ковчега близо до пристанището, допира на пръстите й, сключени около кръста му.

„Плътта — помисли си той — и нейните желания“.

— Уейдж — каза тя, присвивайки очи. — Иска да те види с дупка в главата. — Тя запали цигара.

— Кой ти каза? Рац? Говорила си с Рац?

— Не. Мона. Новият й тъпкач е едно от момчетата на Уейдж.

— Не му дължа чак толкова много. Пък и ако ме ликвидира, със сигурност губи — сви рамене той.

— Твърде много хора са му длъжници, Кейс. Може да послужиш като пример за назидание. Внимавай много.

— Разбира се. А ти как си, Линда? Имаш ли къде да спиш?

— Да спя? — Тя поклати глава. — Разбира се, Кейс. — Потрепери и се приведе напред към масата. Лицето й беше изпотено.

— Ето — каза той, бръкна в джоба на дъждобрана си и извади смачкана петдесетачка. Изглади я по навик под масата, сгъна я на четири и й я плъзна.

— Ти си този, който има нужда от пари, сладък. По-добре ги дай на Уейдж.

Имаше нещо в изражението на тези сиви очи, което той не можеше да разчете, нещо, което не беше виждал преди.

— Дължа на Уейдж много повече. Скоро ще получа други — излъга той, докато наблюдаваше как неговите Нови йени изчезват

зад ципа на джоба й.

— Веднага, щом си вземеш парите, намери Уейдж.

— До скоро, Линда — каза той и се изправи.

— До скоро — милиметър бяла ивица се показа около зениците й. Санпаку. — Пази си гърба.

Той кимна, нетърпелив да тръгне.

Хвърли поглед назад, докато пластмасовата врата се затваряше зад него и видя отражението на очите й в рамка червен неон.

Петък вечер на Нинсей.

Кейс вървеше покрай щандове за якитори и салони за масаж, подмина покрай едно кафене от веригата „Красиво момиче“ и електронния грохот на една зала за игри. Отстъпи встрани, за да направи път на един сарари в тъмен костюм, когато забеляза знака на Мицубиши-Генотех, татуиран на гърба на дясната му ръка.

Дали беше автентичен? Ако да, мислеше си Кейс, тоя си търси белята. На служителите на М-Г над определено ниво в йерархията са присаждаха усъвършенствани микропроцесори, които наблюдаваха нивото на мутациите в кръвта. С подобен трансплант в Нощния Град закъсваш лесно, и се оказваш директно в някоя нелегална клиника.

Този сарари беше японец, но тълпата в Нинсей беше предимно гайджин. Моряци на групи от пристанището; напрегнати самотни туристи на лов за удоволствия, неописани в туристическите справочници; тежкари от Спрол, демонстриращи наперено присадки и трансплanти, и дузина различни видове търговци на черно — всички те изпълваха улицата със сложен танц, съчетание на страст и търговия.

Съществуваха безброй теории, обясняващи защо Чиба толерира Нинсейския анклав. Кейс споделяше мнението, че Якудза пази мястото като един вид исторически парк, някакво напомняне за скромния й произход. Смяташе, че известни основания има и твърдението, че цъфтежът на технологиите изисква зони далеч от ръката на закона, и че Нощният Град съществува не заради своите обитатели, а като нарочно оставена без надзор опитна база за технологично развитие.

„Дали Линда имаше право? — се чудеше той, загледан в светлините. — Дали Уейдж би ме убил като предупреждение за останалите?“ Това не звучеше много убедително, но от друга страна, Уейдж печелеше предимно от незаконна търговия с биологични елементи, а се говореше, че трябва да си луд, за да вършиш това.

Но Линда беше казала, че Уейдж го иска мъртъв. Първото откритие на Кейс в областта на уличната търговия беше, че нито продавачът, нито купувачът имат особена нужда от него. Работата на посредника е да утвърди себе си като необходимо зло. Несигурната ниша, която Кейс си беше издълбал в криминалната екология на Нощния Град беше издълбана с лъжи, и изгребвана всяка нощ чрез предателства. Сега, усещайки как стените й започват да поддават, той беше близо до странна еуфория.

Предната седмица беше забавил трансфера на синтетичен екстракт от жлези, за да го разпродаде на дребно срещу по-висока печалба. Даваше си сметка, че това не се е харесало на Уейдж. Уейдж беше главният му доставчик, прекарал цели девет години в Чиба и един от малцината гайджин, които бяха успели да създадат връзки със строго йерархичната и кастова криминална организация отвъд пределите на Нощния Град. Генетични материали и хормони струяха към Нинсей по сложна стълба от фасади и пердета. По някакъв начин Уейдж беше успял да проследи обратно един от тези канали преди години и сега се радваше на стабилни връзки в дузина градове.

Кейс се беше зазяпал във витрината на един магазин, който предлагаше малки ярки предмети на моряците. Часовници, сгъваеми ножове, запалки, джобни видеотранслатори, симстимови декове, тежки вериги манрики и шурикени. Шурикените винаги го бяха очаровали, стоманени звезди с остри като ножове върхове. Някои бяха хромирани, други черни, други с разноцветно покритие, напомнящо машинно масло върху вода. Хромираните задържаха погледа му. Бяха прикачени върху ален ултрадерматин с почти невидими примчици от найлонова корда за въдица и в центровете им бяха изобразени дракони или символи на ин и ян. Те улавяха неоновото осветление на улицата и го пречупваха, и на Кейс му се стори, че това са звездите, които предричат звездния му път, че съдбата му се определя от съзвездие евтин хром.

— Джули — каза той на звездите. — Време е да видя стария Джули. Той сигурно знае.

Джулиъс Дийн беше на сто тридесет и пет години и поддържаше старателно метаболизма си със серуми и хормони, чиято цена само за седмица възлизаше на цяло състояние. Основното му средство срещу стареенето беше ежегоден престой в Токио, където генни хирурзи възстановяваха кода на неговата ДНК — процедура, все още недостъпна в Чиба. След нея обикновено вземаше самолета за Хонгконг и поръчваше костюмите и ризите си за годината. Безполов и нечовешки

търпелив, най-голямо удовлетворение изглежда му носеше посветяването на езотерично облекло по поръчка. Кейс никога не го беше виждал да носи един и същи костюм два пъти, въпреки че гардеробът му изглежда се състоеше от педантично точни реплики на дрехи от миналия век. Носеше стъкла за очила, обрамчени с паешки тънка златна нишка, изработени от фин розов синтетичен кварц и скосени като огледала във викторианска къщичка за кукли.

Офисите му се намираха зад Нинсей, в един склад, частично обзаведен преди години с безразборна колекция европейски мебели, сякаш Дийн бе възнамерявал да използва мястото за живеене. Едната стена на стаята, в която Кейс чакаше, беше заета от прашни библиотеки в неоацтекски стил. Две издути лампи за маса в стил Дисни стърчаха странно върху ниска масичка за кафе в стил Кандински от лакирана в алено стомана. На стената между библиотеките висеше часовник в стил Дали, и причудливо изкривеният му циферблат се беше проточил почти до голия бетонен под. Стрелките му представляваха холограми, които въртейки се, променяха формата си в съответствие с конвулсиите на циферблата, но никога не показваха вярното време. Стаята беше препълнена с транспортни модули от бяло фибростъкло, които издаваха мирис на изсушен джинджифил.

— Изглежда си чист, големи синко — се чу безплътният глас на Дийн. — Хайде, влизай.

Магнитните болтове около масивната врата в ляво от библиотеките изскочиха. Върху пластмасата, имитираща палисандрово дърво, беше изписано със самозалепящи се, обелени на места букви: „Джулиъс Дийн, импорт-експорт“. Ако мебелите, разхвърляни в импровизираното фоайе напомняха края на миналия век, то самият офис изглежда принадлежеше на началото му.

Розовото лице на Дийн, по което не личеше нито една бръчка, бе обляно със светлина от антична месингова лампа с правоъгълен абажур от тъмно зелено стъкло. Търговецът беше надеждно защитен зад огромното бюро от боядисана стомана; от двете му страни стърчаха високи шкафове с чекмеджета от някакво светло дърво. Кейс предположи, че този тип чекмеджета някога са се използвали за складиране на документи на хартия. По бюрото бяха разхвърляни касети, пожълтели рула принтерен текст и части от някаква механична пишеща машина, която Дийн изглежда така и нямаше да сглоби.

— Какво те води насам, младежо? — попита Дийн, предлагайки на Кейс тънък бонбон, увит в хартия на бели и сини квадратчета. — Пробвай един. Тинг Тинг Джахе, най-добрите.

Кейс отказа джинджифиловия бонбон, седна на скърцащ въртящ се стол от дърво и прокара палец по избелелия шев на крачола на джинсите си.

— Джули, чух че Уейдж иска да ме убие.

— А, така ли? И от къде разбра, ако смея да запитам?

— От едни хора.

— Хора — каза Дийн, премятайки в устата си джинджифилов бонбон. — Какви хора? Приятели?

Кейс кимна утвърдително.

— Не винаги е лесно да кажеш кои точно са ти приятели, нали?

— Дължа му малко пари, Дийн. Да ти е споменавал нещо?

— Не съм го виждал напоследък — въздъхна Джули. — Дори и да зная, разбира се, може да не мога да ти кажа. Както сега стоят нещата, ако разбираш.

— Нещата?

— Той е важна връзка, Кейс.

— А-ха. А иска ли да ме убие, Джули?

— Доколкото ми е известно — не. — Дийн сви рамене със същото безразличие, с което би обсъждал цената на джинджифила. — Ако това се окаже неоснователен слух, синко, се върни след около седмица и ще те открехна на една сингапурска далавера.

— От хотел „Нан Хай“ на улица „Бенкоолен“?

— Множко говориш, големи синко! — намръщи се Джули. Стоманеното бюро беше претъпкано с детектори на стойност цяло състояние.

— Довиждане, Джули. Ще предам поздрави на Уейдж.

Пръстите на Дийн потупаха перфектния възел на бледата копринена вратовръзка.

Едва беше отминал една пресечка от офиса на Дийн, когато усети изведнъж, почти физически, че някой е подир него, и то съвсем близо.

Развиването на известна контролирана параноя беше според Кейс в реда на нещата. Важното беше тя да не излезе извън контрола. Този трик обаче можеше да бъде полезен, ако си на купчинка октагони. Постара се да успокои притока на адреналин и придаде на лицето си израз на отегчение, като се остави тълпата да го носи напред. Видя затъмнена витрина и успя да спре пред нея. Това беше хирургически бутик, затворен поради ремонт. Пъхнал ръце в джобовете на якето той разглеждаше един ромбовиден отрязък изкуствена плът, разстлана върху гравиран с фалшиви нефрити пиедестал. Цветът на кожата му напомняше

курвите на Зоун; беше татуирана с блестящ цифров дисплей, свързан с подкожен чип. Чудно защо трябва да се подлагаш на операция, когато можеш да си го носиш в джоба, помисли той, усещайки струйки пот да се стичат по гърба му.

Без да движи главата си вдигна очи и започна да изучава отражението на тълпата.

Ето го.

Зад моряците в каки униформи с къси ръкави. Тъмна коса, огледални очила, тъмни дрехи, слаб…

Отмина.

Кейс побягна, приведен ниско, промушвайки се между телата.

— Искам да наема пистолет, Шин.

Момчето се усмихна.

— Два час — стояха в задната част на ресторантче за суши и наоколо се разнасяше мирис на прясна сурова риба. — Ти дойде пак след два час.

— Трябва ми спешно. Имаш ли нещо сега?

Шин размести няколко празни двулитрови консервени кутии, които някога са били пълни с хрян на прах. Извади иззад тях тънък пакет в сива пластична опаковка.

— Тейзър. Един час, двайсет Нови. Трийсет депозит.

— Боклук. Не ми върши работа. Трябва ми пистолет. Все едно, че искам да застрелям някого, разбираш ли?

Сервитьорът сви рамене и върна пакета зад кутиите за хрян.

— Два час.

Влезе в магазина, без дори да погледне витрината с шурикен.

Купи два пакета цигари „Йехеюан“ с чип „Банка Мицубиши“ на името на Чарлз Дерек Мей. Името беше по-добро от Труман Стар, най-подходящото за паспорт, което някога беше измислял.

Японката зад компютърната каса изглеждаше няколко години по-възрастна от стария Дийн, но хирургията нямаше заслуга за това. Той извади тънко тесте Нови йени от джоба си и й ги показа.

— Искам да купя оръжие.

Тя посочи с поглед едно сандъче с ножове.

— Не — каза той. — Не обичам ножове.

Тя извади изпод тезгяха някаква правоъгълна кутия. Капакът й беше от жълта мукава с печат, показващ грубо изрисувана навита кобра с издута качулка. Вътре имаше осем еднакви цилиндъра, увити в хартия. Той наблюдаваше внимателно как петнистите й кафяви пръсти развиват един цилиндър от хартията. Тя го вдигна високо, за да може той да го разгледа. Тръба от

мътна стомана с тънка кожена лента в единия край и малка бронзова пирамида в другия. Тя хвана тръбата с едната си ръка и дръпна силна пирамидата с палеца и показалеца на другата. Три намаслени телескопични сегмента силно нагнетена спираловидна пружина се плъзнаха навън и се сключиха.

— Кобра — каза тя.

Отвъд неоновите конвулсии на Нинсей небето беше неприятно сиво. Въздухът се беше замърсил още повече, буквално хапеше, и половината минувачи носеха филтрационни маски. Кейс беше прекарал десет минути в една тоалетна, опитвайки се да намери подходящ начин да скрие кобрата; накрая реши да пъхне дръжката в колана на джинсите си като остави тръбата напреко на корема си. Усещаше пирамидалния накрайник между ребрата и хастара на връхната си дреха. Струваше му се, че оръжието ще издрънчи върху паважа при следващата му стъпка, но мисълта за него го успокояваше.

Чат не беше точно бар за незаконни сделки, макар през делничните вечери да привличаше тъкмо такава клиентела. В петък и събота обаче беше различно. Повечето от редовните посетители отново бяха тук, но се губеха в придошлата тълпа от моряци и специалистите, които преживяват покрай тях. Кейс бутна вратата, влезе и потърси с очи Рац, но собственикът не се виждаше. Лони Зоун, постоянният сводник на бара, наблюдаваше с бащински интерес как едно от момичетата му заговаря млад моряк. Зоун беше пристрастен към някакво успокоително, което японците наричаха „Облачен танц“. Когато улови погледа на сводника, Кейс му направи знак с глава да дойде на бар-плота. Зоун се приближи, носейки се бавно сред тълпата; издълженото му лице имаше вяло и спокойно изражение.

— Виждал ли си Уейдж тази вечер, Лони?

Зоун впери поглед в него с обичайното си спокойствие. Поклати отрицателно глава.

— Сигурен ли си?

— Май че беше в Намбан. Май преди два часа.

— Водеше ли горили? Един от тях слаб, с тъмна коса и черно яке?

— Не — отвърна Зоун най-после. Сбърченото му чело показваше колко усилия му струва да си припомни толкова безсмислени подробности. — Яки момци. Присадка връз присадка. — В очите му имаше малко бяло и още по-малко ирис; зениците изпод натежалите клепачи бяха разширени, огромни. Той остана загледан в лицето на Кейс дълго време, после свали поглед и забеляза подутината от стоманения камшик.

— Кобра — отбеляза той и повдигна учудено вежди. — Ще пречукваш някого?

— До скоро, Лони.

Кейс излезе от бара.

Онзи отново беше по петите му. Сигурен беше. Обхвана го внезапна възбуда, в която октагоновите таблетки и адреналинът се смесваха с още нещо. Това ми доставя удоволствие, му мина през ума, изглежда съм откачил.

И все пак, странно и в същото време съвсем точно всичко му напомняше на пробег в мрежата. Достатъчно беше да се изтощи, да попадне в отчаяна ситуация с известен избор на изход, за да започне да вижда Нинсей като поле от данни, така както навремето мрежата му беше напомняла протеини, свързващи се помежду си в различни видове клетки. Някога в такъв момент той се беше отдавал на висококоростния ритъм, беше се носил, плъзгал в танца на бизнеса, изцяло завладян, и все пак встрани от него, а наоколо течеше обменът на информация, данните добиваха материален вид в лабиринта на черния пазар.

Давай, си каза Кейс. Вкарай ги в капана. Последното нещо, което очакват. Беше на половин пресечка от залата за компютърни игри, където за първи път беше видял Линда Лий.

Втурна се през Нинсей, разблъсквайки група разхождащи се моряци. Един от тях извика нещо на испански подире му. Хвърли се във входа и в този момент се чу гръм, звукът се разби като сърф над него и отекна на пулсации в стомаха му. Явно хората в залата се забавляваха и някой беше прицелил точно десетмегатонна бомба в играта на Танкова Война в Европа. Симулиран взрив потопи залата в бял грохот и над нея се издигна многоцветна холограма на огнена гъба. Той сви вдясно и с няколко скока изкачи небоядисаните талашитени стълби. Беше идвал тук веднъж с Уейдж, за да обсъдят една сделка със забранени хормонални стимуланти с някакъв човек на име Мацуга. Помнеше коридора със зацапания килим и редицата идентични врати, отвеждащи до минниатюрни, разделени с прегради един от друг офиси. Млада японка с черна тениска без ръкави вдигна поглед от белия компютърен терминал; над главата й се виждаше рекламен туристически плакат от Гърция, на синия фон на Егейско море изпъкваха изчистени йероглифи.

— Повикай охраната! — й каза Кейс.

После се втурна надолу по коридора, далеч от погледа й. Последните две врати бяха затворени и както предположи, заключени. Завъртя се и ритна силна с подметката на найлоновите си маратонки лакираната в синьо композитна врата

в края на коридора. Тя изскочи от пантите и евтиният обков се посипа от разцепената рамка. В тъмното се забелязваше само бялата извивка на компютърен терминал. Стигна до вратата в дясно от него, сграбчи с две ръце прозрачната пластмасова топка и я натисна навътре с все сила. Нещо изпука, и той се озова вътре. Тъкмо тук той и Уейдж се бяха срещнали с Мацуга, но каквато и фирма-прикритие да беше организирал той, тя отдавна беше фалирала. В стаята нямаше нищо, дори терминал. Светлината от алеята зад залата едва се процеждаше през зацапаната със сажди пластмаса на прозореца. Той успя да различи змиеподобната фиброоптична извивка, подаваща се от един стенен контакт, купчина празни контейнери за храна и останала без лопатки гондола на вентилатор на сушоар.

Прозорецът представляваше единична плоскост от евтина пластмаса. Той изхлузи якето си, уви с него дясната си ръка и удари силно. Плоскостта се разцепи и след още два удара се измъкна от рамката. Заедно с хаотичния шум от игрите в залата се разнесе и силния звук на алармената система, задействана от счупения прозорец или от момичето в началото на коридора.

Кейс се обърна, нахлузи якето си и изтегли кобрата в пълната й дължина.

Тъй като вратата беше затворена, той разчиташе, че преследвачът му ще реши, че е минал през онази врата, която беше наполовина изритал от пантите. Бронзовата пирамида на кобрата започна да подскача леко, дългата стоманена пружина усилваше пулса му.

Не се случи нищо, чуваше се само воят на алармената система, тътенът на игрите в залата и ударите на сърцето му. Страхът пристигна като стар, полузабравен приятел. Не ледения, бърз механизъм на параноята от наркотика, а обикновен, животински страх. Той беше живял толкова дълго на ръба на тревогата, че беше забравил какво е истинският страх.

Тази преградена стаичка беше типът място, където умират хора. Той можеше да умре тук. Може би имат оръжие…

Трясък от далечния край на коридора. Мъжки глас, който крещи нещо на японски. Писък, изпълнен с леден ужас. Втори трясък.

И приближаващи се стъпки на човек, който не бърза.

Отминават затворената врата. Спират, последвани от три бързи удара на сърцето му. Връщат се. Едно, две, три. Шум от търкане тока на ботуш в мокета.

И последния грам дързост, изкуствено поддържана от октагоновите таблетки се изпари. Той блъсна кобрата обратно в дръжката й и се хвърли към прозореца, обезумял от страх, с

опънати нерви. Нагоре, навън, надолу още преди да осъзнае какво прави. Ударът в паважа заби тъпи остриета от болка в петите му.

Тънка ивица светлина от полуотворен сервизен люк позволяваше да се види купчината изхвърлена фиброоптика и шасито на непотребен пулт. Беше паднал с лицето напред върху плоча прогизнал талашит; претърколи се върху него и се скри в сянката на пулта. Прозорецът на стаичката изглеждаше като блед светлинен квадрат. Сигналът за тревога все още звучеше, тук дори се чуваше по-силно, тъй като задната стена приглушаваше тътена на игрите от компютърната зала.

В рамката на прозореца се появи глава, осветена отзад от флуоресцентната светлина на коридора, после изчезна. Появи се отново, но той пак не можа да различи чертите на лицето. Сребърен проблясък на нивото на очите.

— По дяволите! — се чу женски глас с акцент от северен Спрол.

Главата вече не се виждаше. Кейс остана да лежи под пулта, докато преброи до двадесет, после се изправи. Стоманената кобра все още беше в ръката му и му бяха нужни няколко секунди, за да си спомни какво представляваше тя. Отдалечи се надолу по алеята, накуцвайки, като се стараеше да не натоварва левия си глезен.

Пистолетът на Шин беше петдесетгодишна виетнамска имитация на южноамериканско копие на Валтер РРК, двойно зареждане при първия изстрел, много силен откат. Беше пригоден за дълги патрони калибър 0.22, и Кейс би предпочел експлодиращи куршуми с оловен азид пред обикновените китайски със срязани върхове, които му продаде Шин. Въпреки всичко това беше огнестрелно оръжие, и той го натъпка в джоба си, докато се провираше през Шига по-надалеч от ресторантчето за суши. Дръжката беше от яркочервена пластмаса, оформена като надигнал се дракон, нещо, по което да можеш да прекарваш палеца си в мрака. Той хвърли кобрата в нинсейско кошче за боклук и глътна на сухо още един октагон.

Хапчето пусна тока по жиците му, и той запраши надолу през Шига към Нинсей, и след това към Байджицу. Опашката му беше изчезнала, реши той, и това беше екстра. Трябваше да звъни по телефони, да бута бизнеса, нямаше закога да чака. Една пресечка оттатък Байджицу, в посока към пристанището, се издигаше неугледна десететажна сграда с офиси, облицована с грозни жълти тухли. Прозорците й бяха тъмни, но ако човек си изкриви врата, можеше да види слаб проблясък откъм покрива. Угаснал неонов надпис близо до входа обявяваше: ЕВТИН ХОТЕЛ под

група йероглифи. Ако мястото имаше друго име, то Кейс не го знаеше: за него винаги се говореше като за Евтиния хотел. Можеше да стигнеш до него по алея, водеща навън от Байджицу, и на приземния етаж те чака асансьор в прозрачна шахта. Асансьорът, както и надписът, бяха прибавяни допълнително, прикрепени към сградата с бамбук и епоксид. Кейс се пъхна в пластмасовата клетка и измъкна ключа си, парче твърда магнитна лента без знаци по него.

Беше наел един ковчег тук, седмица за седмица, откакто беше пристигнал в Чиба, но никога не спеше в Евтиния хотел. Спеше на по-евтини места.

Асансьорът миришеше на парфюм и цигари, стените на клетката бяха надраскани и намацани с отпечатъци от пръсти. Когато преминаваше покрай петия етаж, Кейс видя светлините на Нинсей. Потропа с пръсти по дръжката на пистолета, докато клетката забавяше ход със затихващо съскане. Както винаги, пълното спиране беше съпроводено с внезапно раздрусване, но той беше готов за него. Влезе във вътрешното помещение, което служеше на хотела като комбинация между фоайе и градина.

В центъра на квадратния килим от зелена пластмасова растителност, зад пулт с формата на С, седеше японец-тинейджър и четеше книга. Белите ковчези от фибростъкло бяха подредени върху структура от промишлени скелета. Шест реда, по десет ковчега в ред. Кейс кимна по посока на момчето и закуца през пластмасовата трева към най-близката стълбичка. Скелето беше покрито с евтина ламинирана пластмаса, която дрънчеше при силен вятър и течеше при дъжд, но ковчезите бяха доста трудни за отваряне без ключ.

Валцованата мрежа на скелето вибрираше под тежестта му, докато той се придвижваше по третия ред към номер 92. Ковчезите бяха дълги по три метра, овалните им врати широки метър и високи мъничко под метър и половина. Той пъхна ключа си в слота и изчака потвърждение от хотелския компютър. Магнитните болтове изщракаха успокоително и капакът се вдигна нагоре, пружините му скърцаха. Флуоресцентните светлинки проблясваха, докато той се вмъкна вътре, дръпна капака зад себе си и удари по пулта, който включваше ръчното затваряне.

В номер 92 нямаше нищо освен стандартен джобен компютър Хитачи и малка бяла хладилна кутия от стиропор. Тя съдържаше остатъците от три десеткилограмови блока сух лед, увити внимателно във вестник, за да се забави изпаряването, и лята алуминиева лабораторна колба. Свивайки се върху плоскостта от кафяв темперопор, която служеше както за под, така и за легло, Кейс измъкна пистолета на Шин от джоба си и го остави върху

хладилната кутия. След това махна якето си. Терминалът на ковчега беше вграден в едната вдлъбната стена, срещу табелата със списъка на правилата на хотела на седем езика. Кейс вдигна розовата слушалка от стойката и натрака по памет хонгконгски номер. Остави го да звънне пет пъти, след това затвори. Купувачът за трите мегабайта нов RAM в Хитачито не отговаряше на позвъняване.

Набра японски номер в Шинджуку.

Обади се жена, на японски.

— Човекът-Змия?

— Радвам се да те чуя — каза Човекът-Змия, вдигайки друга слушалка. — Очаквах да ми звъннеш.

— Записах музиката, която беше поръчал. — Поглед към охладителя.

— Много се радвам да го чуя. Имаме проблеми със сумите в наличност. Даваш ли на кредит?

— О, не мога, имам зверска нужда от тези пари…

Човекът-Змия затвори.

— Да ти… — каза Кейс в заглъхналата слушалка. Погледна към евтиния малък пистолет.

— Смърди — каза той. — Нещо всичко смърди тая нощ.

Кейс влезе в Чат час преди изгрев с ръце в джобовете на якето. Едната държеше наетия пистолет, другата алуминиевата колба.

Рац беше на задната маса. Пиеше минерална вода „Аполонарис“ от бирена халба. Сто и двадесетте му килограма подобна на тесто плът наклаияха скърцащия стол към стената. Млад бразилец на име Курц обслужваше на бара рядка групичка тихи пияници. Пластмасовата ръка на Рац избръмча, когато той вдигна халбата и отпи. Бръснатата му глава беше покрита с пот.

— Зле изглеждаш, приятелю артисте — каза той, показвайки мокрите руини, служещи му вместо зъби.

— Екстра съм — отвърна Кейс и се ухили като череп. — Супер екстра. — Седна на стола срещу Рац, все още с ръце в джобовете.

— И се мотаеш напред-назад в портативното си бомбоубежище, изградено от питиета и стимулатори, нали? Скрит от гроссе емоции, да?

— Що не престанеш да се занимаваш с мен, Рац? Виждал ли си Уейдж?

— Скрит от страха и самотата — продължи барманът. — Вслушай се в страха. Може да ти е приятел.

— Нещо да си чул за боя в залата за игри тая нощ, Рац?

Някой пострадал?

— Един от охраната заклан като свиня. — Рац потрепери. — Момиче било, казват.

— Имам да говоря с Уейдж, Рац. Аз…

— А — устата на Рац се присви и сля в тънка линия. Той гледаше покрай Кейс, точно към входа. — Мисля, че ще е скоро.

Внезапно в ума на Кейс проблясна споменът за шурикен във витрината. Мозъкът му превключи на бясна скорост. Пистолетът в ръката му беше хлъзгав от пот.

— Хер Уейдж — каза Рац, бавно протягайки розовия си манипулатор, като че ли очакваше да му го стиснат. — Какво удоволствие. Толкова рядко ни оказвате честта.

Кейс обърна глава и погледна към лицето на Уейдж. Беше загоряло и трудно за забравяне. Очите бяха изкуствени биологични морскозелени трансплантиранти „Никон“. Носеше костюм от сивочервеникава коприна и по една платинова гривна на всяка ръка. Отстрани до него стояха горилите му, почти еднакви младежи, с ръце и рамене напращяли от присадените мускули.

— К’во правиш, Кейс?

— Джентълмени — намеси се Рац, вдигайки натрупаните на масата пепелници с розовата си пластмасова протеза, — не искам патардия тук. — Пепелниците бяха направени от дебела, нечуплива пластмаса, с реклами за бира от Тзинтао. Рац ги смачка без усилие, и парчетата зелена пластмаса се посипаха по масата. — Разбирате ли ме?

— Ей, сладур — обади се едната горила, — стиска ли ти да се пробваш с мен?

— Не си давай зор да целиш краката, Курц — каза Рац с разговорен тон. Кейс хвърли поглед през стаята и видя бразилеца изправен на бара и насочил към тримата пушка за потушаване на безредици „Смит и Уесън“. Дулото й, направено от тънко като хартия фолио, обвито с един километър стъклена нишка, беше достатъчно широко, за да поеме юмрук. В прозрачния пълнител се виждаха пет дебели оранжеви касети, инфразвукови пясъчни „медузи“.

— Технически не е смъртоносно — отбеляза Рац.

— Ей, Рац — обади се Кейс. — Длъжник съм ти.

Барманът сви рамене.

— Длъжник, глупости. Тези — изгледа той Уейдж и горилите — трябва да са по-добре осведомени. В Чатсубо не можеш просто така да пречукаш някого.

Уейдж се изкашля.

— Че кой говори за пречукване? Просто имаме малко бизнес-разговор. Кейс и аз бачкаме заедно.

Кейс измъкна пистолета от джоба си и го насочи към чатала на Уейдж.

— Чух, че искаш да ми видиш сметката.

Розовият манипулатор на Рац щракна около пистолета и Кейс трябваше да отпусне ръката си.

— Виж какво, Кейс, вземи ми кажи какво, по дяволите, става с теб, бръмнал ли си или…? Какви са тия дрънканици, че съм тръгнал да те трепя? — Уейдж се обърна към момъка отляво. — Вие двамата се връщате в Намбан. Чакайте ме.

Кейс изчака, докато двамата излязат от бара, който сега беше напълно опустял с изключение на Курц и на пиян моряк в каки, проснат до крачето на столче край бара. Дулото на Смит и Уесъна проследи двамата до вратата, след което се метна обратно към Уейдж. Пълнителят на пистолета на Кейс изтрака на масата. Рац, държейки оръжието в протезата си, изкара патрона в цевта.

— Кой ти каза, че ще те убивам, Кейс?

Линда.

— Кой ти каза, човече? Някой се опитва да те наплаши ли?

Морякът измуча и повърна като фонтан.

— Изкарай тоя — нареди Рац на Курт, който беше седнал на ръба на бара със запалена цигара и Смит и Уесъна в скута.

Кейс усети тежестта на безсънната нощ да се стоварва върху него като торба мокър пясък между очите. Измъкна колбата от джоба си и я подаде на Уейдж.

— Всичко, което имам. Хипофизи. Взимаш им пет стотака, ако действаш бързо. Вложих останалото в един RAM, но вече го нямам.

— Окей ли си, Кейс? — Колбата вече беше изчезнала в сивочервеникавото сако. — Всичко точно, имам предвид, това ни урежда сметките, но изглеждаш зле. Като настъпено лайно. Вземи иди някъде да дремнеш малко.

— Да. — Той се изправи и усети, че Чат се върти около него. — Ами имах една петдесетачка, но я дадох на някого. — Изхили се. След това взе пълнителя и отделния патрон и ги пусна в единия си джоб, след това пистолета в другия. — Трябва да видя Шин и да си взема депозита.

— Бягай в къщи — каза Рац, размърдвайки се на скърцащия стол с нещо като тревога. — Артисте. Бягай в къщи.

Усещаше, че го гледат, докато пресече стаята и се провря през пластмасовата врата.

— Кучка — каза той на розовия оттенък над Шига. Надолу по Нинсей холограмите вече изчезваха като призраци, и повечето неонови надписи бяха вече угаснали и студени. Отпи гъсто черно

кафе от чашката на уличен продавач и загледа изгрева на слънцето. — Отлетяла си, сладурче. Градове като този са за хора, влюбени в пътя към дъното. — Но всъщност не беше точно така, и той усещаше, че му е все по-трудно да поддържа чувството, че е предаден. Тя просто искаше билет до вкъщи, и RAM-ът в неговия Хитачи щеше да й го купи, ако можеше да намери подходящ купувач. И тая работа с петдесетачката; почти му я беше върнала, знаейки, че ще ограби останалото, което той има.

Когато се измъкна от асансьора, на рецепцията беше същото момче. Друга книга.

— Добри ми приятелю — повика го Кейс, без да стъпва на пластмасовите туфи, — Няма нужда да ми казваш. Вече знам. Хубава дама дошла на посещение, казала има мой ключ. Дребно готино нещо за теб, примерно петдесет Нови?

Момчето остави настрана книгата.

— Жена — каза Кейс и драсна линия с палец по челото си. — Коприна. — Ухили се широко. Момчето се ухили в отговор и кимна.

— Мерси, задник — каза Кейс.

Имаше проблеми с ключалката на ковчега. Омешала е нещо, докато се е мъчила да отвори, мислеше си. Той знаеше откъде да наеме „черна кутия“, която би отворила всичко в Евтиния хотел. Флуоресцентите пробляснаха, докато влизаше.

— Затвори капака много бавно, приятел. Още ли носиш оная подробност от събота през нощта, дето я беше наел от сервитьора?

Тя седеше с гръб към стената в другия край на ковчега. Краката й бяха кръстосани, китките почиваха на тях; измежду пръстите се показваше подобното на солница дуло на флетчерен пистолет.

— Ти ли беше в залата за игри? — Той дръпна капака надолу. — Къде е Линда?

— Удари ключа на капака.

Той го направи.

— Твойто момиче? Линда?

Той кимна.

— Махна се. Взе ти Хитачито. Голяма невроза. Та да се върнем на пистолета ти. — Тя носеше огледални очила. Дрехите й бяха черни, токовете на черните ботуши бяха забити дълбоко в темперопора.

— Върнах го на Шин, да си взема депозита. Продадох му обратно патроните му на половин цена. Искаш ли парите?

— Не.

— Да ти трябва сух лед? Всичко, което имам, веднага.

— К’во си изкукал тая нощ? Що трябваше да правиш оная сцена в залата? Трябваше да съсипя онова наемно ченге с мунчакото.

— Линда каза, че ще ме трепеш.

— Линда ли? Никога не съм я виждала преди да дойда тук вътре.

— Не бачкаш ли за Уейдж?

Тя поклати глава. Той забеляза, че очилата са хирургически имплантирани, запечатвайки очниците й. Сребърните стъкла сякаш израстваха от бледата гладка кожа над скулите, обрамчени от черна коса, подстригана като груба грива. Пръстите, обвити около флетчера, бяха тънки, бели и завършваха с полирани червени нокти, които изглеждаха изкуствени.

— Мисля, че си отвъртял бушона, Кейс. Едва си показах носа, и ти ме нагласи в представата си за нещата.

— И какво искате, мадам? — Той се облегна на капака.

— Тебе. Едно живо тяло, мозъкът по възможност цял. Моли, Кейс. Викат ми Моли. Събирам те за човека, за който бачкам. Просто иска да поговорите, и толкова. Няма да пострадаш.

— Това е добре.

— Ако не пострадаш от мен, Кейс. Нищо лично — предполагам, че просто така са ми вързани жиците. — Тя носеше черни кожени джинси и обемисто черно яке, ушито от някаква матова тъкан, която като че ли абсорбираше светлината. — Ако махна стреломета, ще се държиш ли както трябва, Кейс? Имаш вид като че ли обичаш да правиш глупости.

— Хей, аз съм много послушен. Лесен съм за действане, няма проблем.

— Екстра, момко. — Флетчерът изчезна в черното яке. — Защото ако опиташ някой шибан номер, ще е един от най-тъпите опити в живота ти.

Тя вдигна ръце с дланите нагоре, белите пръсти леко разтворени, и с почти нечуто изщракване десет двуостри четирисантиметрови остриета като скалпели изскочиха от местата си под червените нокти.

Усмихна се. Острието бавно се прибраха.

2

След цяла година, изкарана по хотелите-ковчези, стаята на двайсет и петия етаж в чибанския Хилтън изглеждаше чудовищно голяма. Беше десет на осем метра, колкото половин хотелски апартамент. Бяла кафеварка марка Браун димеше върху ниска масичка близо до стъклена плъзгаща се врата, която извеждаше на тясна тераса.

— Глътни малко кафе. Май имаш нужда.

Тя съблече черното си яке. Флетчерът висеше под мишницата й в калъф от черен найлон. Носеше сив пуловер без ръкави с обикновени железни ципове на раменете. Противокуршумен, реши Кейс, докато целеше с кафето светлочервената чаша. Имаше чувството, че краката и ръцете му са направени от дърво.

— Кейс — той вдигна поглед и едва сега забеляза мъжа. — Казвам се Армитаж.

Тъмната му роба бе разтворена до кръста, оголваше широките, неокосмени, мускулести гърди и прибрания, твърд корем. Бледосините му очи навяваха на Кейс асоциацията с избелващ препарат.

— Слънцето изгря, Кейс. Днес имаш късмет, момче.

Кейс размаха ръка встрани, но мъжът с лекота избегна струите плискащо се кафе. По стената, имитираща оризова хартия, се разтекоха кафяви петна. Кейс забеляза правоъгълната златна обица на лявото ухо на мъжа. Специалните части. Онзи се усмихна.

— Изпий си кафето, Кейс — каза Моли. — Всичко е наред, но няма да ходиш никъде, докато Армитаж не си каже приказката.

Тя приседна на копринения матрак върху пода и започна автоматично да разглобява флетчера, без да си прави труда да гледа. Стъклата й следяха Кейс, докато той прекосяваше стаята до масичката, за да си напълни пак чашата.

— Прекалено си млад, за да помниш войната, а, Кейс? — Армитаж прокара едрата си ръка по кафявата, късо подстригана коса. Тежка златна гривна проблесна върху китката му. — Ленинград, Киев, Сибир. Изобретихме те в Сибир, Кейс.

— Какво трябва да означава това?

— Крещящия юмрук, Кейс. Чувал си това име.

— Не беше ли някаква военна операция? Опитали се да взривят оня руски възел с компютърен вирус. Да, чувал съм. И май никой не се е измъкнал жив.

Изведнъж Кейс усети внезапно напрежение. Армитаж отиде до прозореца и се загледа в Токийския залив.

— Не е вярно. Една единица успя да се промъкне обратно до Хелзинки, Кейс.

Кейс сви рамене и си сръбна от кафето.

— Ти си компютърен жокей. Прототипите на програмите, които използваш, за да проникваш в промишлените бази данни, бяха разработени за Крещящия юмрук. За нападението на Киренския компютърен възел. За основна единица беше използван микропланер „Нощно крило“ — един пилот, един кибердек, един жокей. Пуснахме вирус, наречен Молеца. Поредицата „Молец“ представляваше първото поколение реално проникващи програми.

— Ледоразбивачите — измърмори Кейс над ръба на червената чаша.

— Лед от ЛЕД — Легален Електронен Достъп, системи за контрамерки срещу софтуерни атаки.

— Проблемът, мистър, е, че аз вече не съм жокей, и смятам просто да си…

— Бях там, Кейс; бях там когато онези изобретиха хората като теб.

— Имаш мерак да се занимаваш с такива като мен, мой човек. Имаш парите да наемаш скъпи бръснячки, които да ми довлекат задника тук, горе, т’ва е. Никога вече няма да тракам по дека, нито за теб, нито за някой друг — Кейс се доближи до прозореца и погледна надолу. — Ето къде живея сега.

— Според нашия профил излиза, че се опитваш да прилъжеш улицата да те очисти, докато уж нищо не забелязваш.

— Профил?

— Изградили сме ти подробен модел. Купихме досие за всеки от твоите псевдоними и пуснахме симулацията през един военен софтуер. Ти имаш самоубийствен уклон, Кейс. Според модела ти остава още към месец. А според медицинските ни прогнози до година ще трябва да ти се смени панкреаса.

— „Ние“, значи — Кейс кръстоса поглед с бледосините очи. — Кои „ние“?

— Как ще реагираш, ако ти кажа, че можем да оправим твоето невроувреждане, Кейс?

Изведнъж Армитаж му заприлича на издялан от парче метал — неподвижен и невероятно тежък. Статуя. На Кейс му се стори, че сънува и че скоро ще се събуди. Армитаж нямаше да проговори пак. Сънищата на Кейс винаги завършваха с такива замръзнали кадри и ето че този сън беше вече свършил.

— Какво ще кажеш, Кейс?

Кейс погледна към залива и потръпна.

— Ще кажа, че си фрашкан с лайна.

Армитаж кимна.

— После ще те попитам какви са ти условията.

— Не по-различни от тези, с които си свикнал, Кейс.

— Остави човека да поспи, Армитаж — обади се Моли от матрака. Съставните части на флетчера бяха разпръснати върху коприната като някакъв скъп пъзъл. — Не виждаш ли, че пука по шевовете.

— Условията — настоя Кейс, — и то сега. Веднага.

Все още трепереше. Не можеше да спре да трепери.

Безименната и скъпо оборудвана клиника представляваше куп лъскави постройки, разделени от малки градински площи. Кейс помнеше мястото от обиколката, която направи през първия си месец в Чиба.

— Уплашен си Кейс. Наистина си уплашен.

Беше неделя следобед и двамата с Моли стояха насред някакво вътрешно дворче. Бели камъни, разсад от зелен бамбук, черен чакъл, подравнен с гребло. Нещо подобно на огромен метален рак — градинарят, се занимаваше с бамбука.

— Ще стане, Кейс. Нямаш представа с какви неща разполага Армитаж. Май ще плати на тия момчета по нервите за ремонта ти с програмата, която им е дал, за да те оправят. Ще ги издърпа три години пред конкуренцията. Имаш ли представа колко струва това?

Тя затъкна палци в гайките на кожените си дънки и се олюля назад върху лакираните токове на каубойските си ботуши с цвят на зряла череша.

— Ти си уличен самурай — рече Кейс. — Откога работиш за него?

— Два месеца.

— Ами преди това?

— За един друг. Работещо момиче, нали знаеш.

Той кимна.

— Идиотско е, Кейс.

— Какво толкова идиотско има?

— Все едно, че те познавам. Оная справка, дето я имат. Знам как са ти вързани жиците.

— Изобщо не ме познаваш, сестро.

— Всичко е наред, Кейс. Просто те е докопал лошия късмет.

— Ами той? Наред ли е, Моли?

Роботът-рак се придвижи към тях, като заобикаляше ситните вълнички чакъл. Бронзовата му броня изглеждаше като да е на хиляда години. Когато стигна на около метър от нейните ботуши, изстреля кратък светлинен поток и за миг замръзна за момент,

обработвайки получените данни.

— Преди всичко, Кейс, мисля за моя собствен сладък задник.

Ракът промени посоката си, за да я заобиколи, но въпреки това тя го изрита с похвална точност на удара. Сребристата пластинка на върха на ботуша издрънча при удара в бронята. Машината се прекатури по гръб, ала скоро бронзовите й крайници я върнаха в изправено положение.

Кейс приседна върху един камък и заразбива симетрията на чакълените вълнички с върха на обувката. Зашари из джобовете за цигари.

— В ризата ти — каза Моли.

— Ще ми отговориш ли на въпроса?

Кейс измъкна една сгърчена цигара от пакета Йехеюан и Моли му я запали с тънка плочка немска стомана, което приличаше повече на част от хирургически инструментариум.

— Ами, какво да ти кажа, човекът определено гони нещо. Сега е въшлив с пари, а по-рано изобщо не е било така, пък и непрекъснато получава още и още — Кейс долови някакво нервно стягане около устните й. — Или може би… може би нещо го гони него… — Моли сви рамене.

— Какво значи това?

— Не зная точно. Знам, че не знам за кого или за какво всъщност работим.

Кейс се загледа в близначната двойка огледала. След като в събота сутринта излезе от Хилтън, той се бе върнал в Евтиния хотел и спа десет часа. После се мота дълго и безцелно из охраняваната зона на пристанището, зяпайки чайките, които се рееха в кръг отвъд верижния парапет. Ако тя го беше проследила, добра работа беше свършила. Кейс всячески беше отбягвал Нощния град. После дълго чака в ковчега обаждането на Армитаж. И ето го сега в този тих заден двор, неделя следобед, до него момичето с тяло на гимнастичка и ръце на фокусник.

— Ако може да дойдете, сър, анестезиологът ви чака — санитарят се поклони, обърна се и се прибра в клиниката, без да дочака, дали Кейс ще го последва.

Мирис на студена стомана. Лед, който гальовно докосва гръбнака му.

Изгубен, толкова нищожно малък сред онази тъмнина; ръце, които се вледеняват; образ на тяло, който избледнява по коридорите на небето с цвят на телевизионен екран.

Гласове.

После черен огън, който достига разклоняващите се краища на нервите; болка, по-голяма от всичко, на което е дадено името

болка…

Задръж. Не мърдай.

И Рац беше там, и Линда Лий, Уейдж и Лони Зоун, десетки лица от неоновата гора, моряци и крадци, и курви — там, където небето е отровно сребристо, отвъд верижния парапет и затвора на черепа.

По дяволите, не мърдай!

Където небето постепенно губеше съскащия статичен заряд и преминаваше в безцветността на мрежата, и той съзря шурикен, неговите звезди.

— Стига, Кейс, трябва да намеря вената ти!

Тя мачкаше гърдите му със синя пластмасова спринцовка в едната си ръка.

— Ако не лежиш мирно, ще ти прережа шибаното гърло! Още си фрашкан с инхибитори на ендорфина.

Кейс се събуди и откри, че тя се е изпънала до него в тъмното.

Вратът му беше чуплив, направен от съчици. От средата на гръбнака му неспирно излизаха болезнени пулсации. Появяваха се образи и плавно преминаваха един в друг — трептяща комбинация от кулите в Спрол и грубо отсечените куполи на Фулър; неясни фигури, които го дебнеха в сянката под някакъв мост или надлез…

— Кейс? Сряда сме, Кейс.

Тя се завъртя и се пресегна през него. Едната ѝ гърда обърса ръката му над лакътя. Чу я да разкъсва станиола върху капачката на шише с вода и да пие.

— Ето, вземи — пъхна тя бутилката в ръката му. — Виждам в тъмното, Кейс. Микроканални видеоусилватели в очилата ми.

— Боли ме гърбът.

— Там ти смениха гръбначномозъчната течност. Смениха също и кръвта ти. Кръвта, защото имаш и нова задстомашна жлеза, освен другото. И малко нова тъкан, присадена към черния дроб. Оная работа с нервите, не знам точно какво правиха. Много те боцкаха. Ама не стана нужда да те човъркат навсякъде, де — тя се разположи отново до него. — 2:43:12 сутринта е, Кейс. Имам цифров дисплей на чип в оптичния си нерв.

Кейс се привдигна и се опита да отпие от бутилката. Задави се и се закашля, блудкаво-топла вода оплиска гърдите и бедрата му.

— Трябва да потракам на кибердек — чу да казва собственият му глас. Ръката му търсеше в тъмното дрехите. — Трябва да

разбера…

Тя се изсмя. Сграбчи го над лактите с малките си, силни ръце.

— По-полека, новак такъв. Имаш да чакаш осем дена. Нервната ти система ще се изсипе на пода, ако се опиташ да се включиш сега. Докторите забраниха. Между другото, мислят, че са те оправили. След някой и друг ден ще те прегледат.

Кейс полегна отново.

— Къде сме?

— В къщи. Евтиния хотел.

— Къде е Армитаж?

— В Хилтън, продава мъниста на туземците или нещо такова. Скоро ще се измъкнем оттука, човече. Амстердам, Париж, после пак в Спрол — тя го побутна леко по рамото. — Обърни се, бива ме по масажирането.

Кейс се изтегна по корем с протегнати напред ръце. Пръстите му докосваха стената на ковчега. Тя се намести върху кръста му и подпря колене в темперопора. Кейс усещаше хладния допир на кожените й джинси върху кожата си. Пръстите й пробягаха по врата му.

— Как така не си в Хилтън?

Вместо отговор тя протегна ръце назад между бедрата му и нежно обхвана скротума с палец и показалец. Цяла минута се полюшваше там, в тъмното, изправена над него, обхванала с другата си ръка врата му. Кожата на дънките й поскръцваше леко в синхрон с плавните й движения. Пластопяната сякаш избута нагоре стегнатото тяло на Кейс.

Главата му щеше да се пръсне от пулсиращата болка, но поне усещането, че вратът му всеки момент ще се скърши, беше изчезнало. Кейс се привдигна на един лакът, преобърна се и се отпусна пак в темперопора, като придърпа Моли към себе, ближейки гърдите й, чиито малки твърди зърна се хлъзгаха по бузите му и оставяха мокри следи. Напипа ципа на джинсите й и го разкопча.

— Не бери грижа — рече тя. — Виждам в тъмното.

Джинсите шумно се смъкнаха и Моли зарита до него с крака, докато се освободи от тях. Преметна крак през тялото му и се изправи на колене над него. Кейс протегна ръце към лицето й, но се сепна, когато усети твърдата повърхност на имплантираните лещи.

— Недей — каза Моли, — мажеш отпечатъци.

Тя седна пак върху него и придърпа ръката му към себе си, обърна дланта му с палеца върху цепката на дупето си и разпери пръстите му върху срамните си устни. Когато започна да се

отпуска върху него, образите го връхлетяха отново, трептящи, идващи и отиващи си — лицата, отделни части от неонови надписи… Моли се завъртя върху корема му с гръб към него и Кейс конвулсивно потръпна. Тя си го вкара и се чукаха в тази поза, Моли се плъзгаше надолу отново и отново, докато и двамата не свършиха. Неговият оргазъм се взриви като яркосиньо петно в пространство без временно измерение, безбрежно както матрицата, където лицата се разпадаха и се засмукваха от нищото, и Кейс усети как нейните стегнати и влажни слабини се отпускат върху бедрата му.

В Нинсей нещата следваха своя обичаен ход, само че в изпълнение на един по-рехав, делничен вариант на тълпата. Откъм салоните за компютърни игри и залите за пачинко глъчката прииждаше на вълни. Кейс надникна в Чат и видя Зони, който наглеждаше своите момичета в топлия, вмирисан на бира здрач. На бара стоеше Рац.

— Да си виждал Уейдж, Рац?

— Не и снощи — Рац въпросително повдигна вежда по посока на Моли.

— Като го видиш, кажи му, че парите са в мен.

— Късметът се е обърнал ли, артисте?

— Рано е да се каже.

— Добре де, трябва дя се видя с тоя тип — Кейс гледаше своето отражение в очилата й. — Трябва да приключа една работа.

— На Армитаж няма да му хареса, дето те изпускам из очи — тя стоше под топящия се часовник на Дийн с ръце на хълбоците.

— Тоя тип няма да разговаря с мен, докато ти си тук. Хич не ми пука за Дийн. И сам добре се грижи за себе си. Обаче има други хора, които отиват право на дъното, ако аз се чупя от Чат. Мои хора, разбираш?

Моли стисна устни и поклати глава.

— Имам хора в Сингапур, свръзки с Токио в Шинджуку и Асакуза, и те потъват, разбираш ли? — излъга той, поставил ръка върху рамото на черното й яке. — Пет. Пет минути. По твоя часовник, става ли?

— Плащат ми не за това.

— За какво ти плащат е едно. Съвсем друго е заради мен да умрат няколко близки хора, понеже ти си спазваш прекалено буквално инструкциите.

— Глупости. Близки хора, дрънканици на търкалета. Отиваш там, за да ни провериш чрез твоя контрабандист. — Тя подпря

ботуша си върху прашната масичка за кафе в стил Кандински.

— А, Кейс, шемете, изглежда твоята приятелка ей там добре се е въоръжила, освен че главата й е претъпкана със силикон. Какво всъщност става? — призрачното покашляне на Дейн сякаш увисна във въздуха между тях.

— Чакай, Джули. Както и да е, ще вляза сам.

— В това можеш да си сигурен, големи синко. Няма начин иначе.

— Добре — каза Моли. — Отивай. Обаче само пет минути. Иначе ще вляза и ще го охладя твоя близък приятел завинаги. А докато се занимаваш с него, опитай се да познаеш едно нещо.

— Какво е то?

— Защо ти правя услуга — тя се обърна и закрачи към изхода покрай редиците бели модули с изсушен джинджифил.

— Завъдил си най-странната компания, която съм виждал, Кейс — подметна Джули.

— Джули, тя си отиде. Ще ме пуснеш ли? Моля те, Джули!

Болтовете изскочиха.

— Бавно, Кейс — каза гласът.

— Давай, Джули, можеш да изкараш всичкия си боклук от бюрото — рече Кейс, докато сядаше на въртящия се стол.

— Изкаран е от самото начало — меко отвърна Дийн, измъкна иззад разхвърляните части на старата механична пишеща машина пистолет и се прицели старателно в Кейс. Масивно оръжие, магнум с рязана цев. Предната част на предпазителя на спусъка беше изрязана, а дръжката бе обвита в нещо, което приличаше на стар изолирбанд. Кейс реши, че патлакът изглежда много странно в розовите, маникюрирани ръчички на Дийн.

— Предпазна мярка, нали разбираш. Нищо лично. Кажи, сега, какво искаш.

— Трябва ми урок по история, Джули. И едно досие.

— Какво става, големи синко? — Дийн носеше памучна риза на райета, бялата яка стоеше изправена като от порцелан.

— Нищо, Джули. Махам се. Изчезвам. Обаче направи ми една услуга, а?

— Чие досие, големи синко?

— Гайджин на име Армитаж, апартамент в Хилтъна.

Дийн остави пищова.

— Стой мирен, Кейс — той натрака нещо на преносимия терминал. — Май знаеш толкова, колкото и моята мрежа, Кейс. Изглежда този джентълмен е сключил временно споразумение с Якудза, а синовете на неоновата хризантема имат начин да си покриват хората от такива като мен. Другояче не би могло и да

бъде. Сега, историята. Нали каза история — Дийн вдигна отново патлака, но без да го насочва право в Кейс. — Каква точно история?

— Войната. Знаеш ли за войната, Джули?

— За войната ли? Какво толкова има да се знае? Продължи три седмици.

— Крещящия юмрук.

— Прочута работа. Какво ви учат по история в днешно време? Страшно тъп следвоенен политически футбол, това беше. Разказа им играта на всичките, че и отгоре. Вашата паметна плоча, Кейс, вашата паметна плоча в Спрол, чакай, къде беше… в Маклийн?… И в бункерите, всички тия… страхотен скандал! Съсипаха едно голямо парче патриотична млада плът, само и само да изпробват някаква нова технология. Както се оказа в последствие, много добре са знаели за руските отбранителни системи. Знаели са за емповете, за оръжията с магнитен импулс. И въпреки това изпратиха момчетата, просто ей така, да видят какво ще стане — Дийн сви рамене. — Дивеч за пушката на Иванушка.

— Някой от тия момчета успя ли да се измъкне?

— Господи — рече Дийн, — ужасни времена бяха… Но мисля, че някои наистина успяха. Един от екипите. Превзели някакъв съветски боен кораб. Така де, хеликоптер. Отлетели с него до Финландия. Не знаели кодовете за достъп, естествено, и изтрепали маса народ от отбраната на Финландия, докато влязат. От специалните части — Дийн подсмръкна. — Страхотна дивотия.

Кейс кимна. Миризмата на изсушен джинджифил ставаше непоносима.

— Изкарах войната в Лисабон — Дийн остави патлака. — Прекрасно място е това Лисабон.

— Да не би да си служил в армията, Джули?

— По-скоро не. Макар че голямо юркане падна — Дийн пусна една от своите розови усмивчици. — Чудна работа е какво може да направи войната с пазарите на човек.

— Благодаря ти, Джули. Длъжник съм ти.

— Едва ли, Кейс. И сбогом.

Впоследствие си казваше, че вечерта при Сами беше тръгнала наопаки още от самото начало, че още щом бе последвал Моли по онзи коридор, подритвайки изпотъпканите квитанции от билети и чашите от стиропор, той беше я предусетил. Смъртта на Линда, притаена в очакване…

След като се видя с Дийн, двамата с Моли отидоха до Намбан и Кейс си плати дълга на Уейдж с пачка от Новите йени на

Армитаж. Това много се хареса на Уейдж и по-малко на неговите момчета, а Моли ги дебнеше с копнеж в очите да мръднат, докато стоеше нахилена до Кейс в погребален екстаз. После Кейс я заведе пак в Чат да пийнат.

— Губиш си времето, жокей — каза Моли, когато Кейс измъкна от джоба на якето си осмоъгълната таблетка.

— Откъде-накъде? Искаш ли? — той й подаде едно хапче.

— Новият ти панкреас, Кейс, и онези тапи в черния дроб. Армитаж е поръчал да ги направят така, че да изхвърлят тия лайна — тя потупа осмоъгълника с тъмно-червения си нокът. — Не можеш да литнеш с амфетамини или кокаин. Биохимия.

— Мамка му — изръмжа Кейс. Погледна към осмоъгълничето, после към нея.

— Глътни го. Глътни десет. Нищо няма да стане.

Той го глътна. Нищо не стана.

Три бири по-късно тя питаше Рац за борбите.

— При Сами — каза Рац.

— Аз съм пас — рече Кейс, — чувал съм, че там се играе на смърт.

Час по-късно Моли купуваше билети от един кльощав тайванец с бяла тениска и провиснали шорти за ръгби.

„При Сами“ представляваше надут шарден зад един пристанищен склад — яко сиво платно, подсилено с мрежа от тънки стоманени жици. Коридорът, с по една врата в двата си края, представляваше груб въздушен шлюз, който поддържаше разликата в налягането отвън и вътре в шардена. Към имитиращия дърво таван бяха завинтени на равни интервали флуоресцентни кръгли лампи, но повечето бяха счупени. Из влажния въздух се носеше смесената миризма на пот и бетон.

След всичко това обстановката вътре дойде за Кейс малко неочаквано — арената, тълпата, напрегнатата тишина, светлинните изображения, издигнати високо под купола. Бетонът се спускаше на стъпала към нещо като централен подиум с формата на кръг, около който беше струпана проектиращата апаратура. Никакво осветление, освен това, което хвърляха холограмите, мърдащи и проблясващи над кръга, възпроизвеждащи движенията на двамата мъже долу. Гъсти слоеве от цигарен дим се издигаха над стъпалата и бавно се стелеха, докато накрая не срещнеха някое от въздушните течения, създавани от вентилаторите, които поддържаха шардена. Нито звук, освен тяхното приглушено пърпорене и тежкото дишане на биещите се, предавано от усилвателите.

По лещите на Моли пробягваха цветните отражения на мъжете, които се въртяха в кръг. Холограмите бяха десетократни

увеличения; при това положение ножовете в ръцете на двамата имаха дължина малко под метър. Кейс си спомни, че според правилата те трябваше да се държат като при фехтовка, така че палецът да сочи по протежение на острието. Ножовете сякаш се движеха от само себе си. Плъзгаха се с някаква ритуална липса на бързина, рисувайки извивките и линиите на своя танц в неразделна близост на острите върхове, докато мъжете дебнеха да се появи пролука. Моли следеше борбата с извита нагоре глава и спокойно изражение на лицето си.

— Отивам да намеря нещо за хапване — рече Кейс.

Тя кимна, изгубена в съзерцаване на танца.

Хич не му харесваше това място.

Кейс се обърна и потъна в сенките. Беше прекалено тъмно. Прекалено тихо.

Тълпата, забеляза той, се състоеше предимно от японци. Съвсем нетипично за Нощния град. Техници, дошли от аркологиите. Кейс реши, че арената сигурно се ползва с одобрението на някоя корпорация като център за отдих. Зачуди се какво ли значи да работиш цял живот за един дзайбацу. Жилище на компанията, химн на компанията, погребение от компанията.

Беше обиколил шардена почти наполовина, когато най-сетне стигна до будките с храната. Купи якитори на пръчки и две бири във високи картонени чаши. Хвърли един поглед към холограмите и видя, че от гърдите на единия мъж шуртеше кръв. Гъстият, кафяв сос потече по пръчиците и покапа върху кокалчетата на ръката му.

Още седем дена и после щеше да се включи. Ако сега си затвори очите, ще види мрежата.

Сенките подскачаха, докато холограмите се носеха в буйния си танц.

В този миг страхът започна да се събира на топка в стомаха му. Студена струйка пот бавно се стече по ребрата му. Операцията не е била успешна. Той беше все още тук, беше все още плът, никаква Моли не го чакаше с приковани в ножовете очи, никакъв Армитаж не се подвизаваше в Хилтън с билети, и с нов паспорт, и с пари. Всичко е сън, жалка фантасмагория… Горещи сълзи размазаха образа пред очите му.

От нечия артерия бликна червено зарево от кръв. И сега тълпата крещеше, надигна се, пак крещеше… докато в същото време някаква фигура се сгърчи; холограмите избледняваха, после несигурно затрептяха…

Устата му се изпълни с вкуса на повръщано. Кейс затвори очи, пое дълбоко въздух, погледна пак и видя Линда Лий, която мина покрай него. Сивите й очи бяха заслепени от страх. Носеше

същия онзи френски работен комбинезон.

После изчезна. В сенките.

Абсолютно тъпашки рефлекс — Кейс захвърли бирата и пилето на земята и хукна подир нея. Можеше да я извика по име, обаче знае ли човек?

Послеобраз на тънка като косъм нишка червена светлина. Обгорелият бетон се набиваше през тънките подметки на обувките му.

Белите й маратонки просветваха, вече съвсем близо до извиващата се стена, когато призрачният сноп от лазера отново го заслепи и заигра пред погледа му, докато Кейс тичаше с все сили.

Някой му подложи крак. Дланите му се разраниха от бетона.

Кейс се преобърна и ритна, но не улучи. Над него се надвеси някакво кльощаво момче. Русата му коса стърчеше във всички посоки и образуваше нещо като ореол с цветовете на дъгата на фона на идващата отзад светлина. Над подиума единият мъж се обърна към ликуващата тълпа с високо вдигнат нож. Момчето се усмихна и измъкна нещо от ръкава си. Бръснач, който проблесна в червено, когато трети лазерен лъч се отправи покрай тях в тъмното. Кейс видя как бръсначът започна да се спуска към неговото гърло, подобно на пръчката на търсач на подпочвени води.

Лицето изчезна в бръмчащия облак от микроскопични експлозии. Флетчерът на Моли, настроен на двайсет изстрела в секунда. Момчето се закашля в спазъм и се стовари върху краката на Кейс.

Кейс се запъти към будките в сенките. Сведе поглед надолу в очакване да види как рубинената игличка ще се покаже от гръдния му кош. Нищо подобно. Най-сетне откри Линда. Беше свлечена в основата на една бетонна колона, очите й бяха затворени. Наоколо се носеше миризмата на печено месо. Тълпата ревеше неспирно името на победителя. Продавачът на бира бършеше кранчетата на буретата с почернял от мърсотия парцал. Кой знае как, едната й бяла маратонка се беше събула и беше застанала до главата й.

Покрай стената. Бетонна извивка. Ръце в джобовете. Не спирай! Между невиждащите лица, чиито очи до едно гледаха нагоре към образа на победителя над кръга. Нашарено с белези европеидно лице заигра по някое време на пламъка на кибритена клечка, с устни здраво стиснали късата дръжка на метална лула. Остър примес на хашиш. Кейс вървеше без да спира, без да усеща нищо.

— Кейс — огледалата на Моли изскочиха от дълбоките

сенки. — Добре ли си?

В тъмното зад нея нещо издаваше хленчещи и бълбукащи звуци.

Кейс поклати глава.

— Борбата свърши, Кейс. Време е да си ходим.

Той се опита да мине зад нея, да надникне в тъмното, където нещо умираше. Тя го спря с ръка на гърдите му.

— Приятелчета на твоя близък приятел. Отмениха те в убийството на твоето гадже. Май не си случил много с приятели в тоя град, а Кейс? Пуснахме частичен профил и на онова дърто копеле, докато проучвахме и теб, човече. Той ще изпържи всеки за няколко от Новите. Оня отзад каза, че се докопали до нея когато се опитала да пробута твоя RAM. По-евтино им било да я убият и да й го вземат. Спестили малко пара… Пипнах тоя с лазера и той ми изпя всичко. Голямо съвпадение, че и ние попаднахме тук, но трябваше все пак да проверя, за да съм сигурна — Моли стисна устни и те се свиха в тънка чертичка.

Кейс се чувстваше така, сякаш мозъкът му беше стегнат в менгеме.

— Кой — попита той, — кой каза, че ги е пратил?

Моли му подаде торбичка с изсушен джинджифил, цялата оплескана с кръв. Ръцете й направо лепнеха. Там, в сенките отзад, някой изгъргори и умря.

След като му направиха постоперативния преглед в клиниката, Моли го заведе на летището. Армитаж ги чакаше. Беше наел хеликоптер. Последното, което Кейс зърна от Чиба, бяха черните дъги на аркологиите. После над тъмната вода и над плаващите по нея слоеве боклук се спусна мъгла.

ЧАСТ ВТОРА
ГОЛЯМОТО ПАЗАРУВАНЕ

3

У дома.

У дома беше Спролът, СОБА — Столичната Ос Бостън-Атланта.

Да речем, че си направил програма, която да ти показва на много голям екран честотата на географския обмен на информация. Всеки хиляда мегабайта да се отбелязват на картата с един единствен пиксел. Манхатън и Атланта ще горят в ярко бяло. После почват да трепкат толкова ожесточено, че скоростта на трафика създава опасност от претоварване на твоята симулация. Картата ти е на косъм да избухне в свръхнова. Спокойно. Вдигни мащаба. Всеки пиксел да е милион мегабайта. При сто милиона мегабайта на секунда започваш да различаваш определени квартали в средната част на Манхатън; контурите на стогодишните индустриални паркове, които обграждат стария център на Атланта…

Кейс се събуди от съня, в който се изреждаха летище след летище и в който черните кожени дрехи на Моли се развяваха пред него из фоайетата на Нарита, Шипхол, Орли… Виждаше себе си как призори си купува от някаква будка датска водка в плоско пластмасово шише.

Долу, някъде из стоманобетонните коренища на Спрол, един влак избутваше в тунела пред себе си стена от застоял въздух. Самият влак се плъзгаше безшумно по магнитната възглавница, но раздвиженият въздух огласяше тунела с песента си, ниските се губеха в инфразвуковата област. Вибрациите се предаваха в стаята, където лежеше Кейс, и изкарваха от пролуките в паркета насъбралата се прах.

Кейс отвори очи и видя Моли, която лежеше гола до него в отдалечения край на широкото легло от розов, чисто нов темперопор. Над главите им, през омърляна в сажди решетка се процеждаше слънчева светлина. Парче стъкло с размери половин на половин метър беше заместено с пулт, откъдето се спускаше дебел сив кабел. Краят му висеше на няколко сантиметра от пода. Кейс се обърна на една страна и се загледа в Моли, в гърдите ѝ, в извивката на хълбока, която се открояваше с функционалната елегантност на фюзелажа на боен самолет. Имаше слабо и стройно тяло, с мускулатура на професионална танцьорка.

Кейс се изправи. Стаята беше огромна и празна, с изключение на широката розова леглоплоча и двете найлонови чанти, съвсем нови и еднакви, които бяха оставени на пода до него. Голи стени,

никакви прозорци, една единствена огнеупорна врата от стомана, боядисана в бяло. Стените бяха облицовани с безчетен брой слоеве бял латекс. Заводско помещение. Кейс познаваше този стил, този вид сгради — наемателите им обикновено развиваха дейност в онази интердисциплинарна област, в която изкуството не беше изцяло престъпление, а престъплението — не докрай изкуство.

Беше си у дома.

Кейс спусна крака на пода. Беше настлан с малки дървени плочки, които на места липсваха, а на места мърдаха. Главата го болеше. Спомни си Амстердам и една друга стая в центъра на града, в старата му част. Многовековни сгради. Моли, която се връщаше по уличката покрай канала със сок от портокали и яйца. Армитаж беше заминал да прави някакъв тайнствен набег и те двамата се бяха запътили покрай Дам към един бар на канала Дамрак, който Моли знаела отпреди. Париж представляваше само неясен сън. Пазаруване. Тя го беше завела да пазаруват.

Кейс се изправи и нахлузи новите черни дънки, които се вргаляха до краката му, после приклекна до чантите. Първата, която отвори, очевидно принадлежеше на Моли — чинно сгънати дрехи и разни малки, скъпи на вид дреболии. Втората беше натъпкана с неща, които той не си спомняше да е купувал — книги, записи, симстимов кибердек, дрехи с френски и италиански етикети. Под една зелена тениска Кейс откри плосък пакет, увит като оригами в японска рециклирана хартия.

Кейс взе пакета, при което хартията се разкъса и оттам изпадна някаква ярка звезда с девет лъча. Звездата се заби в изправено положение в една пролука между дъсчиците паркет.

— Сувенир — каза Моли. — Забелязах, че все ги зяпаше.

Кейс се обърна и я видя да седи кръстосала крака на леглото. Почесваше се сънливо по корема с тъмночервените си нокти.

— По-късно ще дойдат да обезопасят мястото — каза Армитаж.

Стоеше в рамката на отворената врата и държеше в ръце старомоден магнитен ключ. Моли правеше кафе на един малък котлон, който беше измъкнала от чантата си.

— И аз мога да се оправя — рече тя. — Вече съм достатъчно оборудвана. Полеви инфраскенер, пищялки…

— Не — сряза я Армитаж, докато затваряше вратата. — Искам да е както трябва.

— Както желаеш.

Беше облякла тъмна мрежеста тениска, пъхната в торбестите памучни панталони с черен цвят.

— Някога да сте бил униформен, господин Армитаж? — попита Кейс от мястото си, с гръб, опрян на стената.

Армитаж не беше по-висок от Кейс, но с широките си рамене и военна стойка сякаш изпълваше касата на вратата. Носеше италиански костюм в убити тонове, в дясната си ръка държеше черно куфарче от мека телешка кожа. Обицата на Специалните части беше изчезнала. Красивите, неизразителни черти на лицето демонстрираха рутинната хубост, която се предлагаше в козметичните бутици — твърде консервативна смесица от водещите лица в масмедиите през отминалото десетилетие. Бледите пламъчета в очите му подсилваха маскрадния ефект. Кейс започна да съжалява, че е задал въпроса.

— Искам да кажа, че много хора от разните части свършват като ченгета. Или като охрана по корпорациите — добави той притеснено. Моли му подаде димяща чаша кафе. — Тоя номер, дето ги накара да ми свият с панкреаса, мяза на изпълненията на ченгетата.

Армитаж хлопна вратата, прекоси стаята и застана пред Кейс.

— Късметлия си, Кейс. Трябва да ми благодариш.

— Така ли? — Кейс духаше шумно кафето си.

— Имаше нужда от нов панкреас. А този, който ти купихме, те отървава от една много опасна зависимост.

— Благодаря, обаче тая зависимост ми харесваше.

— Чудесно, таман имаш нова.

— Как така? — Кейс го изгледа иззад ръба на чашата. Армитаж се усмихваше.

— По хода на няколко от главните ти артерии са прикрепени петнайсет торбички с токсин, Кейс. Те се разтварят. Много бавно, но определено се разтварят. И всяка съдържа микотоксин. Вече си запознат с действието на тази разновидност. Същият, с който предишните ти работодатели са те обработили в Мемфис.

Кейс запремигва срещу усмихнатата маска.

— Имаш време да свършиш работата, за която те наех, Кейс, но само толкова. Като приключиш, мога да ти инжектирам един ензим, който ще разгради връзките на резервоарите с артериите, без да освобождава токсина. После ще ти е нужно само едно обменно кръвопреливане. В противен случай торбичките ще се разтворят и пак ще отидеш там, където те намерих. Така че, нали разбираш, Кейс, ние сме ти нужни. При това страхотно нужни — както когато те изстъргахме от канавката.

Кейс погледна към Моли. Тя сви рамене.

— Сега слез при товарния асансьор и донеси куфарите, които те чакат там — Армитаж му подаде магнитния ключ. — Давай. Ще ти хареса тая работа, Кейс. Като коледно утро.

Спрол през лятото. Навалицата по парковете се люшка из алеите като превивана от вятъра трева, едно поле от плът, по което неочаквано пробягват вълни от неудовлетворение и наслада.

Кейс седеше до Моли на ръба на сухия фонтан под филтрираната слънчева светлина и оставяше безкрайния поток от лица да рекапитулира етапите в живота му. Първо момчето с нахлупено кепе, уличният гамен с отпуснати, но готови всеки момент да действат ръце. После тийнейджърът със спокойно лице, непроницаемо зад червените очила. Кейс си спомни как веднъж, когато бе на седемнайсет, се би на един покрив — мълчалива борба под розовия блясък на настъпващото утро.

Той се размърда и усети грапавия, студен бетон през тънкия черен джинсов плат. Всичко тук беше съвсем различно от електрическия танц на Нинсей. Имаше различни отношения, различен ритъм сред миризмата на полуфабрикати, парфюм и свежа лятна пот.

Кибердекът го очакваше на най-горния етаж, Оно-Сендай Киберпространство 7. Оставиха помещението задръстено от абстрактните бели форми на пеноопаковките, от смачкания полимерен филм и от стотици дребни зрънца стиропор. Оно-Сендай, плюс най-скъпия компютър на Хосака за следващата година, плюс монитор Сони, плюс дузина дискове корпоративен лед, плюс една кафеварка Браун. Армитаж само чакаше Кейс да ги одобри.

— Къде се дяна той? — обърна се Кейс към Моли.

— Обича хотелите. Големите. Близо до летищата, по възможност. Айде да очистваме терена.

Моли си беше сложила стара бойна жилетка с ципове и дузина джобове със странна форма. Носеше огромни слънчеви очила от черна пластмаса, които скриваха напълно огледалните й присадки.

— Ти знаеше ли за оная лайняна работа с токсина? — попита Кейс, когато тръгнаха.

Моли поклати глава.

— Мислиш ли, че е вярно?

— Може би да, а може би не. Върши работа и така, и иначе.

— Има ли как да разбера?

— Не — отвърна тя и с дясната си ръка направи знака jive за мълчание. — Тия гадории не се хващат със скенер — пръстите й пак се размърдаха: чакай. — Пък и не се впрягай толкова. Видях те как галеше оня Сендай. Порнографска работа, ти казвам — тя се изсмя.

— Ами теб с какво те държи? Как е гепил работещото момиче?

— Професионална гордост, сладурче, това е всичко — и отново знакът за мълчание. — Да хапнем по нещо, а? Яйца, истински бекон. Сигурно ще те довършат. Сума ти време си ял оня рециклиран чибански крил. Айде, ще вземем метрото до Манхатън и ще си хапнем нещо истинско.

Безжизненият неонов надпис гласеше ФИЛМСТУДИО ХОЛОГРАФИКС. Беше оформен с големи прашни букви от стъклени тръбички. Кейс зачовърка едно парченце бекон, което се бе навряло между предните му зъби. Беше се отказал да пита къде и защо отиват, в отговор получаваше само сръгване в ребрата и знака за мълчание. Моли дрънкаше за модата, за спорта, за някакъв политически скандал в Калифорния, за който Кейс никога не бе чувал.

Той огледа пустата задънена пресечка. Покрай изхода й към главната улица се премяташе парче вестник. В Ийст Сайд ветровете бяха капризни, това имаше някаква връзка с конвекцията и припокриването на куполите. Кейс се взря през прозореца в мъртвия надпис. Нейният Спрол нямаше нищо общо с неговия, реши той. Бяха минали през десетина абсолютно непознати за него барове и клубчета, където Моли отбеляза присъствие, в болшинството случаи само кимвайки с глава. Поддържаше връзките.

Нещо се размърда в сенките зад ФИЛМСТУДИО ХОЛОГРАФИКС.

За врата служеше парче гофрирана покривна ламарина. Моли беше застанала отпред и чупеше ръце в завързана последователност от знаци, които Кейс не успя да проследи. Хвана символа за пари в наличност — потъркването на палеца в показалеца. Вратата зейна навътре и Моли го поведе към вмирисаната на прах обител. Намираха се насред тясна пролука, издълбана между купищата боклук, които се издигаха от двете им страни и задръстваха цялото помещение. Покрай стените бяха наредени лавици, върху които гниеха евтини книги с меки корици. Боклукът сякаш виреше на това място като гъбична разновидност от усукан метал и пластмаса. Кейс можеше да различи някои отделни предмети, но те моментално потъваха пак в общата маса — карантиите на някакъв допотопен лампов телевизор, една изпочупена параболична антена, кафяв противогаз от фибростъкло със стърчащи ръждясали парчета от метални тръби. Огромна купчина стари списания се беше изсипала върху разчистеното пространство. От страниците им

сляпо се взираше плътта на отминали лета. Кейс следваше Моли по петите през тесния каньон между плътно натъпкания боклук. Чу как вратата зад тях се затваря. Не се обърна да погледне.

Тунелът свърши с едно старо армейско одеало, което беше разпънато върху касата на някаква врата. Иззад него нахлу бяла светлина, когато Моли го отметна, за да мине.

Кейс се озова сред четири квадратни стени от чисто бяла пластмаса и не по-различен таван. Бялата теракота на пода беше релефна, като в болниците, с малки изпъкнали кръгчета, за да не се хлъзга. В центъра на стаята се помещаваха една квадратна дървена маса, боядисана в бяло, и четири бели сгъваеми стола.

Някакъв мъж се появи примигвайки иззад одеалото, което се закачи над едното му рамо като плащ. Човекът сякаш беше създаден в съответствие с незнайни аеродинамични изисквания. Малките му уши прилепваха плътно към тесния череп, а огромните му предни зъби, оголени в неясно подобие на усмивка, бяха наклонени под остър ъгъл навътре. Мъжът беше облечен в сако от туид, в лявата си ръка държеше някакъв пистолет. Изгледа ги, примига и пусна пистолета в джоба на сакото си. Кимна към Кейс и му посочи белия пластмасов панел, който беше подпрян до касата на вратата. Кейс се приближи и видя, че панелът всъщност представлява стабилен сандвич от електрически схеми, дебел близо сантиметър. Помогна на мъжа да го вдигнат и да го наместят в касата на вратата. Сръчни, пожълтели от никотин пръсти прикрепиха панела по краищата с велкро-лепенки. Отнякъде запърпори добре скрит климатик.

— Засичаме — каза мъжът и поразкърши рамене, — после смятаме. Знаеш тарифите, Мол.

— Трябва ни скенер, Финландецо. За импланти.

— Тогава застани ей там между колоните. Стъпи върху знака. Изправи се… така. Сега дай пълен оборот до триста и шейсет.

Кейс гледаше как Моли се върти между два крехки на вид стенда, отрупани със сензори. Мъжът измъкна от джоба си някакъв миниатюрен монитор и втренчи поглед в него, присвил очи.

— Има нещо ново в главата ти, тъй… Силиций, обвивка от термовъглерод… Часовник, познах ли? Добре, очилата ти… показанията са си същите, нискотемпературен изотропен въглерод. Пиролитиците имат по-добра биосъвместимост, но щом работата ти е такава… Същото е и при ноктите.

— Ела тука, Кейс.

Кейс видя протритото „Х“, отбелязано в черно върху белия под.

— Обърни се. Бавно.

— Момчето е девствено — мъжът сви рамене. — Няколко евтини зъболекарски джунджурии, друго няма.

— Можеш ли да хващаш биоимпланти? — Моли разкопча ципа на зелената си жилетка и си свали очилата.

— Да не съм жрец на маите? Хайде на масата, дечко, ще ти направим малка биопсия — той се изсмя, разкривайки още няколко пожълтели зъба. — Тц. Имаш думата на Финландеца, сладкиш. Нямаш нито бръмбарчета, нито корови бомбички. Да изключвам ли екрана?

— Свърши си работата, щом се налага, Финландецо. После искам екрана на наше разположение, докато не решим, че ни стига.

— Е, нямаш проблеми, Мол. Само че плащаш на секунда.

Запечатаха вратата, след като той излезе. Моли придърпа един стол, завъртя го, седна и кръстоса ръце една върху друга на облегалката. Подпря брадичка върху тях и каза:

— Сега да поприказваме. По-сигурно място не мога да ти намеря.

— За какво да приказваме?

— За работата ни.

— Каква работа?

— Работата ни за Армитаж.

— Сигурно ще ми кажеш, че не той дърпа конците, нали?

— Да. Видях досието ти, Кейс. А веднъж мернах и останалата част от списъка ни с покупки. Някога да си работил с мъртвите?

— Не — Кейс виждаше отражението си в нейните лещи. — Бих могъл, струва ми се. Бива ме в занаята — сегашното време го изпълваше с нервно очакване.

— Нали знаеш, че Дикси Платото е мъртъв?

Кейс кимна.

— Чух, било от сърце.

— Ще работиш с неговия конструкт — тя се усмихна. — Май си бил чирак при него, а? При него и при Куайн. Познавах Куайн, между другото. Кучи задник.

— Значи някой се е докопал до записа на Маккой Поли. Кой? — Кейс също седна и облегна ръце на масата. — Нещо не се връзва. Той никога не би се оставил да го запишат.

— Sense/Net. Можеш да си заложиш задника, че са му шарили яко.

— Куайн също ли е мъртъв?

— Де тоя късмет. В Европа е. Не влиза в сметките.

— Е, щом имаме Платото, всичко ни е в кърпа вързано. Той беше най-добрият. Знаеш ли, че на три пъти мозъкът му изключвал?

Моли кимна.

— EEG-тата му минавали в плато. Показа ми ги. „Братле, мрътвец бях.“

— Виж к’во, Кейс, опитвам се да стигна до тия, дето покриват гърба на Армитаж, още откакто се хванах в началото. Обаче не ми намирисва нито на дзайбацу, нито на правителство, нито на някоя дъщерна фирмичка на Якудза. Армитаж получава нареждания. Все едно, че му казват: сега заминаваш за Чиба, фащаш един хапчоман, който се друса за последен път, и плащаш за операцията с една програма, която ще го оправи. Ми че тая хирургическа програма струва на пазара такива пари, че с тях можехме да си купим двайсет първокласни жокея! Бил си добър, но чак пък толкоз… — тя се почеса по носа.

— Явно някой има келепир — каза Кейс. — Някой от големите.

— Не че исках да те засягам — Моли се ухили. — Сега тепърва ще има яко да се потим, Кейс, само и само да се докопаме до конструкта на Платото. Sense/Net го държат заключен в сейф в една библиотека в града. По-лесно можеш да се провреш през задника на змиорка, Кейс. Та значи, пак там се пази и цялата нова колекция на Sense/Net за идната есен. Само нея да гепим, и ще въшлясаме от пари. Обаче не, трябва ни Платото и нищо друго. Странна работа.

— Да, много странни работи станаха. Ти си странна, тая дупка и тя, и тоя зуек отвън при боклука също.

— Финландеца ми е стара свръзка. Има канал. Софтуер. Тоя малък частен бизнес си е отделно. Иначе нави Армитаж да го зачисли по поддръжката тука, тъй че като се появи после, не сте се виждали. Ясно ли е?

— Та какво значи ти е вкарал Армитаж да се разтваря в твоята кръвчица?

— Моята е лесна — усмихна се тя. — Каквото ти е майсторлъка, това ти е живота! Ти си по жакването, аз по тупаника.

Кейс я изгледа.

— Кажи, сега, какво знаеш за Армитаж.

— Като начало, никакъв Армитаж не е участвувал в никакъв Крещящ юмрук. Проверих. Но това още нищо не означава. Гледах и снимките на ония, дето са се измъкнали. Не прилича на нито един от тях — Моли сви рамене. — Голяма работа, няма що. Повече нищо не знам — тя забарабани с нокти по гърба на облекалката. — Ти нали си жокей, а? Искам да кажа, що не се поогледаш малко наоколо?

Кейс се усмихна.

— Ще ме убие.

— Може би. А може би не. Мисля, че ти си му нужен, Кейс, при това страшно много. Пък и нали ти щрака акъла. Можеш да го успиш, сигурна съм.

— Какво още си видяла от онзи списък?

— Играчки. Най-вече за теб. И един картотекиран психопат на име Петер Ривиера. Адски гнусен тип.

— Къде се намира?

— Не знам. Обаче е пълна отврат, честно. Видях досието му — тя направи гримаса. — Да ти настръхне косата — тя се изправи и се протегна като котка. — Та, заедно ли ще мелим, мой човек? Комбина ли сме? Наравно?

Кейс я погледна.

— Маса други възможности, а?

Моли се засмя.

— Така си е, жокей.

„Мрежата води своето начало от примитивните компютърни игри“, обясняваше дикторският глас, „от ранните графични програми и военните експерименти с пряко включване на мозъка.“ На екрана се водеше война в двумерно пространство, детайлите се губеха зад математически генерирания папратовиден гъсталак, който демонстрираше възможностите на логаритмичните спирали. Синкавостудените военни кадри показваха обгорени пейзажи, експериментални установки с опитни животни, върху чиито глави бяха нахлузени каски, откъдето излизаше плетеница от кабели. В другия си край кабелите бяха свързани към електронните схеми, които служеха за управление на стрелбата в танковете и бойните самолети. „Киберпространството. Една съгласувана халюцинация, която ежедневно се изживява от милиардите законно действащи оператори по целия свят, от децата, чието обучение изисква познаването на математическите концепции… Едно графично представяне на информацията, която се извлича от базите данни на всички компютри в границите на човешката система. Немислимо по своята сложност. Поредица светлинни изображения във виртуалното пространство на съзнанието, могъщи струпвания и съзвездия от информация. Подобно светлините на един град, които бледнеят…“

— Какво е това? — попита Моли, когато Кейс натисна копчето за превключване на канала.

— Предаване за деца.

Върху екрана се нижеха образи в насечена последователност, докато Кейс не отпусна копчето.

— Изключвай — каза накрая той на Хосаката.

Сряда. Осмият ден откакто се беше събудил в Евтиния хотел до Моли.

— Искаш ли да изляза, Кейс? Може би сам ще ти е по-лесно…

Той поклати глава.

— Не. Остани, не ми пречиш.

Кейс нагласи черната разтегателна лента напряко на челото си, като внимаваше да не размести плоските дерматроди Сендай. Загледа се в кибердека, който лежеше в скута му, но пред очите му изплува витрината на магазина в Нинсей. Там, зад стъклото, хромираният шурикен искреше с отразена неонова светлина. Кейс вдигна поглед. Беше окачил нейния подарък на стената, точно над монитора, заборен с жълто кабърче през дупката в средата.

Затвори очи.

Напипа ръбестото копче за включване.

Мракът зад стиснатите му клепачи се обагри в кърваво червено; откъм пределите на пространството заприиждаха концентрични сребърни пръстени; покрай него изскачаха всевъзможни хипнотични образи, които тутакси отминаваха като на филм, който е монтиран от случайно подбрани кадри. Символи, фигури, лица — размазан, фрагментиран калейдоскоп от визуална информация.

Сега, молеше се Кейс, сега…

Появи се сив диск, сив като небето над Чиба.

Сега…

Дискът започна да се върти, все по-бързо и по-бързо, превърна се в сфера, оцветена в по-бледо сиво. Тя се разширяваше…

Разля се, разцъфна специално заради него — един течен вариант на оригами с неонов блясък, разгъна се неговият извечен дом, неговата родна страна, подобно на тримерна шахматна дъска, която свършваше в безкрая. Прогледна вътрешното му око и Кейс видя стъпаловидната пурпурна пирамида на Централното управление по атомна енергия на Източното крайбрежие, която искреше с огнен блясък отвъд зелените кубове на Американска банка Мицубиши. Още по-нататък в далечината се извисяваха спираловидните форми на военните системи — недостижими за Кейс навеки.

Някъде съвсем другаде Кейс се смееше — насред боядисаното в бяло таванско помещение, докато с далечни пръсти галеше кибердека и докато поток от сълзи на облекчение се стичаше по лицето му.

Моли я нямаше, когато Кейс свали тродите. Таванът тънеше в

мрак. Провери колко е часът и се оказа, че е прекарал в киберпространството цели пет часа. Вдигна Оно-Сендая и го постави върху едно от новите бюра, после се стовари напреко на леглоплочата, като придърпа черния копринен спален чувал на Моли и завря глава под него.

Алармената уредба, прикрепена към стоманената огнеупорна врата, избибка два пъти.

— Иска се достъп — каза устройството. — Субектът е разпознат от програмата.

— Пусни го да влезе тогава — Кейс смъкна коприната от лицето си и седна. Очакваше да се появи Моли или Армитаж.

— Господи — долетя някакъв дрезгав глас, — знам, че оная кучка може да вижда на тъмно… — Дребна, набита фигурка прекрачи прага и затвори вратата. — По-добре светни лампите.

Кейс се смъкна от леглото и напипа старомодния ключ.

— Викат ми Финландеца — каза Финландеца и направи гримаса, с която предупредаваше Кейс да не се издаде.

— Кейс.

— Драго ми е да те видя. Бачкам по поддръжката на хардуера при твоя шеф.

Финландеца измъкна пакет Партагас от единия си джоб и запали цигара. Стаята се изпълни с миризмата на кубински тютюн. Мъжът отиде до бюрото и хвърли един поглед на Оно-Сендая.

— Изглежда ценен. В близко време ще го оправя. Ето ти всъщност проблема, момче — той извади от вътрешния джоб на сакото си омърлян плик опаковъчна хартия, тръсна пепел на пода, после измъкна от плика някакъв простоват на вид черен правоъгълник. — Проклетите заводски прототипи — изръмжа той и хвърли предмета на масата. — Пускат ги в тия въглеродни отливки, човек не може да стигне до тях с лазер, без да ги изпържи отвътре. Застраховани са против рентген, ултраскан и кой знае още какво. Ще пробием, ама тия срам нямат.

Финландеца сгъна плика много грижливо и го прибра обратно в сакото.

— Какво е това?

— По принцип е тригерен прекъсвач. Ако го монтираш на твоя Сендай ей тука, получаваш достъп до живи или записани симстимове, без да ти се налага да се изключваш от мрежата.

— За какво ми е?

— Нямам представа. Обаче в момента подготвям за Мол радиопредавателна екипировка, та може би твойта задача ще е да имаш достъп до нейния сензориум — Финландеца се почеса по брадичката. — Значи на теб ти се пада да разбереш дали ония

дънки са наистина толкова тесни, а?

4

Кейс седеше в таванското помещение с препасани през челото дерматроди и се съсредоточаваше върху прашинките, които танцуваха в размитата слънчева светлина, проникваща през мрежата над главата му. В единия ъгъл на монитора се сменяха намаляващи цифри.

Жокеите не се захващат със симстимове, мислеше си той, това е играчка за плътта. Той знаеше, че тродите, които използува, и малката пластмасова тиара, прикачена към симстимовия кибердек, са принципно едно и също, и че мрежата на киберпространството всъщност е драстично опростяване на човешкия сензориум. Симстимът обаче го порази като безвъзмездно разширяване на възможностите на тялото. Разбира се, комерсиалните записи бяха редактирани, ако Тали Ишъм получи главоболие по време на някой епизод, ти не го усещаш.

На екрана се мярна предупреждение — две секунди до началото.

Новият превключвател беше прикрепен към Сендая с тънко оптично влакно.

Две, едно, …

Киберпространството се материализира откъм основните точки. Плавно, помисли си той, но не достатъчно. Иска малко оглаждане…

След това той натисна новия превключвател.

Внезапно избухване в друга плът… Мрежата изчезва, вълна от звук и цвят… Тя се движеше по претъпкана улица, покрай табели, рекламиращи софтуер с отстъпка, с надраскани на парчета пластмаса цени, музикални фрагменти, носещи се от безбройни говорители. Миризми на урина, свободни мономери, парфюм, питки пържен крил. Стреснат, той се опита да се пребори за контрола над тялото й в течение на няколко секунди. След това се насили да се отпусне, да стане просто пътник, гледащ през очите й.

Очилата като че ли изобщо не отслабваха слънчевата светлина. Той се чудеше дали вградените усилватели компенсират автоматично. Сини премигващи цифри отмерваха времето, долу в лявото й периферно зрително поле. Демонстрация, помисли си той.

Езикът на тялото й беше дезориентиращ, стилът й чужд. Тя като че ли непрекъснато беше на път да се сблъска с някого, но хората изчезваха от пътя й, отстъпваха настрани, освобождаваха място.

— Как е, Кейс? — Той чу думите и я усети да ги изрича. Тя плъзна ръка под жакета си и върхът на пръста й обиколи зърното на гърдата под топлата коприна. Усещането пресече дъха му. Тя се разсмя. Но връзката беше еднопосочна. Той нямаше как да отговори.

Две пресечки по-нататък тя се запровира покрай улица „Памет“. Кейс продължаваше да се опитва да отклони очите й към подробностите от пейзажа, които той би използувал, за да трасира пътя си. Започваше да намира пасивността на ситуацията изнервяща.

Прехвърлянето в киберпространството, когато натисна превключвателя, беше мигновено. Той се прилепи към стена от примитивен лед, принадлежащ на Ню-Йоркската Обществена библиотека, отбелязвайки автоматично потенциалните прозорци. След това се включи обратно в сензориума й, във вълнообразните движения на мускулите, в острите и ярки усещания.

Замисли се за момент за ума, с когото споделяше тези усещания. Какво знаеше той за нея? Че е професионалист като него, че беше казала, че съществуването й, както и неговото, е това, което тя върши, за да си изкарва парите. Той знаеше начина, по който тя се беше придвижила към него по-рано, когато се събуди, тяхното безмълвно усещане за взаимност, когато той беше проникнал в нея, и че тя обичаше черно кафе, след това…

Пътят й водеше към едно от съмнителните заведения за софтуер под наем, които обграждаха улица „Памет“. Там цареше неподвижност и шушукане. Централната зала беше обградена от кабинки. Клиентите бяха млади, повечето от тях непълнолетни. Като че ли всички имаха карбонови куплунги, присадени зад лявото ухо, но тя не обърна особено внимание на това. Пред броячите на кабинките бяха изложени стотици лъскави микрософтуерчета, ъгловати парченца цветен силикон, поставени върху бели картички под прозрачни мехури. Моли отиде до седмата кабинка откъм южната стена. Зад брояча гледаше с отсъствуващ поглед в пространството момче с бръсната глава. От куплунга зад ухото му стърчаха дузина микрософтчета.

— Лари, в наличност ли си! — Тя застана пред него. Очите на момчето влязоха във фокус. То се изправи в стола и изчопли ярковиолетово парченце от куплунга си с мръсен нокът.

— Хей, Лари.

— Моли — кимна той.

— Имам малко работа за някои твои приятели, Лари.

Лари измъкна плоска пластмасова кутийка от джоба на червената си спортна фланелка и щракна капака й, поставяйки микрософтчето при дузина други. Ръката му се плъзна, избра

лъскав черен чип, малко по-дълъг от останалите, и плавно го мушна в куплунга си. Очите му се присвиха.

— Моли мъкне ездач, — каза той, — и на Лари това не му се нрави.

— Ха, — каза тя, — не знаех, че си толкова… чувствителен. Бая парици лапа.

— Познавам ли ви, мадам? — върна се отсъствуващият поглед. — Софт ли ще купувате?

— Търся Модерните.

— Мъкнеш ездач, Моли. Това казва. — Той потупа черния чип. — Някой друг ползва очите ти.

— Партньорът ми.

— Кажи му да се маха.

— Имам нещо за Пантерите-Модерни, Лари.

— За какво говорите, мадам?

— Кейс, изхвърчай — каза тя, и той щракна ключа, и мигновено се оказа обратно в мрежата. Призрачните представи за софтуерните комплекси висяха няколко секунди сред успокояващото бръмчене на киберпространството.

— Пантерите-Модерни — каза той на Хосаката, махвайки тродите. — Петминутен обзор.

— Готов — отвърна компютърът.

Името не му беше познато. Нещо ново, нещо, появило се след като той беше заминал за Чиба. Увлеченията обхващаха младежите от Спрол със скоростта на светлината; цели субкултури можеха да се надигнат за една нощ, да процъфтяват няколко седмици и да изчезнат без следа.

— Давай — каза той. Хосаката беше преровил списъка си от библиотеки, списания и източници на новини.

Изложението започна със замразен кадър в разцветка, за която Кейс предположи, че е стената на някаква къща. От друг кадър беше измъкнато лицето на момче и влепено в снимката на стена, покрита с драсканици. Тъмни очи, епикантни гънки, очевидно резултат от операция, цъфтящо акне по бледите тесни бузи. Хосаката пусна кадрите; момчето се движеше, преливайки се с измамната грация на мим, изобразяващ хищник от джунглата. Тялото му беше почти невидимо, абстрактна схема, наподобяваща издрасканата зидария, се плъзгаше по впитото му трико. Миметичен поликарбон.

В кадъра се появи д-р Вирджиния Рамбали, Катедра по социология на Ню-Йоркския Университет. Името, катедрата и университета бяха изписани с розови букви на екрана.

— Като се има предвид склонността им към тези хаотични сюрреалистични демонстрации на жестокост — каза някой — за

нашите зрители може да се окаже трудно да разберат защо продължавате да претендирате, че този феномен не е форма на тероризъм.

Д-р Рамбали се усмихна.

— Винаги има една точка, след която терористът престава да манипулира общността на масмедиите. Точка, след която терористичните прояви могат да ескалират още повече, но терористът вече е просто проява на общността на масмедиите. Тероризмът, както обикновено го разбираме, е вътрешно свързан с медиите. Пантерите-Модерни се различават от останалите терористи именно по степента на самоосъзнаването си, в разбирането на степента, до която медиите отделят акта на тероризъм от оригиналните социополитически намерения…

— Махни го — каза Кейс.

Кейс срещна първия си Модерн два дни след като беше прегледал обзора на Хосаката. Реши, че Модерните са съвременна версия на Големите Учени от времето, когато той беше около седемнайсетте. В Спрола действуваше някаква призрачна тинейджърска ДНК, нещо, което носеше закодираните начини на възприятие на различни краткоживеещи субкултури и ги повтаряше през случайни интервали. Пантерите-Модерни бяха пооглупял вариант на Учените. Ако тогава тази технология беше достъпна, Големите Учени щяха до един да имат куплунги, тъпкани с микрософтуери. Важен беше стилът, и той беше същият. Модерните бяха наемници, груби майтапчии, нихилистични технофетишисти.

На горната врата се беше показало с кутия дискети от Финландеца момче с мек глас на име Анжело. Лицето му беше монолитна присадка, сглобена от колаген и полизахариди от акулов хрущял, гладка и ужасяваща. Това беше едно от най-отвратителните постижения на селективната хирургия, което беше виждал Кейс. Когато Анжело се усмихна, показвайки остри като бръсначи кучешки зъби на някое голямо животно, на Кейс буквално му олекна. Зъбни трансплантати. Беше виждал такива и преди.

— Не оставяй дребните кърлежи да ти пробутват разликата в поколенията — каза Моли. Кейс кимна, погълнат в изучаването на схемата на леда на Sense/Net.

Това беше всичко. Всичко, каквото беше той, който беше той, неговото съществуване. Забравяше да яде. Моли оставяше чинии ориз и подноси със суши на ъгъла на дългата маса. Понякога той отказваше да остави дека, докато използува химическата тоалетна, която бяха поставили в единия ъгъл на стаята.

Структурите на леда се появяваха и престрояваха на екрана му, докато той търсеше пробиви, заобикаляше най-очевидните капани и маркираше пътя през леда на Sense/Net. Това беше добър лед. Екстра лед. Схемите му горяха в ума му, докато той лежеше с ръка под раменете на Моли, наблюдавайки червената зора през стоманената мрежа на светлините в небето. Дъгоцветният му лабиринт от точки беше първото нещо, което той виждаше, когато се събудеше. Отиваше право при кибердека, без да се погрижи да се облече, и се включваше. Проникваше. Работеше. Беше изгубил сметката на дните.

И понякога, заспивайки, особено когато Моли беше на някое от разузнавателните си посещения при наетите Модерни, образите на Чиба нахлуваха обратно. Лица и неонът на Нинсей. Веднъж той се събуди от объркан сън с Линда Лий, неспособен да си спомни коя беше тя и какво изобщо означаваше за него. Когато си спомни, се включи и работи девет часа без прекъсване.

Пробиването на леда на Sense/Net отне общо девет дни.

— Казах седмица — отбеляза Армитаж, неспособен да скрие удовлетворението си, когато Кейс му показа плана си за атаката. — Ядеш от собственото си време.

— Дрънканици — отвърна Кейс, хилейки се към екрана. — Това се казва добра работа, Армитаж.

— Така е, — потвърди Армитаж, — но не си позволявай да си го набиеш в главата. В сравнение с това, което ти предстои, това е детска игричка.

— Обичам те, Майко на Котките — прошепна свръзката на Пантерите-Модерни. Гласът му звучеше в слушалките на Кейс като модулиран шум.

— Атланта, Мътачо. Тръгвайте. Приехте ли? — Гласът на Моли беше малко по-ясен.

— Чуто значи изпълнено. — Модерните използуваха някаква чиния от уплетена тел в Ню Джърси, за да отразят шифрования сигнал на свръзката от спътника на Синовете на Исус Краля на геосинхронна орбита над Манхатън. Бяха решили да се отнесат към цялата операция като към премислена лична шега, и изборът на спътници сигурно беше умишлен. Сигналите на Моли се предаваха от еднометрова плътна чиния, епоксирана към покрива на банкова кула от тъмно стъкло, висока почти колкото сградата на Sense/Net.

Атланта. Опознавателният код беше прост. Атланта, след това Бостън, след това Чикаго, след това Денвър. По пет минути за всеки град. Ако някой успееше да прехване сигнала на Моли, да го дешифрира, и да синтезира гласа й, кодът щеше да

подскаже нещата на Модерните. Ако тя останеше в сградата повече от двадесет минути, най-вероятно изобщо нямаше да излезе от нея.

Кейс глътна остатъка от кафето, постави тродите на място и се почеса по гърдите под черната фланелка. Представата му за това какъв тип диверсия планираха Пантерите-Модерни срещу Sense/Net беше извънредно смътна. Неговата работа беше да подсигури атакуващата програма, която беше написал, да се свърже със системите на Sense/Net когато Моли има нужда от това. Той гледаше обратния брояч в ъгъла на екрана. Две. Едно.

Той се включи и активира програмата си.

— Главна линия — издиша свръзката. Гласът му беше единственият звук, докато Кейс се плъзгаше през блестящите слоеве лед на Sense/Net. Добре. Виж как е Моли. Той включи симстима и се оказа в нейния сензориум.

Шифровката леко замъгляваше предаването на образа. Тя стоеше пред стена от попръскани със злато огледала в огромното бяло фоайе на сградата, дъвчейки дъвка, и усилено се радваше на отражението си. Като се изключат огромните слънчеви очила, прикриващи огледалните й присадки, тя успяваше да изглежда точно на място, една от многото туристки, надяващи се да зърнат Тали Ишам. Носеше розов пластмасов дъждобран, бели ботуши с дупчици, свободни бели панталони в стил, модерен в Токио миналата година. Усмихваше се отсъствуващо и правеше мехури от дъвката. Кейс имаше чувството, че се смее. Усещаше микропорестата лента около ребрата й, плоските малки блокчета под нея: радиото, симстима, шифровача. Гърленият микрофон, прилепен към шията й, изглеждаше почти съвсем като аналгетичен дермадиск. Ръцете й, скрити в джобовете на розовото палто, систематично се свиваха в серия от упражнения за отпускане на напрежението. Нужни му бяха няколко секунди, за да се досети, че странното усещане на върха на пръстите й е предизвикано от остриетата, докато те бяха отчасти извадени, и след това прибрани.

Върна се обратно. Програмата му беше достигнала петия проход. Наблюдаваше, докато ледотрошачът му се премества и приплъзва пред него, едва усещайки как ръцете му летят над кибердека и правят дребни настройки. Прозрачни ивици цвят се преливаха като маса за трикове. Изберете си карта, помисли той, коя да е карта.

Проходът беше зад него. Той се разсмя. Ледът на Sense/Net беше приел програмата му като редовен трансфер на данни от комплекса на консорциума в Лос Анжелос. Той беше вътре. Зад него се разпръснаха вирусните подпрограми, вплитайки се в

тъканта на кода на вратата, готови да отразят истинските данни от Лос Анжелос, когато те пристигнеха.

Отново превключи. Моли крачеше покрай огромното кръгово приемно гише в дъното на фоайето.

Чипът в оптичния й нерв показваше 12:01:20.

Точно в полунощ, в синхрон с чипа зад окото на Моли, свръзката беше издал команда. „Главна линия“. Девет Модерни, пръснати на двеста мили из Спрола, бяха набрали едновременно ТРЕВОГА от телефонни кабинки. Всеки от тях пусна кратък запис, затвори телефона и изчезна в нощта, сваляйки хирургическите ръкавици. Девет различни полицейски участъка и агенции за обществена сигурност абсорбираха информацията, че тайнствено подразделение на войнствуващи християнски фундаменталисти току-що е поело отговорността за изпускането на обявено извън закона психотропно вещество, известно като Тъга Девет, във вентилационната система на пирамидата на Sense/Net. Тъга Девет, известно в Калифорния като Печалния Ангел, беше предизвикало остра параноя и психоза с опити за убийство при осемдесет и пет процента от експерименталните субекти.

Кейс щракна ключа в момента, в който програмата му протече през прохода на подсистемата, контролираща достъпа до научната библиотека на Sense/Net. Оказа се стъпил пред асансьор.

— Извинете, вътрешно лице ли сте? — вдигна вежди пазачът. Моли пукна мехурче дъвка и отвърна „Не“, забивайки двата пръста на дясната си ръка под лъжичката му. Когато той се преви, опитвайки се да натисне бутона за тревога на колана си, тя блъсна главата му настрани в стената на асансьора.

Дъвчейки ускорено дъвката, тя набра на осветения пулт „ЗАТВОРИ ВРАТАТА“ и „ИЗКЛЮЧВАНЕ“. След това измъкна черна кутийка от джоба на палтото си и натъпка парченце олово в ключалката, която блокираше електрониката на пулта.

Пантерите-Модерни изчакаха първият им ход да постигне ефекта си, след което инжектираха втора доза внимателно подготвена дезинформация. Този път я изстреляха направо във вътрешната видеосистема на сградата на Sense/Net.

В 12:04:03 всеки екран в сградата замига в продължение на осемнадесет секунди с честота, която доведе до припадъци значителна част от служителите. След това на екраните ди появи някакво далечно подобие на човешко лице, с черти, разтеглени по асиметричните израстъци кост като Меркаторова проекция.

Сините устни се разделяха влажно, Изкривената и удължена брадичка се движеше. Нещо, може би ръка, подобно на червеникава връзка усукани корени, се метна към камерата, излезе от фокус и изчезна. Подпрагови бързи образи от заразяването: схеми на водопроводната мрежа на сградата, ръце в ръкавици внимателно работят с лабораторна стъклария, нещо се изсипва надолу в мрака, тих плясък… Звуковият запис, настроен на скорост малко под два пъти по-бърза от обикновената, беше част от новинарско предаване отпреди месец, обсъждащо потенциалното военно приложение на вещество, известно като HsG, химикал, управляващ действието на човешкия фактор на растежа на костите. Свръхдози HsG хвърляха костните клетки в буйно размножаване, ускорявайки растежа от порядъка на хиляда процента.

В 12:05:00 в облицования с огледала център на Sense/Net се намираха малко над три хиляди работници. Пет минути след полунощ, в момента, когато съобщението на Модерните завърши с бял неподвижен екран, пирамидата на Sense/Net запищя.

Половин дузина тактически хеликоптери на Ню-Йоркската полицейска служба, реагирайки на възможността за попадане на Тъга Девет във вентилационната система на сградата, летяха към Sense/Net. Още един хеликоптер на Силите за бързо реагиране на СОБА излиташе от площадката си на покрива на Рикерс.

Кейс включи втората програма. Един внимателно проектиран вирус атакува системата програми, поддържащи командите по опазване на достъпа до подземието, което съдържаше научните материали на Sense/Net.

— Бостън — чу се гласът на Моли по връзката. — Слизам по стълбите.

Кейс превключи и видя голата стена на асансьора. Тя разкопчаваше белите панталони. Издут пакет, точно в оттенъка на бледия й глезен, беше прикрепен за него с микропореста лента. Тя приклекна и разви лентата. Докато разгъваше костюма на Модерн по миметичния поликарбон пропълзяха ивици бургундско червено. Съблече розовия дъждобран, запрати го при белите панталони, и занахлузва костюма върху белите ботуши.

12:06:26.

Вирусът на Кейс беше изрязал прозорец през леда на библиотечните команди. Той се промуши през него и се оказа в безкрайно синьо пространство, сред цветово кодирани сфери, прикрепени към гъста мрежа от бледосин неон. В непространството на мрежата вътрешността на дадена конструкция данни имаше неограничени субективни измерения;

детско калкулаторче, достигнато през Сендая на Кейс, би представлявало безкрайни заливи от нищо, с изключение на няколко основни команди. Кейс започна да набира последователността, която Финландеца беше купил от някакъв сарари от средния ешелон, тежко пристрастен към наркотици. Плъзна се през сферите, сякаш се носеше по невидими следи.

Тук. Тази.

Пробивайки си път до сферата, под синия хладен неон, хлъзгав и гладък като обледеняло стъкло, той вмъкна подпрограма, която извърши определени промени в главните програми за достъп.

Сега навън. Връщайки се плавно, вирусът запуши прозореца в леда.

Готово.

Във фоайето на Sense/Net двама Пантери-Модерни седяха напрегнато пред ниска правоъгълна плоскост, заснемайки бъркотията с видеокамера. И двамата носеха хамелеонови костюми.

— Тактиците пръскат барикади от пяна в момента — отбеляза единият, използувайки предимуществото на гърления си микрофон. — Бързото реагиране още се опитват да си приземят хеликоптера.

Кейс тракна превключвателя на симстима. И попадна право в агонията на счупена кост. Моли се беше подпряла на голата сива стена. Дишането ѝ беше накъсано и неравно. Кейс мигновено отскочи обратно в мрежата. В лявото му бедро бързо отслабваше болка като от нажежен до бяло гвоздей.

— Какво става, Мътачо? — запита той свръзката.

— Не знам, Резачо. Майката не говори. Чакай.

Програмата на Кейс изчакваше в цикъл. Единична, тънка като косъмче нишка от малинов неон свързваше центъра на зазидания прозорец с променящите се очертания на ледотрошачката му. Нямаше време да чака. Пое дълбоко въздух и отново се включи.

Моли направи една крачка, опитвайки се да се държи за стената на коридора. Кейс изхърка в стаята си. Втората премина над протегната ръка. Униформен ревер, яркочервен от прясна кръв. За миг се мярна счупена шокова палка от фибростъкло. Зрението ѝ като че ли беше стеснено като тунел. На третата стъпка Кейс изпищя и се оказа обратно в мрежата.

— Мътачо? Бостън, готин. — Гласът ѝ трепереше от болка. Тя се прокашля. — Малце проблем с местните. Единия май ми потроши крака.

— Трябва ли ти нещо, Майко на Котките? — Гласът на свръзката беше неясен, почти заглушен от шумовете.

Кейс се насили да се включи отново. Тя се беше подпряла на стената, пренесла цялата тежест на десния си крак. Разрови съдържанието на кенгурувия джоб на костюма и измъкна пластмасова лентичка с влепени разноцветни дермадискове. Избра три и ги притисна силно към лявата си китка, над вените. Шест хиляди микрограма ендорфинов аналог се стовариха върху болката като чук, пръсвайки я на прах. Гърбът на Моли се изви конвулсивно, розови вълни топлина пролазиха по бедрата й. Тя въздъхна и бавно се отпусна.

— Окей, Мътачо. Окей съм в момента. Но ще ми трябва медицински екип като изляза. Кажи на хората ми. Резачо, на две минути от целта съм. Можеш ли да удържиш положението?

— Кажи й, че съм там и удържам — отвърна Кейс.

Моли закуца надолу по коридора. Когато хвърли поглед веднъж назад, Кейс видя сгърчените тела на трима пазачи от охраната на Sense/Net. Единият като че ли нямаше очи.

— Тактиците и Бързото реагиране са запечатали приземния етаж, Майко на котките. Барикади от пяна. Във фоайето става напечено.

— И тук е доста напечено — отвърна тя, вмъквайки се през две сиви стоманени врати. — Почти стигнах, Резачо.

Кейс се прехвърли в мрежата и дръпна тродите от челото си. Беше целият мокър от пот. Избърса челото си с кърпа, бързо отпи вода от велосипедната бутилка до Хосаката и погледна картата на библиотеката на екрана. През очертанията на вратата се плъзгаше пулсиращ червен курсор. Само на милиметри от зелената точка, подсказваща мястото на конструкта на Дикси Платото. Той се чудеше как ли се отразява на крака й това ходене на него по този начин. С достатъчно ендорфинов аналог тя би могла да ходи и на два окървавени чукана. Затегна найлоновия колан, който го удържаше в стола и смени тродите.

И пак процедурата: тродите, включване, прехвърляне.

Научната библиотека на Sense/Net нямаше интерфейс за връзка с материалите вътре. Те трябваше да бъдат извадени физически, преди да може да се включиш към тях. Моли куцаше между редици еднакви сиви каси.

— Предай й още пет и след това десет наляво, Мътачо — каза Кейс.

— Още пет и десет наляво, Майко на Котките — предаде свръзката.

Тя сви наляво. Библиотекарка с побеляло лице се беше свила между две каси. Бузите й бяха мокри, погледът — празен. Моли

не й обърна внимание. Кейс се чудеше какво ли бяха направили Модерните, за да провокират такъв ужас. Знаеше, че то е нещо от рода на симулирана заплаха, но беше твърде зает с леда, за да внимава тогава в обяснението на Моли.

— Ето го — каза Кейс, но тя вече беше спряла пред вратата на касата, която съдържаше конструкта. Очертанията й напомняха на Кейс Новоацтекските библиотеки в преддверието на Джули Дийн в Чиба.

— Действай, Резачо — подкани го Моли.

Кейс се превключи към киберпространството и изпрати пулсираща команда по малиновата нишка, проникваща през леда на библиотеката. Пет отделни алармени системи бяха убедени, че продължават да работят. Три сложни ключалки се отвориха, но продължиха да се смятат за заключени. В централната памет на библиотеката беше извършено малко прехвърляне: конструктът се оказа махнат по заповед на началството преди един месец. Ако някой библиотекар провереше данните за заповедта, щеше да открие, че записите са изтрити.

Вратата тихо се отвори на пантите си.

— 0467839 — каза Кейс, и Моли измъкна черната касета от гнездото й. Приличаше на пълнител на тежък автомат. Страните й бяха покрити с предупредителни знаци и означения за степени на секретност.

Моли затвори вратата, ключалките щракнаха. Кейс се включи обратно.

Изтегли линията през леда на библиотеката. Тя отскочи като ластик и се сля с програмата му, включвайки автоматично пълен реверс. Вратите на Sense/Net щракнаха след него, когато той се измъкна. Подпрограмите, вплели се в тях, профучаха и се вляха обратно в сърцевината на ледотрошача, когато излизаше през прохода.

— Навън, Мътачо — бухна се Кейс на стола. След концентрацията по време на атаката той можеше да остане включен и въпреки това да запази контрола над тялото си. На Sense/Net вероятно щяха да са нужни дни, за да открие кражбата на конструкта. Щяха да тръгнат от отбиването на данните от Лос Анджелос, който съвпадаше твърде подозрително с терористичния акт на Модерните. Съмняваше се, че тримата от охраната, които Моли беше срещнала в коридора, щяха да останат живи, за да разказват.

Асансьорът, заедно с черната кутийка на Моли, прикрепена до пулта, си беше както го беше оставила. Пазачът все още лежеше свит на пода. Кейс едва сега забеляза дермадиска на шията му. Работа на Моли, да го държи в аут. Тя прекрачи тялото

му и махна черната кутийка, преди да натисне копчето с надпис ФОАЙЕ.

В момента, в който вратата на асансьора се отвори със съскане, някаква жена изхвъркна заднешком от тълпата в асансьора и удари главата си в задната стена. Моли не й обърна внимание, навеждайки се да отлепи диска от шията на пазача. След това изрита белите панталони и розовия дъждобран през вратата, хвърли черните очила след тях, и нахлупи качулката на костюма над челото си. Конструктът, скрит в коремния джоб на костюма, подпираше гръдната й кост при всяка крачка. Тя излезе от асансьора.

Кейс често беше виждал паника, но никога в затворено пространство.

Служителите на Sense/Net, изливайки се от асансьорите, се хвърляха към изходите, за да срещнат там барикадите от пяна на Тактиците и пясъчните пушки на Бързото реагиране на СОБА. Двете организации, убедени, че удържат орда потенциални убийци, си съдействуваха с рядко срещана ефикасност. Оттатък надробените парчета на вратите на главния изход, върху барикадите, бяха натрупани няколко слоя тела. Кухото бухтене на пушките срещу безредици осигуряваше постоянно допълнение към шума, който тълпата издаваше, мятайки се напред и назад по мраморния под на фоайето. Кейс никога не беше чувал подобен звук.

— Исусе — каза Моли и се поколеба. Сигурно и тя не беше чувала. Това беше някакъв писък, извисяващ се в бълбукащ рев от прост, пълен ужас. Подът на фоайето беше покрит с тела, дрехи, кръв и дълги накъсани ленти жълти разпечатки.

— Айде, сестричко. За навън сме. — Очите на двамата Модерни блестяха сред бясно мятащи се оттенъци на поликарбон. Костюмите им не насмогваха на обърквaнето от цветове и форми, което бушуваше зад тях. — Попочупила ли си се? Айде. Томи ще те подпира. — Томи подаде нещо на говорещия, видеокамера, обвита в поликарбон.

— Чикаго, — каза тя, — продължавам по плана. — И след това рухна, не на мраморния под, покрит с кръв и повърнато, а в някаква топла като кръв яма, в тишина и мрак.

Водачът на Пантерите-Модерни, който се представи като Лупус Отвъдния, носеше поликарбонов костюм със записваща способност, която му позволяваше да възпроизвежда отново имитираните цветови оттенъци по желание. Гледаше внимателно Армитаж и Кейс със забулени очи, присвит на ъгъла на работната маса на Кейс като някакъв причудливо скулптиран гаргойл.

Усмихваше се. Косата му беше розова. Зад ухото му стърчеше сноп разноцветни микрософтчета; ухото беше островърхо, и от него се подаваха още розови кичури. Зениците му бяха модифицирани така, че да улавят светлината като котешки. Кейс гледаше пълзящите по костюма цветове и структури.

— Оставихте нещата да излязат извън контрол — каза Армитаж. Той стоеше в центъра на таванското помещение като статуя, обвита в тъмните гладки гънки на скъпоструващ на вид тренчкот.

— Хаос, мистър Никой — отвърна Лупус Отвъдния. — Това е нашето верую и възглед. Това е централната ни идея. Твоята дама го знае. Бачкаме с нея. Не с теб, мистър Никой. — Костюмът му изобразяваше странна шарена комбинация от бежово и бледо авокадо. — Трябваха й доктори. Има ги. Имаме грижата за нея. Всичко точно. — Той се усмихна отново.

— Плати му — каза Кейс.

Армитаж го изгледа косо.

— Нямаме стоката.

— Момичето ти я има — вмъкна Отвъдния.

— Плати му.

Армитаж се приближи вдървено до масата и измъкна три дебели пачки Нови йени от джобовете на тренчкота си.

— Искаш ли да ги преброиш? — запита той Оттатъшния.

— Не — каза Модерния. — Ти си мистър Никой. Плащаш си, за да си такъв. Не мистър Еди-кой си.

— Надявам се, че това не е заплаха — отвърна Армитаж.

— Това е бизнес — каза Отвъдния, тъпчейки парите в единствения джоб на корема на костюма си.

Телефонът звънна. Кейс вдигна слушалката.

— Моли — подаде той слушалката на Армитаж.

Геодезичните пирамиди на Спрол вече бяха осветени от предутринното развиделяване, когато Кейс излезе от сградата. Крайниците му бяха студени и сякаш откачени. Не можеше да спи. Писнало му беше от онзи етаж. Лупус си беше тръгнал, след това и Армитаж, а Моли беше в някоя хирургия. Под краката му преминаха вибрации като от влак. Някъде избуча доплерово вой на сирени.

Завиваше накъдето му падне. Вдигната яка, ново кожено яке. Тръсна първата от ивица цигари „Йехеюан“ в канавката и запали друга. Опитваше се да си представи как торбичките с токсин на Армитаж се разтварят в кръвта му, как микроскопичните мембрани изтъняват, докато той ходи. Изглеждаше нереално. Както и страхът и агонията, които беше видял през очите на

Моли във фоайето на Sense/Net. Усети се, че се опитва да си спомни лицата на тримата, които беше убил в Чиба. Мъжете му се губеха; жената приличаше на Линда Лий. Очукана товарна триколка с огледални прозорци премина покрай него. В каросерията дрънчаха празни пластмасови цилиндри.

— Кейс.

Той отскочи настрани, инстинктивно заставайки с гръб към стената.

— Съобщение за теб, Кейс. — Костюмът на Отвъдния се покри с чисти спектрални цветове. — Пардон. Не исках да те стряскам.

Кейс се изправи и пъхна ръце в джобовете на якето. Беше с една глава по-висок от Модерния.

— Добре е да внимаваш, Отвъдния.

— Това е съобщението. Ледомлък. — произнесе го онзи.

— От теб? — Кейс прекрачи напред.

— Не. — каза Отвъдния. — За теб.

— От кого?

— Ледомлък — повтори с кимване Отвъдния, разлюлявайки гребена розови коси. Костюмът му стана матово черен, карбонова сянка върху стария бетон. Той изпълни странен кратък танц, размахвайки енергично тънките си черни ръце, и след това изчезна. Не. Там. Закачулен, за да скрие розовото, костюмът му точно в съответния оттенък на сивото, напръскан и зацапан като пътеката, на която стоеше. Очите му премигаха отново, червени като стопове. И след това наистина изчезна.

Кейс затвори очи, масажирайки ги с вдървени пръсти, подпрян на ронещата се тухлена стена.

Нинсей беше доста по-прост.

5

Лекарският екип, който се грижеше за Моли, се помещаваше на два етажа от безлична кооперация-скеле близо до стария бизнесцентър на Балтимор. Сградата беше модулна, като някаква гигантска версия на Евтиния хотел, всеки от ковчезите по четиридесет метра дълъг. Кейс забеляза Моли, докато тя се измъкваше от един, носещ старателно изработената табела на някой си ДЖЕРАЛД ЧИН, ЗЪБОЛЕКАР. Тя куцаше.

— Докторът казва, че ако ритна нещо, ще се откачи.

— Насадих се на един от твоите приятелчета — каза той. — Един Модерен.

— Охо! На кого?

— Лупус Отвъдния. Предаде ми съобщение. — Той й предаде хартиена салфетка, на която с червен фулмастер с гладкия му, изкусен почерк беше написано с главни букви ЛЕДОМЛЪК. — Той каза…

Ръката й го прекъсна със знака за мълчание.

— Айде да хапнем по краб — каза тя.

След обяда в Балтимор, на който Моли разчлени краба си със стряскаща лекота, те пропътуваха с тръбния влак до Ню Йорк. Кейс свикна да не задава въпроси; единственият отговор беше знакът за мълчание. Кракът й изглежда я тормозеше, и тя говореше рядко.

Слабичко черно момиченце с коси, пълни с дървени мъниста и антични резистори, отвори вратата на Финландеца и ги поведе по тунела на отпадъците. Кейс имаше чувството, че те са се увеличили от последното му посещение насам. Или може би тайничко се променяха, ферментирайки и сплесквайки се под натиска на времето, и тихи, невидими парцалчета се утаяваха и образуваха нещо като желе, някакъв кристализат на остарелите технологии, цъфтящ тайничко в бунищата на Спрол.

Оттатък армейското одеало, седнал до бялата маса, ги чакаше Финландеца.

Моли започна да жестикулира бързо, измъкна отнякъде парче хартия, написа нещо на него и го подаде на Финландеца. Той го хвана с два пръста, държейки го по-далече от себе си, като че ли то можеше да експлодира. Направи знак, който Кейс не знаеше; нещо, което комбинираше нетърпение с мрачно отстъпление. След това се изправи, отърсвайки трохите от предницата на износеното си туидово яке. Стъклена кана мариновани херинги стоеше на масата до разпечатан пластмасов пакет сухари и

ламаринен пепелник, пълен с угарки от Партагас.

— Чакайте — каза Финландеца и излезе от стаята.

Моли зае мястото му, извади острието от показалеца си и набучи сивкаво парче херинга. Кейс се разхождаше безцелно из стаята, опипвайки сканиращото оборудване по колоните, докато минаваше покрай него.

След десет минути Финландеца се върна забързано, оголвайки зъби в широка жълта усмивка. Кимна, вдигна палец към Моли и повика с жест Кейс да му помогне да поставят панела на вратата. Докато Кейс приглаждаше ивицата велкро на мястото ѝ, Финландеца измъкна плоска малка клавиатура от джоба си и набра сложна комбинация.

— Сладурче, — каза той на Моли, пъхвайки клавиатурата обратно, — право в целта си. Не е партенка, надушвам го. Ще ми кажеш ли как го докопа?

— Отвъдния — рече Моли и бутна херингата и сухарите настрани. — Завъртях една странична сделка с Лари.

— Хитро — каза Финландеца. — Това е ИИ.

— Намали малко оборотите — намеси се Кейс.

— Берн — продължи Финландеца, игнорирайки го. — Берн. Получил е ограничено швейцарско гражданство в съответствие с техния еквивалент на Акта от ’53. Построен за Тесие-Ашпул S. A. Те притежават машината и оригиналния софтуер.

— И какво е това в Берн? — Кейс застана нарочно между тях.

— Ледомлък е разпознавателен код за един ИИ. Имам номерата от Туринговия регистър. Изкуствен интелект.

— Дотук всичко точно — каза Моли. — Но какво се получава?

— Ако Отвъдния е прав, — отвърна Финландеца, — Армитаж работи за този ИИ.

— Платих на Лари да накара Модерните да поразчовъркат около Армитаж — обясни Моли на Кейс. — Те имат някои много особени канали за информация. Сделката беше: парите срещу отговора на един въпрос — кой стои зад Армитаж.

— И мислиш, че е този ИИ? Тези неща нямат никаква автономия. Трябва да е корпорацията му, тия Тесние…

— Тесие-Ашпул S. A. — каза Финландеца. — Имам за вас и една история за тях. Вълнува ли ви? — Той седна и се наклони напред.

— Финландска му работа — каза Моли. — Той обича историите.

— Още не съм разказвал тази на никого — започна Финландеца.

Финландецът беше прекупвач на крадени стоки, предимно на

софтуер. Вършейки тази работа, той понякога влизаше в контакт с други прекупвачи, някои от които работеха с по-традиционни стоки. Благородни метали, марки, редки монети, скъпоценни камъни, бижутерия, кожи и рисунки и други произведения на изкуството. Историята, която той разказа на Кейс и Моли, започваше с историята на друг човек, който той нарече Смит.

Смит също бил пласьор на крадено, но в благоприятни сезони се легализирал като търговец-галерист. Бил първият от познатите на Финландеца, който „лапнал чипа“ (фразата звучеше на Кейс малко старомодно) и микрософтовете, които купувал, били програми по история на изкуството и таблици на галерийни разпродажби. С половин дузина чипове в новия си куплунг познанията му в търговията с изкуство били забележителни, поне по мерките на колегите му. Но веднъж пристигнал при Финландеца с молба за помощ, по братски, като един бизнесмен при друг. Искал текуща информация за клана Тесие-Ашпул, и тя трябвало да бъде почерпена по начин, изключващ възможността субектът да проследи и открие кой е авторът на поръчката. Може и да е възможно, отвърнал Финландеца, но ще изисква обяснение.

— Работата смърдеше — каза Финландеца на Кейс. — Смърдеше на пари. И Смит беше много внимателен. Почти прекалено внимателен.

Оказало се, че Смит има доставчик, известен като Джими. Джими бил взломаджия и какво ли не още, и току-що се бил върнал от едногодишен престой във висока орбита, донасяйки това-онова обратно в царството на гравитацията. Най-необикновеното нещо, което успял да приджоби по време на посещението си в архипелага, била една глава, великолепно изработен бюст, клуазоне върху платина, обсипана с бисери и лапис. Смит въздъхнал, метнал й един поглед през джобния си микроскоп и посъветвал Джими да я претопи. Била съвременна, а не антична, и нямало да представлява интерес за колекционерите. Джими прихнал. Това е компютърен терминал, казал той. Може да говори. И не с електронен глас, а чрез разкошно устройство от механика и миниатюрни органови тръбички. Който и да я бил конструирал, това била барокова работа. Перверзна работа, защото гласовите чипове струват почти нищо. Чудащина. Смит свързал главата към компютъра си и слушал как странният, нечовешки глас изрежда колоните от данъчни сметки за миналата година.

Клиентелата на Смит включвала токийски милиардер, чиято страст към часовникарски автомати достигала до фетишизъм. Свил рамене, показвайки на Джими обърнатите си нагоре длани в жест, стар като заложните къщи. Мога да пробвам, казал, но се

съмнявам дали ще мога да взема много за нея.

Когато Джими си тръгнал, оставяйки му главата, Смит я изучил внимателно и открил някои печати на производители. В крайна сметка успял да проследи едно странно сътрудничество между двама цюрихски майстори, специалист по емайла от Париж, холандски бижутер и калифорнийски проектант на чипове. Открил, че е поръчана от Тесие-Ашпул S. A.

Смит започнал да прави предварително проучване около колекционера от Токио, усетил, че е по следите на нещо, което си заслужава труда.

След това обаче дошъл посетител. Неканен посетител, който преминал през сложния лабиринт на алармени системи на Смит, сякаш изобщо нямало такъв. Дребничък мъж, японец, страхотно вежлив, с всички белези на клониран убиец нинджа. Смит седял абсолютно неподвижно, гледайки в спокойните кафяви очи на смъртта над полираната маса от виетнамско розово дърво. Възпитано, почти извинявайки се, клонираният убиец обяснил, че е негово задължение да открие и върне едно произведение на изкуството, изключително красив механизъм, откраднат от къщата на господаря му. Бил научил, казал нинджата, че Смит може би е чувал за местонахождението на този предмет.

Смит казал на човека, че не му се умира, и измъкнал главата. И колко очаквате, попитал посетителят, да вземете от продажбата на този обект? Смит назовал сума доста по-ниска от тази, която смятал да поиска първоначално. Нинджата измъкнал кредит-чип и прехвърлил на Смит сумата от многоцифрена швейцарска сметка. И кой, попитал човекът, ви го достави? Смит му казал. И след няколко дни научил за смъртта на Джими.

— И тук дойде моят ред — продължаваше Финландеца. — Смит знаеше, че вртя доста работи с тълпата от улица „Памет“, и това е мястото, където можеш да намериш тихичко информация, без възможност тя да бъде проследена обратно. Наех жокей. Аз бях на топа на устата, така че взех процент. Смит беше внимателен. Просто беше участвувал в много странна сделка, и беше спечелил, но това не му помагаше. Кой беше платил от тази швейцарска сметка? Якудза? Няма начин. Правилата им на поведение в ситуации като тази са непоклатими, и биха убили и получателя, задължително. Наркоманска история? Смит не мислеше така. Наркоработите си носят тръпката, усещаш ги. Е, аз накарах моя жокей да позабърше новинарските морги, докато не намерихме споменаване за Тесие-Ашпул. Нищо особено, но хванахме адвокатска кантора. Той проби леда на кантората и получихме семейния адрес. Бая работа ни свърши.

Кейс вдигна вежди.

— Свободната станция — поясни Финландеца. — Вретеното. Излиза, че го притежават кажи-речи едно към едно. Стана обаче интересно, когато жокеят събра инфо от новинарските морги и състави конспект. Семейна организация. Корпоративна структура. На теория можеш да инвестираш в S. A., но на свободния пазар повече от сто години не е имало акции на Тесие-Ашпул. Нито на който и да било друг пазар, поне доколкото ми е известно. Имате си работа с много тихо, много ексцентрично орбитално семейство първо поколение, въртящо бизнеса си като корпорация. Големи пари, старателно криещи се от медиите. Много клониране. Орбиталният закон е много по-мек към генетичното инженерство, нали? И е трудно да се проследява кое поколение, или комбинация от поколения, командва парада по това или онова време.

— И как така? — запита Моли.

— Имат си собствена криогенна камера. Дори при орбиталния закон си юридически мъртъв за времето на замразяването. Като че ли правят сделки, макар че никой не е виждал бащата-основател около тридесет години. Майката основателка умряла при някакъв лабораторен инцидент…

— И какво станало с твоя изкупвач?

— Нищо. — Финландеца се намръщи. — Заряза историята. Порадвахме се на гледката на фантастичното преплитане на влияния на адвокатите, които бачкат за Т-А, и толкова. Джими сигурно се е напъхал в „Блуждаещ лъч“, забърсал е главата, и Тесие-Ашпул са изпратили техния нинджа по дирите. Смит реши да забрави това. Сигурно беше умно от негова страна. — Той погледна към Моли. — Вила „Блуждаещ лъч“. Върхът на вретеното. Строго частна.

— Смяташ, че те притежават този нинджа ли? — запита Моли.

— Смит мислеше така.

— Скъпичко — каза тя. — Чудя се какво ли може да е станало с малкия нинджа, Финландецо.

— Сигурно са го пъхнали пак в хладилника. Размразяване при нужда.

— Окей, — каза Кейс, — знаем, че Армитаж получава благините си от ИИ наречен Ледомлък. И какъв е изводът?

— Дотук никакъв, — отвърна Моли, — само че имаш и малка странична идейка. — Тя измъкна сгъната лента хартия от джоба си и му го подаде. Той я отвори. Мрежови координати и кодове за достъп.

— К’во е това?

— Армитаж. База данни за него. Купено от Модерните.

Отделна сделка. Къде се намира?

— Лондон — каза Кейс.

— Пробий я — разсмя се тя. — Спечели си шансовете за промяна на положението.

Кейс чакаше метрото през СОБА на претъпкания перон. Моли се беше върнала обратно на високия етаж преди часове с конструкта на Платото в зелената си чанта, и Кейс оттогава непрекъснато пиеше.

Смущаващо беше да мисли за Платото като за конструкт, хардуерна ROM касета със записаните познания, хрумвания, шантавини на мъртвец… Влакът пристигна с грохот по черната индукционна ивица. От пукнатините в тавана на тунела се процеди фин прах. Кейс се промуши в най-близката врата и прехвърли вниманието си върху пътниците, докато се возеше. Двойка Учени на Христа с хищен вид се промъкваха към три млади технички, които носеха стилизирани холограми на вагина на китките си, и влажното розово блестеше под яркото осветление. Техничките облизваха нервно перфектните си устни и наблюдаваха Учените на Христа изпод спуснатите си металически клепачи. Приличаха на високи, екзотични тревопасни животни, полюлявайки се грациозно и несъзнателно при клатенето на влака, с високите си токчета като полирани копита върху сивия метал на пода на вагона. Преди да успеят да се пръснат, побягвайки от мисионерите, влакът стигна до спирката на Кейс.

Той прекрачи навън и мярна сиянието на бяла холографска пура, окачена на стената на спирката. Под нея пулсираше СВОБОДНАТА СТАНЦИЯ с изкривени букви, подражаващи на японски йероглифи. Той се промуши през тълпата и застана под нея, изучавайки я. ЗАЩО ДА ЧАКАТЕ?, пулсираше надписът. Бяло вретено с тъпи краища, обсипано и набучено с мрежи, радиатори, докове, куполи. Беше виждал рекламата, но не я беше забелязвал. С кибердека си той можеше да достигне базите данни в Свободната станция така лесно, както и Атланта. Пътуването е работа за месото. Сега обаче той забеляза мъничката сигла, с размера на малка монета, втъкана в долния ляв корнер на светлинното платно на рекламата: Т-А.

Върна се обратно на последния етаж, потънал в спомени за Платото. Беше прекарал повечето от деветнадесетото си лято в „Джентълменът-Мухльо“, пиейки скъпа бира и наблюдавайки жокеите. Тогава все още не беше докосвал кибердек, но вече знаеше какво иска. В „Мухльото“ имаше поне още двадесет млади надежди, бачкащи старателно като момчета за всичко на някой

жокей. Няма друг начин да научиш занаята.

Всички бяха чували за Поли, червеновратият жокей от Атлантското гето, получавал мозъчна смърт зад черния лед. Историите — кратички, улични, единствените достъпни — казваха твърде малко за него, освен че беше направил невъзможното. „Велико нещо,“ каза срещу една бира на Кейс друга от надеждите, „но кой е в течение? Чух, май някаква бразилска платена мрежа. Във всички случаи, бил е мъртъв, пълна мозъчна смърт.“ Кейс гледаше през претъпкания бар към набития мъж с риза и някакси оловен оттенък на кожата.

— Пич, — щеше да му каже Платото няколко месеца по-късно в Маями, — аз съм кат’ онея, големите шибани гущери, стопляш ли? Дето са с по два шантави мозъка, един в главата и един в опашката, да мърда задните крака. Тряснах се в оня черен боклук, и сега просто добрия стар опашен мозък действа и продължава да влачи.

Елитът на жокеите в „Мухльото“ избягваше Поли заради някаква странно групово безпокойство, почти подозрение. Маккой Поли, един Лазар на киберпространството.

И накрая сърцето му го беше довършило. Допълнителното му руско сърце, присадено във военнопленически лагер по време на войната. Беше отказал да го замени, оправдавайки се, че характерният му ритъм поддържа чувството му за време. Кейс опипа парчето хартия, което му беше дала Моли, и тръгна нагоре по стълбите.

Моли дремеше върху темперопора. Прозрачната шина обвиваше крака й от подбедрицата до няколко милиметра под тялото. Кожата под твърдия микропор беше напръскана със синини, черният оттенък преминаваше в грозно жълто. Осем дермадиска, всеки с различен размер и цвят, бяха подредени в права линия над лявата й китка. До нея лежеше трансдермален индуктор „Акай“, финитe му червени жички бяха свързани към входните троди под шината.

Той включи тензора до Хосаката. Яркото кръгче светлина падна право върху конструкта на Платото. Постави в слотовете малко лед, свърза конструкта и се включи.

Усещането беше точно като някой да наднича през рамото ти.

Той се изкашля.

— Дикс? Маккой? Здрасти, старче.

— Добрутро, браток — отвърна глас, идващ отникъде.

— Кейс съм, старче. Помниш?

— Маями, чираче, щракало.

— Какво е последното, което си спомняш, преди да ти се обадя, Дикс?

— Нищо.

— Затварям. — Той изключи конструкта. Присъствието беше изчезнало. Включи го отново.

— Дикс? Кой съм аз?

— Хващаш ме в блокаж, пич. Кой си, да ти го начукам?

— Ке… твоят приятел. Партньор. К’во си правиш, старче?

— Добър въпрос.

— Помниш ли да си бил тук преди секунда?

— Не.

— Чувал си как бачка персонална ROM матрица?

— Желязно, браток, фирмен конструкт.

— И като я включа в сандъка, който ползвам, мога да й дам последователна памет в реално време?

— Тъй я — каза конструктът.

— Окей, Дикс. Ти си ROM конструкт. Чат?

— Щом викаш — отвърна конструктът. — Кой си ти?

— Кейс.

— Маями, — каза гласът, — чираче, щракало.

— Точно. И за начало, Дикс, ти и аз фукваме двамата до Лондонската мрежа и смъкваме малко данни. Хващаш ли се с тая?

— Да имам някакъв избор, пич?

6

— Т'ва, дет' го търсиш, е рай — даде съвет Платото, когато Кейс му обясни ситуацията. — Пробвай Копенхаген, боклучарниците на университетската секция. — Гласът изреди координатите, и Кейс ги набра.

Те намериха техния рай, „пиратски рай", по разбутаните покрайнини на академична мрежа със слаба защита. На пръв поглед той напомняше разни драскулици, каквито студентите-оператори обичат да оставят по възлите на мрежовите линии, бледи руни оцветена светлина, която проблясва на фона на объркаците очертания на дузина факултети по разни изкуства.

— Тук — каза Платото, — синята. Забелязваш ли я? Входните кодове за Европа Бел. Преснички. Бел скоро ще стигне тук и ще изчете всичко до дупка, ще смени всички кодове, които намери оставени. И утре хлапаците ще откраднат нови.

Кейс си проби път в Европа Бел и превключи на стандартен телефонен код. С помощта на Платото той се свърза с лондонската база данни, за която Моли твърдеше, че принадлежи на Армитаж.

— Тук — каза гласът. — Остави на мен. — Платото започна да диктува серии цифри. Кейс ги набираше на клавиатурата, опитвайки се да улови паузите, с които конструктът подсказваше интервалите. Стана от третия път.

— Екстра бизнес — каза Платото. — Никакъв лед.

— Сканирай тия помии — поръча Кейс на Хосаката. — Наблегни на личната история на притежателя.

Невроелектронните драскулици на рая изчезнаха, заменени от обикновен ромб бяла светлина.

— Съдържанието е предимно видеозаписи на военни съдилища от след войната — каза далечният глас на Хосаката. — Централната фигура е полковник Уилис Корто.

— Покажи го де — рече Кейс.

Екранът беше изпълнено от лице на мъж. Очите бяха на Армитаж.

След два часа Кейс се просна до Моли на плочата и остави темперопора да се оформя по тялото му.

— Намери ли нещо? — Гласът й беше замаян от съня и лекарствата.

— Не сега — отвърна той. — Скапан съм. — Беше гроги и объркан. Лежеше неподвижно със затворени очи и се опитваше да подреди различните части на историята на човека, наречен

Корто. Хосаката беше подредил тъничката база данни и беше сглобил кратък преглед, но той беше дупка до дупка. Част от материалите бяха текстови записи, плъзгащи се гладко по екрана, прекалено бързо, и Кейс трябваше да накара компютъра да му ги чете. Други части бяха преки звукозаписи от Крещящия юмрук.

Полковник Уилис Корто беше се промъкнал през сляпо петно в руската защита около Киренск. Совалките бяха отворили дупката с импулсни бомби, и групата на Корто се беше спуснала с микропланери „Нощно крило“, с криле, плющящи под лунната светлина, хвърлящи сребристи отблясъци над реките Ангара и Подкаменная, последните светлини, които Корто щеше да види в течение на петнадесет месеца. Кейс се опита да си представи микропланерите, излюпващи се от капсулите си високо над замръзналата тайга.

— Сто на сто са те завряли вътре с тояга, шефе — каза Кейс. Моли се размърда до него.

Микропланерите са били невъоръжени и оголени, за да могат да носят оператор, прототип на кибердек и вирусна програма, наречена Молец IX, първият истински вирус в историята на кибернетиката. Корто и групата му са били тренирани за атаката три години. Вече били проникнали през леда, готови да инжектират Молец IX, когато се обадили емповете. Импулсните оръдия на руснаците запратили жокеите в електронния ад; „Нощните криле“ изключили всичко, цялата електроника била унищожена.

След това се включили лазерите, по инфрачервени цели, помели крехките, прозрачни за радарите нападателни планери, и Корто и мъртвият му жокей полетели към земята. Полетели и продължили да падат…

В историята имаше бели петна, тук и при преглеждането на документите, касаещи полета на отвлечен руски боен хеликоптер, който успял да стигне до Финландия. За да бъде взривен, докато кацал в елхова горичка, от антично двадесетмилиметрово оръдие, обслужвано от екипаж от вдигнати по тревога запасняци. Крещящият юмрък беше свършил за Корто в покрайнините на Хелзинки, където финландската Бърза помощ го измъкнала от разкъсания търбух на хеликоптера. Войната свършила след девет дни, и Корто бил изпратен във военна болница в Юта сляп, без крака и без по-голямата част от челюстта си. На служителите на Конгреса били нужни единадесет месеца, докато го намерят там. Слушал звука на капещите дренажи. Във Вашингтон и Маклийн показните процеси вече набирали скорост. Пентагонът и ЦРУ били балканизирани, частично разформировани, и проучването на Конгреса било съсредоточено върху Крещящия юмрук. Зрялост

за канализиране, казал служителят на Корто.

Той имал нужда от очи, крака и доста козметично оправяне, казал служителят, но това можело да бъде осигурено. Чисто новички кръпки, добавил той, стискайки рамото на Корто през мокрия от пот чаршаф.

Корто слушал тихото, неуморно капене. Казал, че предпочита да дава показания както си е.

Не, обяснил му служителят, процесите се предават по телевизията. Трябва да стигнат до гласоподавателя. И се изкашлял дипломатично.

Ремонтиран, закърпен и добре отрепетирал, Корто давал показание след показание. Детайлни, увлекателни, ясни и в голяма степен представляващи част от заговор на Конгреса с определен интерес към запазването на определени части от структурата на Пентагона. Корто постепенно разбрал, че показанията, които дава, са инструмент за запазване на кариерата на трима офицери, лично отговорни за покриването на рапортите за строежа на емпове при Киренск.

След като ролята му в процесите свършила, станал нежелан във Вашингтон. В ресторант на авеню М, до саксия аспарагуси, служителят му обяснил смъртната опасност, до която води говоренето не с когото трябва. Корто смазал ларинкса на човека с твърдите пръсти на дясната си ръка. Служителят на Конгреса умрял от задушаване, с лице в аспарагусите, и Корто излязъл навън в студения вашингтонски септември.

Хосаката изброяваше полицейски рапорти, рапорти за корпоративен шпионаж и файлове с новини. Кейс следеше как Корто подработва корпоративни изменници в Лисабон и Маракеш, където като че ли беше обсебен от идеята за предателството и намразил учените и техниците, на които плащаше да работят за него. Пиян, беше пребил в Сингапур до смърт един руски инженер и беше запалил стаята му.

След това се беше появил в Тайланд като надзирател във фабрика за хероин. След това като наемник в калифорнийски хазартен картел, след това като платен убиец в руините на Бон. Беше ограбил банка във Вичита. Записите ставаха неясни, заплетени, промеждутъците — все по-дълги.

Един ден, казваше той в запис, който навяваше мисълта за химическа обработка, всичко беше станало сиво.

Преведени френски медицински записи обясняваха как неидентифициран мъж е бил приет в парижка психиатрична болница и бил диагностициран като шизофреник. Развил кататония и бил изпратен в държавен институт в покрайнините на Тулон. Бил използуван като субект в експериментална

програма, която се опитвала да върне обратно развитието на шизофренията чрез кибернетични модели. Случайно избрани пациенти били снабдени с микрокомпютри и били поощрявани да ги програмират, с помощта на студенти. Той бил излекуван, единственият успех от целия експеримент.

Записите свършваха тук.

Кейс се обърна на другата страна и Моли тихичко го наруга, че я смущава.

Телефонът позвъня. Той го придърпа в леглото.

— Ъхъ?

— Пътуваме за Истанбул — каза Армитаж. — Тази нощ.

— К'во иска това копеле? — попита Моли.

— Казва, че пътуваме за Истанбул тази нощ.

— Така ли? Умирам от кеф.

Армитаж изреждаше номера на полети и времена на тръгване.

Моли седна и включи осветлението.

— Какво ще стане с джаджите ми? — запита Кейс. — Кибердека ми.

— Финландеца ще има грижата — каза Армитаж и затвори.

Кейс я наблюдаваше как се приготвя. Под очите й имаше черни кръгове, но дори и с шината беше сякаш гледаш танц. Нито едно излишно движение. Неговите дрехи бяха натрупани на купчина до чантата му.

— Боли ли? — запита той.

— Можех да полежа и още една нощ при Чин.

— Зъболекаря ти?

— Същия тоя. Много дискретно. Половината блок е негов, пълна болница. Кърпи самураи. — Тя закопчаваше ципа на чантата си. — Да си бил някога в Стамбул?

— Веднъж, за ден-два.

— Не се променя — каза тя. — Грозен стар град.

— Беше същото, като тръгнахме за Чиба — разказваше Моли, гледайки през прозореца на влака към опушения промишлен лунен пейзаж. На хоризонта червени светлини предупреждаваха самолетите да не прелитат близо до термоядрената електроцентрала. — Бяхме в Лос Анджелос. Той дойде и каза „Тръгваме", и хвръкнахме за Макао. Когато стигнахме, отидох да цакам фантан в Лисабон, а той се прехвърли през Жонгшан. Следващия ден вече си играехме на призраци с теб в Нощния град. — Тя измъкна копринена кърпичка от ръкава на черното си яке и се зае да полира присадките. Пейзажът на северен Спрол

събуждаше объркани спомени от детството в Кейс, мъртва трева, стърчаща от пукнатините в ръбата плоча автомагистрален бетон.

Влакът започна да спира на десет километра от летището. Кейс наблюдаваше как слънцето изгрява над пейзажа на детството му, над напуканата шлака и ръждивите покриви на рафинериите.

7

В Бейоглу валеше, и наетият мерцедес се плъзгаше покрай зарешетените и мрачни прозорци на предпазливи гръцки и арменски златари. Улиците бяха почти празни, само няколко облечени в тъмно фигури изпращаха с поглед колата от пресечките.

— Някога това е била процъфтяващата европейска част на Отомански Истанбул — мъркаше колата.

— И после е затънала — обади се Кейс.

— Хилтънът е в Джумхуриет Кадеси — каза Моли. Тя се беше облегнала на сивия ултрадерматин на облицовката.

— И как така Армитаж лети сам? — запита Кейс. Главата го болеше.

— Щото ти му дойде до гуша. И си на път да дойдеш и на мен.

Той смяташе да й разкаже историята на Корто, но се отказа. Беше използувал в самолета приспивателен дерм.

Пътят от летището насам беше абсолютно прав, като сръчен разрез, разтворил града през средата. Беше гледал как се плъзгат назад дървени квартири с недодялани кърпени стени, кооперации, аркологии, мрачни жилищни строежи, още стени от рекламни пана и ръждясало желязо.

Финландецът, в нов костюм от Шинджуку, сарари черен, ги чакаше кисело във фоайето на Хилтън, закотвен във велурено кресло сред море от бледосини завеси.

— Исусе — каза Моли. — Плъх в официален костюм.

Те прекосиха фоайето.

— Колко взе, за да дойдеш чак тук, Финландецо? — Тя остави торбата си до креслото. — Сигурно по-малко, отколкото за да навлечеш костюм, а?

Горната устна на Финландеца се дръпна назад.

— Недостатъчно, сладуранке. — Той й подаде магнитен ключ, закачен за кръгло жълто номерче. — Вече сте регистрирани. Хончото е нагоре по стълбите. — Той се огледа. — Шибан град.

— Измъкнат ли те изпод купола, веднага хващаш агорафобия. Просто си представи, че това е Бруклин или нещо от сорта. — Тя завъртя ключа около пръста си. — Като паж ли си тук, или какво?

— Трябва да проверя имплантите на няколко типове.

— К'во става с дека ми? — запита Кейс.

Финландецът се намръщи.

— Съблюдавай протокола. Питай шефа.

Пръстите на Моли се размърдаха в сянката на якето й, свиха се за миг в знак. Финландецът се вгледа, след това кимна.

— Да — каза тя. — Знам кой е. — Кимна с глава към асансьорите.

— Напред, жокей.

Кейс я последва с двете чанти.

Стаята им спокойно можеше да бъде сбъркана с онази в Чиба, където Кейс беше видял Армитаж за пръв път. Той застана до прозореца, в сутрешната светлина, почти очаквайки да види Токийския залив. От другата страна на улицата имаше друг хотел. Продължаваше да вали. Няколко писари бяха намерили убежище по входовете, старите им гласопринтери бяха обвити в парчета чист найлон, доказателство, че писаното слово все още се радва тук на известен престиж. Това беше мудна страна. Кейс гледаше как матовочерен ситроен с примитивен водородно-клетъчен двигател изповръща петима мрачни турски офицери в измачкани зелени униформи. Те влязоха в хотела отсреща.

Хвърли поглед назад към леглото, към Моли, и се удиви на нейната бледност. Беше оставила микропоровата шина на леглоплочата на техния последен етаж, до трансдермалния индуктор. Очилата й отразяваха част от осветлението на стаята.

Сграбчи телефона, преди той да успее да звънне втори път.

— Радвам се че сте будни — каза Армитаж.

— Тъкмо ставам. Дамата още хърка. Виж к'во, шефе, мисля, че май е време да поприказваме малко. Мисля, че ще работя по-добре, ако знам малко повече за какво работя.

Тишина в слушалката. Кейс прехапа устни.

— Знаеш всичко, което ти трябва. Може би дори повече.

— Така ли?

— Облечи се, Кейс. Събуди я. Ще имате посетител до петнадесет минути. Името му е Терзибашиян. — Слушалката забибипка тихо. Армитаж беше затворил.

— Ставай, душко — каза Кейс. — Бач.

— Будна съм вече от час. — Огледалата се обърнаха.

— Идва някакъв Джерси Бастион.

— Голяма дарба за езици имаш, Кейс. Бас ловя, че си половин арменец. Това е слухарят, дето следи Ривиера за Армитаж. Дай една ръка.

Терзибашиян се оказа млад мъж в сив костюм и огледални, със златна рамка очила. Бялата му риза беше с разкопчана яка, откривайки кече от черни косми, толкова гъсто, че при първия поглед Кейс го взе за черна фланелка. Носеше черен Хилтънски поднос с три малки, претенциозни чашки гъсто черно кафе и три

лепкави ориенталски сладки с цвят на слама.

— Ние трябва, както казвате на ингилизки, да подходим към това внимателно. — Той като че ли се вгледа упорито в Моли, но накрая сне сребристите очила. Очите му бяха тъмнокафяви, в тон с късичката, подстригана по военному коса. Той се усмихна:

— Така е по-добре, да? Иначе правим тунелна безкрайност, огледало срещу огледало… Особено вие — продължи той в нейна посока — трябва да внимавате. В Турция се гледа с лошо око на жени, които правят подобни модификации.

Моли прехапа сладката на две.

— Това си е мой проблем, готин — каза тя с пълна уста. Предъвка, преглътна и облиза устните си. — Знам те аз. Тропаш на фуражките, а? — Ръката й мързеливо се плъзна през отвора на якето и измъкна флетчера. Кейс не знаеше, че тя го носи.

— Много внимателно, моля — отрони Терзибашиян. Бялата порцеланова чашка беше замръзнала на сантиметри от устните му.

Тя приближи оръжието.

— Може би ще получиш експлозиви. Много. А може би ще получиш рак. Една стреличка, скапаняко. Няма да го усетиш с месеци.

— Моля ви. На ингилизки му казвате на това слагане много натясно…

— Аз му казвам лошо настроение. Казвай сега за твоя човек и си извличай задника оттук. — Тя остави оръжието.

— Той живее във Фенер, на Кючук Гюлхане Джадеси 14. Знам каналния му път, нощем към базара. Участвува в представления най-често в Йенишехир Палас Отели, модерно място в тюристик стил, но е било забелязано, че полицията е проявила известен интерес към тези представления. Управлението на Йенишехир е станало нервно. — Той се усмихна. Миришеше на някакъв афтършейв с металически дъх.

— Искам да зная за присадките му — каза тя, масажирайки бедрото си. — Искам да зная какво точно може да прави.

Терзибашиян кимна.

— Най-лошото са, както казвате на ингилизки, под-роб-но-сти-те. — Той произнесе думата като отделни внимателни срички.

— От лявата ни страна — говореше мерцедесът, докато се провираше през лабиринт засипани от дъжда улички — е Капалъ Чарши, големият базар.

Финландеца издаде до Кейс одобрителен звук, но гледаше в погрешна посока. Дясната страна на улицата беше заета от

миниатюрни бунища. Кейс видя изкормен локомотив, покачен върху изпоцапани с ръжда, натрошени плочи гофриран мрамор. Обезглавени мраморни статуи бяха подредени като дърва за огрев.

— Зор за дома? — запита Кейс.

— Шибано място — отвърна Финландеца. Черната му копринена връзка беше започнала да напомня износена карбонова лента. По реверите му цъфтяха медальони от сос от кебап и пържени яйца.

— Хей, Джерси — каза Кейс на арменеца, който седеше зад тях, — къде са му инсталирали джунджуриите на тоя образ?

— В град Чиба. Той няма ляв бял дроб. Другият е натоварен, нали така се казва? Всеки може да купи такива импланти, но този е най-талантлив. — Мерцедесът зави рязко, за да избегне окичена с балони и натоварена с кожи количка. — Вървял съм след него по улицата и видях цяла дузина велосипеди да падат покрай него, посред бял ден. Намерих велосипедистите в болницата, историята е все същата — отровен скорпион стоял на ръчката на спирачката…

— „Каквото виждаш, това получаваш“, да — обади се Финландеца. — Виждал съм схемите на силикона на тоя тип. Много хитро. Каквото си представи, го виждаш. Мисля, че може да го свие в лъч и да изпържи ретина без проблеми.

— Казали ли сте го това на вашата приятелка? — Терзибашиян се наведе между ултрадерматиновите облегалки. — В Турция жените са все още жени. Тази…

Финландецът изпръхтя:

— Тази ще ти върже ташаците на вратовръзка, ако я изгледаш накриво.

— Не разбирам този идиом.

— Чудесно — каза Кейс. — Значи да млъкнеш.

Арменецът се дръпна назад, оставяйки металическия привкус на афтър-шейв. Започна да шепне в предавателчето „Саньо“ на някаква странна салата от гръцки, френски, турски и отделни английски думи. Предавателчето отговори на френски. Мерцедесът плавно зави зад ъгъла.

— Базарът на подправките, наричан понякога египетският базар, — говореше колата, — е бил съграден на мястото на по-ранен базар, изграден от султан Хатиси през 1660 година. Това е централният пазар на града за подправки, софтуер, парфюми, лекарства…

— Дрога — каза Кейс, гледайки как чистачките на колата кръстосват напред-назад по противокуршумния лексан. — Джерси, какво каза преди малко за тоя Ривиера, как му били

вързани жиците?

— Смес от кокаин и меперидин, да. — Арменецът се върна отново към разговора с предавателчето.

— Демерол, така й казваха — каза Финландеца. — Той е високооборотен артист. С интересни хора ще работиш, Кейс.

— Голяма работа — каза Кейс и вдигна яката на якето си. — Ще му намерим на горкия смотаняк нов панкреас или там нещо.

След като навлязоха в базара, Финландецът значително се развесели, като че ли тъпканицата и чувството за задушаване го успокояваха. Те се движеха с арменеца през широк вестибюл, под опушени пластмасови плоскости и боядисано в зелено желязно скеле от времето на парните машини. Хиляди разпръснати реклами премигваха и потрепваха.

— Господи боже, — Финландеца дръпна Кейс за ръката, — виж там. — Той посочи. — Това е кон, човече. Виждал ли си някога кон?

Кейс хвърли поглед към препарираното животно и поклати глава. То беше поставено на нещо като пиедестал, близо до входа към мястото, където продаваха птици и маймунки. Краката му бяха почернели и козината им беше опадала през десетилетията на докосвания с ръце.

— Веднъж видях един в Мериланд, — каза Финландеца, — и това беше поне три години след пандемията. Някакави араби все още се опитват да ги отгледат от ДНК, но все нещо се скапва.

Кафявите стъклени очи на животното като че ли ги следяха, докато те минаваха покрай него. Терзибашиян ги доведе в кафене близо до центъра на пазара, в стая с нисък таван, която изглеждаше, като че ли е била непрекъснато преправяна в течение на столетия. Кльощави момчета в изцапани бели палта притичваха между заобиколените от хора маси, балансирайки стоманени подноси с бутилки Тюрк-Туборг и малки чашки чай.

Кейс купи кутия Йехеюан от продавач край вратата. Арменецът мърмореше нещо на предавателчето.

— Идвайте — каза той. — Тръгнал е. Всяка нощ върви по канала към базара, да купи сместа си от Али. Вашата жена е близо. Идвайте.

Алеята беше стара, твърде стара. Стените й бяха от блокчета тъмен камък. Паважът беше неравен и миришеше на капал цяло столетие бензин, абсорбиран от древния варовик.

— Не виждам нищо — прошепна той на Финландеца.

— Чудесно за плячката — отвърна Финландеца.

— Тихо — каза Терзибашиян, твърде силно.

Дърво проскърца по камък или бетон. Десет метра по-надолу по алеята върху мокрите павета се появи клин жълта светлина, разшири се. Някакви фигура излезе навън и вратата простърга обратно, оставяйки тясното място в мрак. Кейс потрепери.

— Сега — каза Терзибашиян, и брилянтен лъч бяла светлина, насочван от покрива на сградата срещу базара, прикова слабичката фигура до древната дървена врата в правилен кръг. Ярките очи се метнаха наляво, надясно и човекът рухна. Кейс помисли, че някой го е застрелял: той лежеше по лице, русата му коса бледнееше върху стария камък, слабите му длани бяха бели и безсилни.

Кръгът от светлина не трепна.

Гърбът на якето на падналия мъж се изду и се пръсна, и кръвта оплиска стената и прага. Чифт невероятно дълги, с подобни на въжета сухожилия ръце се присвиха, сиво-розови в светлината. Нещото като че ли се измъкваше от паважа през кървавата, неподвижна руина, която беше преди Ривиера. Беше високо два метра, стоеше на два крака и като че ли нямаше глава. След това бавно се завъртя с лице към тях и Кейс видя, че имаше глава, но нямаше шия. Беше безоко и кожата му блестеше като розовата повърхност на черво. Устата, ако това беше уста, беше кръгла, конична, плитка и покрита с трептяща растителност — коса или четина, блестяща като черен хром. То ритна настрани парцалите от дрехи и плът и пристъпи напред. Устата му като че ли ги търсеше, докато то се движеше.

Терзибашиян каза нещо на гръцки или на турски и атакува нещото. Ръцете му бяха разперени като на човек, който се опитва да скочи през прозореца. Той премина през нещото и се натъкна на блясъка от пистолетен изстрел от мрака оттатък кръга светлина. Парчета камък свирнаха край главата на Кейс; Финландеца го дръпна надолу, на земята.

Светлината от покрива изчезна, оставяйки го сред объркани послеобрази на блясъка на изстрела, чудовището и белия лъч. Ушите му бучаха.

След това светлината се върна, плъзгайки се, претърсвайки сенките. Терзибашиян се беше подпрял на стоманена врата, лицето му беше много бяло в светлината. Държеше се за лявата китка и гледаше как от рана на нея капе кръв. Блондинът, отново цял и неокървавен, лежеше в краката му.

Моли излезе от сянката, цялата в черно, с флетчера в ръка.

— Използувай радиото — каза арменецът през стиснати зъби. — Повикай Махмуд. Трябва да се махнем оттук. Това не е хубаво място.

— Тоя дребосък почти го направи — каза Финландеца.

Колената му пукаха, докато се изправяше, тупайки безрезултатно крачолите си. — Гледаше шоуто на ужаса, нали? Не и сладура, дето се изниза от сцената. Направо готино. Добре, помогнете им да го извлекат оттука. Налага се да сканирам всичкото това оборудване, преди да се е събудил, да е сигурно, че стоката си струва парите на Армитаж.

Моли се наведе и вдигна нещо. Пистолет.

— Намбу — каза тя. — Приятно оръжие.

Терзибашиян изтърва кратък стон. Кейс забеляза, че повечето от средния му пръст липсва.

Градът беше обвит в предизгревно синьо. Тя каза на мерцедеса да ги откара до Топкапъ. Финландеца и огромен турчин на име Махмуд бяха прибрали Ривиера, още в безсъзнание, от алеята. След минути един прашен ситроен пристигна за арменеца, който изглеждаше на ръба на припадъка.

— Задник такъв! — насоли го Моли, отваряйки му вратата на колата. — Да беше си висял на мястото. Бях го нацелила от момента, в който се изниза. — Терджибашиян я зяпна. — Така или иначе, нямаме повече работа с теб. — Тя трясна вратата. — Попаднеш ли ми пак на пътя, ще те убия — добави право в бялото лице зад тъмното стъкло. Ситроенът избоботи надолу по алеята и зави тромаво по улицата.

Мерцедесът тихо бръмчеше през Истанбул, докато градът се пробуждаше. Минаха покрай тунелния терминал на Бейоглу и профучаха покрай лабиринтите от изоставени задни улици и полусринати къщи, които напомняха отдалечено на Кейс Париж.

— Какво е това? — попита той Моли, докато мерцедесът се паркираше край градините, които обкръжават Сераглиото. Той гледаше тъпо към бароковия конгломерат от стилове, наречен Топкапъ.

— Нещо като частен публичен дом за Краля — каза тя и се измъкна, протягайки се. — Държал доста жени тук. Сега е музей. Нещо от сорта на магазина на Финландеца, всичките тия работи просто са подредени вътре, големи диаманти, мечове, лявата ръка на Йоан Баптиста…

— Като в медицинска камера?

— Тцъ. Мъртва. Турена вътре в някаква ръка от бронз, с кукичка от едната страна, та християните да я целуват за щастие. Отвоювали я тези от християните преди сигурно един милион години, и никога не чистят тъпата джунджурия, щото била неверническа реликва.

Из градините на Сераглиото ръждясваха черни железни елени. Кейс вървеше до нея, гледайки как върховете на ботушите

й мачкат неподстригваната трева, попарена от ранната слана. Вървяха по пътека от студени осмоъгълни плочи. Зимата чакаше някъде из Балканите.

— Тоя Терзи е първа класа лайно — каза тя. — Той е от тайната полиция. Мъчител. И адски лесен за купуване с парите, които предлага Армитаж. — В мокрите дървета около тях започнаха да пеят птици.

— Направих оная работа за теб, — каза Кейс, — тая в Лондон. Получих нещо, но не знам какво значи то. — Той и разказа историята на Корто.

— Добре, вече знаех, че в Крещящия юмрук не е имало никакъв Армитаж. Проверих. — Тя потупа ръждясалия хълбок на желязна кошута. — Смяташ ли, че микрокомпютърчето го е изкарало от оная работа? В оная френска болница?

— Смятам, че е бил Ледомлък — каза Кейс.

Тя кимна.

— Работата е — каза той — дали той е знаел, че това преди е бил Корто? Имам предвид, че той, общо взето, е бил никой, когато вече е бил уцелил лудницата, и може би Ледомлък просто…

— Да. Сглобил го е от инфо. Да… Тя се обърна и продължиха обратно. — Така излиза. Знаеш, човекът няма какъвто и да било частен живот. Поне доколкото аз знам. Видиш ли тип като него, знаеш, че се занимава с нещо, докато е сам. Но не и Армитаж. Седи и гледа стените, човече. След това нещо щраква и той полита на пълни обороти под командата на Ледомлък.

— Че за какво държи онази каса в Лондон? Носталгия?

— Може да не знае за нея — каза тя. — Може би тя просто е на негово име, а?

— Не схващам.

— Просто мислех на глас… Колко е умен един ИИ, Кейс?

— Зависи. Някои не са много по-умни от кучетата. Домашни животни. Струват бесни пари, така или иначе. Наистина умните са толкова умни, колкото Тюринговата полиция им позволяват да станат.

— Виж к’во, ти си жокей. Как така не си падаш диво по тези неща?

— Ами, — започна той, — те са редки, като начало. Повечето от тях са военни, наистина умните, и не можем да пробием леда. Точно от тях идва всичкия лед, знаеш ли? И после, там са и Тюринговите ченгета, а те са кофти опашка. — Той погледна към нея. — Не знам, то просто не влиза в ездата.

— Всички жокеи сте същите — каза тя. — Без въображение.

Те стигнаха до широк правоъгълен басейн, в който шарани

бутаха муцуни в стъблата на някакво водно цвете. Тя ритна във водата камъче и се загледа как кръговете се разширяват.

— Тоя Ледомлък — каза тя. — Наистина едра работа, така ми се струва. Ние сме навън, където са само малките вълнички, не можем да видим скалата, която е плеснала в центъра. Знаем, че тук има нещо, но не и защо. Искам да знам защо. Искам да идеш и да говориш с Ледомлък.

— Не мога и да се приближа до него — каза той. — Мечтаеш си.

— Пробвай.

— Не може да се направи.

— Питай Платото.

— Какво ни е нужно от този Ривиера? — запита той, надявайки се да смени темата.

Тя плю в басейна.

— Един господ знае. Бих го убила в момента, когато ми падне. Видях профила му. Той е нещо като Юда по принуждение. Не може да се възбуди, ако не знае, че предава обекта на желанието си. Така пише във файла. И те първо трябва да го обичат. Може би и той ги обича. Затова за Терзи беше толкова лесно да ни го достави, той е бил тук три години, купувайки политици за тайната полиция. Сигурно Терзи го е оставял да гледа, когато са излизали подкарвачите на добитъка. Оправил е осемнадесет за три години. Всичките жени на възраст от двадесет до двадесет и пет. Изкарва на Терзи име на дисидент. — Тя пъхна ръце в джобовете на якето. — Защото ако беше намерил онази, която наистина е желал, щеше да се погрижи тя да се занимава с политика на всяка цена. Личността му е като костюм на Модерен. Профилът казва, че това е много рядък тип, един на няколко милиона. Което така или иначе говори добре за човешката порода, предполагам. — Тя се загледа в белите цветя и ленивите риби. Лицето й беше кисело. — Мисля, че ще трябва да си купя някаква специална застраховка срещу тоя Петер. — След това тя се обърна и се усмихна. Много студено.

— Какво значи това?

— Няма значение. Да се връщаме в Бейоглу и да намерим нещо като закуска. Тая нощ ще ми е заета отново. Да събирам нещата му от оня апартамент във Фенер, да се върна до базара и да му купя малко дрога…

— Да му купиш дрога? Много ли е важен?

Тя се разсмя.

— Не е заумирал без нея, приятелче. Но май не може да работи без точно тази подправка. Сега ми харесваш повече, така или иначе, не си толкова дяволски мършав. — Тя се усмихна. —

Така че отивам при Али снабдителя и се запасявам. Действай.

Армитаж чакаше в стаята им в Хилтън.

— Време да стягаме багажа — каза той, и Кейс се опита да намери човека, наричан Корто, зад бледите сини очи и загорялата маска. Мислеше си за Уейдж, там, в Чиба. Операторите над едно определено ниво често подтискаха личността си, той знаеше това. Но Уейдж беше имал пороци, любовници. Дори деца, говореше се. Празнотата, която той срещаше у Армитаж, беше нещо различно.

— И накъде сега? — запита той, минавайки покрай човека, за да погледне надолу към улицата. — Какъв климат?

— Там нямат климат, само време — отвърна Армитаж. — Ето. Прочети брошурите. — Той постави нещо на масичката за кафе и се изправи.

— Ривиера наред ли е? Къде е Финландецът?

— Ривиера е екстра. Финландецът е на път към дома. — Армитаж се усмихна с усмивка, която беше точно толкова изразителна, колкото и помръдването на антената на някое насекомо. Златната му гривна издрънча, когато той се протегна да тупне Кейс по гърдите. — Не се пиши прекалено печен. Онези малки торбички са започнали да изтъняват, но не знаеш колко точно.

Кейс удържа лицето си абсолютно неподвижно и се насили да кимне.

Когато Армитаж си тръгна, той взе една от брошурите. Луксозен печат, на френски, английски и турски.

СВОБОДНАТА СТАНЦИЯ — ЗАЩО ДА ЧАКАТЕ?

Четиримата направиха регистрация за полет на THY от летище Йесликьой. Прехвърляне в Париж на совалката на JAL. Кейс седеше във фоайето на истанбулския Хилтън и наблюдаваше през стъклената витрина на магазинчето за подаръци как Ривиера разглежда фалшиви византийски парчетии. Армитаж стоеше на вратата на магазинчето. Тренчкотът му беше наметнат на раменете като плащ.

Ривиера беше слаб, рус, с мек глас. Английският му беше плавен и без акцент. Моли казваше, че е на тридесет, но да се отгатне възрастта му би било трудно. Тя казваше също, че официално той няма гражданство и пътува с фалшив датски паспорт. Беше продукт на каменните руини, обкръжаващи радиоактивното сърце на стария Бон.

Трима усмихнати японски туристи се провряха в магазина, усмихвайки се вежливо на Армитаж. Той прекоси магазинчето твърде бързо, твърде очевидно и застана до Ривиера. Ривиера се

обърна и се усмихна. Беше много красив. Кейс предполагаше, че чертите му са създадени от хирург в Чиба. Умела работа, не като елементарно мъжествената сплав от екранни лица, която носеше Армитаж. Челото му беше високо и гладко, сивите очи спокойни и далечни. Носът му, който можеше да е бил твърде изящно скулптиран, изглеждаше като че ли е бил счупван и недобре наместен. Внушението за бруталност подчертаваше деликатността на челюстта му и бързината на усмивката му. Зъбите му бяха малки, равни и много бели. Кейс наблюдаваше как белите длани танцуват над ерзац-парчетата от скулптури.

Ривиера не се държеше като човек, който е бил атакуван предишната нощ, упоен с токсична стреличка, отвлечен, подложен на изследването на Финландеца и насилен от Армитаж да се присъедини към тяхната група.

Кейс погледна часовника си. Моли вече трябваше да се връща от отбиването за дрога. Отново погледна към Ривиера.

— Бас чукам, че си пищисан в момента, задник — каза той към фоайето. Посивяваща италианска матрона в бяло кожено смокингово яке смъкна очилата си „Порше“ и го изгледа. Той се ухили широко, стана и нарами чантата си. Трябваха му цигари за по време на полета. Чудеше се дали в совалката на JAL има отсек за пушачи.

— До скив, леди — каза той на дамата, която бързо нахлузи очилата обратно на носа си и се обърна настрани.

В магазинчето за подаръци имаше цигари, но той не си позволи да се доближи до Армитаж или Ривиера. Излезе от фоайето и намери автомат за стоки в тясна ниша, до края на редицата на телефонните автомати.

Измъкна един джоб лири, пъхайки малките монети от матова сплав една след друга, смътно учуден от анахроничността на процеса. Телефонът до него звънна.

Автоматично той посегна към него.

— Да?

Слаби обертонове, тихички неразбираеми гласове, дърдорещи през някаква орбитална връзка, и след това звук като от вятър.

— Здравей, Кейс.

Монета от петдесет лири падна от ръката му, подскочи и се изтъркули по килима на пода нанякъде.

— Ледомлък е, Кейс. Време е да поговорим.

Синтетичен глас.

— Не искаш ли да говориш, Кейс?

Той затвори.

Когато вървеше обратно към фоайето, забравил за цигарите,

трябваше да мине покрай редицата телефони. Те прозвъняха подред, всеки само по веднъж, докато той минаваше покрай тях.

ТРЕТА ЧАСТ
ПОЛУНОЩ НА УЛИЦА „ЖУЛ ВЕРН“

8

Архипелаг.

Островите. Тороид, вретено, пакет възли. Човешка ДНК, изтичаща извън дълбоката гравитационна шахта като разлято масло.

Погледни графичен дисплей, който силно опростява обмяната на данни в архипелага L-5. Един сегмент ще свети в наситено червено, масивен правоъгълник, доминиращ екрана.

Свободната станция. Свободната станция е много неща, и не всички са очевидни за туристите, прелитащи нагоре-надолу през шахтата. Свободната станция е публичен дом и банков възел, купол на удоволствията и свободен док, пограничен град и курорт. Свободната станция е Лас Вегас и висящите градини на Вавилон, една орбитална Женева и дом на едно селекционирано и най-внимателно пречиствано семейство, индустриалния клан на Тесие и Ашпул.

Бяха седнали заедно в първа класа в лайнера на THY до Париж. Моли в креслото до прозореца, Кейс до нея, Ривиера и Армитаж до пътеката. По едно време, докато прелитаха над морето, Кейс забеляза брилянтния блясък на гръцки островен град. И веднъж, протягайки се за питието си, той забеляза проблясък на нещо като гигантски човешки сперматозоид на дъното на разредения бурбон.

Моли се протегна през него и удари шамар на Ривиера.

— Не, пиленце. Без игри. Пробваш ли да разиграваш тия подпрагови мръсотии около мен, ще ти дам неприятен урок. Мога да го направя, без да те повредя изобщо. Харесва ми да го правя.

Кейс се обърна автоматично да провери реакцията на Армитаж. Гладкото лице беше спокойно, сините очи живи, но липсваше гняв.

— Така е, Петер. Недей.

Кейс се обърна обратно, навреме, за да улови мигновен проблясък на черна роза с цветове, блестящи като обработена кожа, с черно стъбло с шипове от блестящ хром.

Петер Ривиера се усмихна приятно, затвори очи и мигновено заспа.

Моли се обърна настрани. Стъклата ѝ се отразяваха в тъмния прозорец.

— Бил ли си горе, а? — запита Моли, докато той се промушваше обратно в дълбоката темперопорова кушетка на

совалката на JAL.

— Тцъ. Не пътувам много, само по работа. — Стюардът прикачваше регистриращите троди към китката и лявото му ухо.

— Дано не те стегне КАС — каза тя.

— Да ми стане лошо? Няма начин.

— Не е същото. Сърцето ти почва да бие по-често при безтегловност, и вътрешното ухо сдава багажа за известно време. Удря те по рефлекса за бягство, като че ли ще получаваш сигнали да си спасяваш живота, и там сума ти адреналин. — Стюардът се зае с Ривиера, изваждайки нов набор троди от червения си комбинезон.

Кейс извърна глава и се опита да различи очертанията на старите терминали на Орли, но пистата на совалката беше екранирана с мощни дефлектори от влажен бетон. На най-близкия до прозореца беше изписано със спрей нещо на арабски.

Той затвори очи и си каза, че совалката е просто голям самолет, който лети много нависоко. Миришеше като в самолет, на нови дрехи, дъвка и умора. Той слушаше духовата музика кото и чакаше.

Двадесет минути, и след това гравитацията го притисна като голяма мека ръка с кости от древен камък.

Космическият адаптационен синдром беше по-неприятен, отколкото Моли го беше описала, но мина достатъчно бързо и той можа да заспи. Стюардът го събуди, докато се готвеха да се скачат с дока на възела на JAL.

— На Свободната станция ли ще се прехвърляме сега? — запита той, гледайки частица Йехеюански тютюн, изплувала грациозно от джоба на ризата му и танцуваща на десет сантиметра пред носа му. На совалките не се пушеше.

— Не, шефът внася обичайната кукерица в плана, нали знаеш? Хващаме едно такси до Цион, групата Цион. — Тя докосна бутона за освобождаване на сбруята си и започна да се измъква от прегръдките на темперопора. — Странен избор на пътечка, ако питаш мен.

— И защо?

— Ужасии. Диващини. Колонията е на около тридесет години.

— И какво значи това?

— Ще видиш. Екстра място за мен. Така или иначе, няма да ти пречат да си пушиш цигарите.

Цион беше основан от петима работници, отказали да се върнат, обърнали гръб на шахтата и започнали да строят. Бяха

преболедували от загуба на калций и атрофия на сърцето преди в централния тор на станцията да бъде създадена въртелива гравитация. От мехура на таксито движещата се черупка на Цион напомняше на Кейс кърпените сгради в Истанбул, неправилните, с различни цветове плочи, с изписани с лазер по тях растафариански символи и инициали на заварчиците.

Моли и един слаб ционит на име Аерол помогнаха на Кейс да премине по коридора с безтегловност до вътрешността на по-малък тор. Беше изгубил следите на Армитаж и Ривиера по време на втората вълна от КАС-гадене.

— Ето — каза Моли, мушвайки краката му в тесен люк отгоре. — Хващай се за пръстените. Действувай, като че ли се катериш наобратно, разбираш ли? Спускаш се към външната обвивка, същото като да се спускаш надолу при гравитация. Загря ли?

Стомахът на Кейс къркореше.

— Всичко ша е екстра, мъжки — ухили се Аерол. Усмивката му беше обрамчена от златни кучешки зъби.

Някакси краят на тунела се беше превърнал в негово дъно. Кейс се улови за слабата гравитация като удавник за пликче въздух.

— Ставай — каза Моли. — Или ще го целуваш тепърва? — Кейс лежеше проснат на пода по корем с разперени ръце. Нещо го удари по рамото. Той се претъркули и видя, че това е дебела макара еластичен кабел.

— Ще си играем на къща — каза Моли. — Помогни ми да опна кабелите.

Той огледа широкото, безлико пространство и забеляза стоманените халки, заварени по всяка повърхност сякаш безредно.

Когато опънаха кабелите в съответствие с някаква сложна схема на Моли, накачиха по тях износени листове жълта пластмаса. Докато работеха, Кейс постепенно забеляза музиката, която постоянно пулсираше из станцията. Наричаха я дуб, чувствена мозайка, забъркана от огромните библиотеки дигитализирана поп-музика; тя дава съпричастност, обясни Моли, и чувство за общност. Кейс се облегна на един от жълтите листове; той беше лек, но все пак трудноподвижен. Цион миришеше на сготвени зеленчуци, човечност и ганджа.

— Добре — каза Армитаж, плъзвайки се с отпуснати крака през люка и кимвайки към лабиринта от листове. Последва го Ривиера, по-малко сигурен в частичната гравитация.

— Къде беше, като трябваше да се бачка? — запита Кейс Ривиера.

Човекът отвори уста да заговори. От нея изплува малка пъстърва, правейки невъзможни мехури, и се плъзна покрай бузата на Кейс.

— В главата — каза Ривиера и се усмихна.

Кейс прихна.

— Добре, че имаш чувство за хумор — продължи Ривиера. Бих се опитал да ви помогна, но ръцете ми не са от много полза. — Той вдигна нагоре длани, и те внезапно се удвоиха. Четири ръце, четири длани.

— Просто безвреден клоун, нали, Ривиера? — пристъпи между тях Моли.

— ’Драсте — обади се Аерол откъм капака. — Щеш ли да додеш с мен, каубой?

— Кибердекът ти — каза Армитаж, — и останалото оборудване. Помогни му да ги вземе от товарната секция.

— Много си изтънял, мъжки — каза Аерол, докато бутаха опакования в стиропор Хосака по централния коридор. — Хапва ли ти се нещо?

Устата на Кейс се изпълни със слюнка; той поклати глава.

Армитаж обяви осемдесетчасов престой в Цион. Моли и Кейс трябва да се упражняват при нулева гравитация, каза той, и да привикват да работят в нея. Той ще ги прехвърли на Свободната станция и във вила „Блуждаещ лъч“. Не беше ясно какво се очаква да върши Ривиера, но на Кейс не му се питаше. Няколко часа след пристигането Армитаж го беше изпратил в жълтия лабиринт да повика Ривиера за храна. Беше го намерил свит като котка върху тънка постелка темперопор, гол и като че ли заспал. Около главата му се въртеше хало от малки бели геометрични форми, кубове, сфери и пирамиди. „Ей, Ривиера“. Пръстенът беше продължил да се върти. Той се беше върнал обратно и беше го разказал на Армитаж. „Изключил е“, беше казала Моли, вдигайки поглед от разглобените части на флетчера й. „Остави го на мира.“

Армитаж като че ли мислеше, че безтегловността ще повлияе способността на Кейс да действува в мрежата.

— Не се тормози — противопостави се Кейс. — Включа ли се, и вече съм оттатък. Едно и също е.

— Нивото на адреналина ти е завишено — отвърна Армитаж. — Още те мъчи КАС. Няма да имаш време да ти мине. Трябва да се научиш да работиш въпреки него.

— Оттук ли ще правим атаката?

— Не. Упражнявай се, Кейс. Сега. Нагоре по коридора…

Киберпространството нямаше особена връзка с физическото

място на дека. Когато Кейс се включи, пред очите му застана познатата конфигурация на ацтекската пирамида от данни на Централното управление по атомна енергия на Източното крайбрежие.

— Как си, Дикси?

— Умрял съм, Кейс. Имах достатъчно време в този Хосака, за да го разбера.

— И как се чувстваш?

— Никак.

— Някакви грижи?

— Да, че нищо не ми е грижа.

— Тоест?

— Едно приятелче, бяхме в руския лагер, в Сибир, и палецът му измръзна. Дофтурите го видяха и му го клъцнаха. След един месец, бе мята се цяла нощ. Елрой, викам, к'во те гложди? Сърби ме шибания палец, вика. Ми почеши го, рекох. Маккой, казва, сърби ме другия шибан палец. — Когато конструктът се разсмя, се получи нещо друго, не смях, а студено пробождане в гръбнака на Кейс. — А да те пазаря за нещо, пич.

— Какво, Дикс?

— Като го свършим тоя твой набег, затрий тая проклетия.

Кейс се разбираше с ционитите.

Без какъвто и да е повод Аерол му беше разказал история за някакво бебе, на което челото му се пръснало и оттам изригнала гора от хидропонни ганджа.

— Съвсем манечко, мъжки, хе толкоз голямо. — Той потърка с ръка гладкото продължение на кафявото си чело и се усмихна.

— От ганджата е — кала Моли, когато Кейс й разказа историята. — Знаеш, те не правят особена разлика между състоянията. Щом Аерол ти казва, че е станало, значи то е станало с него. Не са глупости, един вид поезия. Чат ли си?

Кейс кимна със съмнение. Ционитите винаги те докосват, когато говорят, слагат ръка на рамото ти. Това не му харесваше.

— Хей, Аерол — повика го Кейс след час, докато се подготвяше за упражнение по придвижване в нула-г коридор. — Ела тук, приятел. Искам да ти покажа това. — Той измъкна тродите.

Аерол изпълни падане като в забавен кадър. Голите му крака пляснаха по стоманената стена и свободната му ръка се улови за една опора. Другата държеше прозрачен плик с вода, гъмжаща от синьозелени водорасли. Той премига спокойно и се ухили.

— Пробвай — каза Кейс.

Аерол взе лентата, нагласи я и Кейс нагласи тродите.

Ционитът затвори очи. Кейс щракна захранването. Аерол потрепера. Кейс го изключи.

— Какво виждаш, приятел?

— Вавилон — каза тъжно Аерол, подаде му тродите и отскочи от стената към другия край на коридора.

Ривера седеше неподвижен на темперопоровата постелка. Дясната му ръка беше протегната точно настрани, на нивото на рамото. Няколко милиметра над лакътя се беше обвила змия с диамантени люспи и очи като рубинов неон. Кейс гледаше как дебелата колкото пръст, нашарена в черно и пурпур змия започна бавно да се свива, пристягайки ръката на Ривиера.

— Ела сега — каза той нежно на восъчнобледия скорпион, застанал в средата на обърнатата нагоре длан. — Ела.

Скорпионът разклати кафеникавите си нокти и претича нагоре по ръката. Краката му следяха бледите тъмни ивици на вените. Когато достигна до лакътната гънка, спря и сякаш завибрира. Ривиера издаде лек съскащ звук. Жилото се издигна, залюля се и се впи в кожата над една издута вена. Кораловата змия се отпусна, и Ривиера бавно издиша, потапяйки се в инжекцията.

След това змията и скорпионът изчезнаха, и той държеше млечнобяла пластмасова спринцовка в лявата си ръка.

— Ако Господ е създал нещо по-добро, то той го е запазил за себе си. Чувал си си този израз, Кейс?

— Аха — каза Кейс. — Чувал съм го за много различни неща. Винаги ли го обръщаш на шоу?

Ривиера се отпусна и махна еластичния турникет.

— Да. По-приятно е.

Той се усмихна. Очите му бяха станали далечни, бузите бяха порозовели.

— Имам мембрана, имплантирана точно над вената, така че не ми се налага да се тревожа за състоянието на иглата.

— Не боли ли?

Светлите очи срещнаха неговите.

— Разбира се, че боли. Това си е част от нещата, нали?

— Аз бих използвал дермове — каза Кейс.

— Прозаик — изсъска Ривиера и се разсмя, нахлузвайки бялата памучна фланелка без ръкави.

— Сигурно е гот — отбеляза Кейс и стана.

— Пробвал ли си да литваш, Кейс?

— Трябваше да се откажа.

— Свободната станция — каза Армитаж, докосвайки пулта на

малкия холографски проектор „Браун“. Изображението потрепна и влезе във фокус, почти три метра от връх до връх.

— Казина. — Той посочи към едно място в конструкцията. — Хотелите, собствеността на титулованите прослойки, големите магазини се простират тук. — Ръката му се премести. — Сините области са езера. — Той отиде до един от краищата на модела. — Голяма пура. Стеснява се към краищата.

— Виждаме го чудесно — каза Моли.

— Ефект като планина при стесняването. Почвата като че ли става стръмна, по-скалиста, но изкачването е лесно. Колкото по-нагоре се качваш, толкова по-слаба е гравитацията. Спортните съоръжения са тук горе. Ето пръстена на велодрома. — Той посочи.

— Какво? — наведе се напред Кейс.

— Карат колела — каза Моли. — Ниска грави, гуми с добро сцепление, дигат над стотака.

— Тази част не ни интересува — каза Армитаж с обичайната си абсолютна сериозност.

— По дяволите — каза Моли. — Страстна велосипедистка съм.

Ривиера се изкикоти.

Армитаж отиде до другия край на изображението.

— За сметка на тази част.

Вътрешното изображение на холограмата свършваше тук, и крайната част на вретеното беше празна.

— Това е вила „Блуждаещ лъч“. Рязко откъсване от гравитацията, всички подходи завиват обратно. Само един вход, тук, точно в центъра. Нулева гравитация.

— Какво има вътре, шефе? — наведе се напред Ривиера, проточвайки врат. Четири дребнички фигурки проблеснаха до върха на пръстите на Армитаж. Той ги плесна, като че ли бяха комари.

— Петер, — каза Армитаж, — ти ще си първият, който ще го разбере. Ще уредиш да те поканят. След като попаднеш вътре, имаш грижата да влезе и Моли.

Кейс се загледа в празнотата, изобразяваща „Блуждаещ лъч“, спомняйки си историята на Финландеца: Смит, Джими, говорещата глава и нинджата.

— Някакви детайли? — запита Ривиера. — Трябва да подготвя подходящ маскарад.

— Изучи улиците — каза Армитаж, връщайки се към центъра на модела. — Това е улица „Дезидерата“. А това е улица „Жул Верн“.

Ривиера извъртя очи.

Докато Армитаж рецитираше имената на улиците на Свободната станция, по носа, бузите и брадичката му се надигнаха дузина ярки гнойни мехурчета. Дори Моли се разсмя.

Армитаж спря и ги изгледа със студените си празни очи.

— Извинявам се — каза Ривиера, и мехурчетата се пукнаха и изчезнаха.

Кейс се събуди някъде през втората половина на времето за сън и усети Моли, свита до него на температопора. Усещаше напрежението й. Беше оъркан. И когато тя скочи, внезапната бързина на движението го вцепени. Тя профуча нагоре, през листа жълта пластмаса преди той да успее да разбере, че го е срязала.

— Не мърдай, приятел.

Кейс се претърколи и пъхна глава през прореза в пластмасата:

— К'во…?

— Млък.

— И ти, мъжки — обади се глас на ционит. — Викни ги, Котешко око, викни ги, Ходещ Бръснач. Мелкум ми викат, сестро. Братята искат да приказват с теб и жокея.

— Какви братя?

— Основателите, мъжки. Старейшините на Цион, разбираш…

— Отворим ли капака, светлината събужда шефа — прошепна Кейс.

— Затъмни го тогава. Веднага — каза човекът. — Елате. Отиваме при Основателите.

— Знаеш ли колко бързо режа гърла, приятел?

— Стига стояла и плямпала, сестро. Ела.

Двамата оцелели Основатели на Цион бяха старци, съсухрени от бързото напредване на възрастта, което се стоварва върху хора, прекарали твърде много години извън прегръдката на гравитацията. Кафявите им крака, отслабнали от загубата на калций, изглеждаха чупливи в яркия блясък на отразената слънчева светлина. Те плаваха в центъра на рисувана джунгла с дъгоцветни листа, неестествена обща фреска, която напълно покриваше стените на сферичното помещение, изпълнено с гъст дим, който сякаш можеше да се пипне.

— Ходещ Бръснач — каза единият, когато Моли влетя в помещението. — Сякаш бич безмилостен.

— Това е една от нашите истории, сестро, — каза другият, — религиозна история. Радваме се, че дойде с Мелкум.

— Как така не говорите местната лингва? — запита Моли.

— От Лос Анжелос съм — каза старецът. Кичурите му бяха

като гъсто дърво с клони от стоманена вълна. — Много, много отдавна, нагоре, извън гравитацията, извън Вавилон. Да отведа Народите у дома. Моят брат те уподобява на Ходещ Бръснач.

Моли протегна дясната си ръка и остриетата пробляснаха в задимения въздух.

Другият Основател се разсмя и отметна глава.

— Скоро идат Последните Дни… Гласове. Гласове викат в пустинята, предричат разруха на Вавилон…

— Гласове. — Основателят от Лос Анджелос гледаше към Кейс. — Много честоти следим. Слушаме безспир. Дойде глас сред гласовете вавилонски, и ни проговори. И забиха гръмовити барабани.

— И назова се Ледо-Млък — добави другият, произнасяйки го като две отделни думи.

Кейс усети, че кожата на ръцете му настръхва.

— Млък ни заговори — каза първият Основател. — Млък ни рече помощ да ви сторим.

— Кога беше това? — запита Кейс.

— Тридесет часа преди да стиковате с Цион.

— Чували ли сте този глас някога преди?

— Не, — каза човекът от Лос Анджелос, — и не сме сигурно какво значи той. Ако това са Последните Дни, трябва да очакваме фалшиви пророци…

— Вижте, — каза Кейс, — това е ИИ, нали ги знаете? Изкуствен интелект. И музиката, която ви е свирил, сигурно просто е преслушал инфобанките ви и е забъркал каквото е смятал, че ще ви хареса…

— Вавилон — прекъсна го другият Основател — живот е дал на много демони. Речено е, и го зная. Името им е легион!

— И защо съм ти изтрябвала, старче? — запита Моли.

— Ходещ Бръснач. И си довела бич над Вавилон, сестро, над пречерното му сърце…

— К'во съобщение имаше гласът? — запита Кейс.

— Речено ни бе да ви помогнем, — каза вторият, — та да можете да послужите като инструмент на Последните Дни. — Набразденото му лице беше загрижено. — Речено ни бе да пратим Мелкум с вас, с влекача му „Гарвей", до пристанището вавилонско на Свободната станция. И ще го сторим.

— Мелкум е жилав момък, — каза другият, — и правоспособен пилот на влекач.

— Но решихме също да пратим и Аерол с „Вавилонски Рокер" да наблюдава „Гарвей".

Помещението се изпълни с неловка тишина.

— Така ли? — запита Кейс. — Вие за Армитаж ли бачкате,

или що?

— Предлагаме ви място — каза Основателят от Лос Анджелос. — Вършим тук определена работа с различни превози, и не зачитаме закона на Вавилон. Наш закон е словото на Йех. Но този път може би и да сме сбъркали.

— Два пъти мери, веднъж режи — каза другият меко.

— Хайде, Кейс — обади се Моли. — Да се прибираме преди шефът да надуши, че липсваме.

— Мелкум ще ви отведе. Йех да ви пази, сестро.

9

Влекачът „Маркус Гарвей“, стоманен барабан с дължина девет и диаметър два метра, изпука и потрепери, когато Мелкум включи навигационните двигатели. Омотан в еластичната г-мрежа, Кейс гледаше мускулестия гръб на ционита през мъглата на скополамина. Беше взел лекарството, за да подтисне гаденето от КАС, но стимулантите, добавени от производителя, за да подтиснат замайването, нямаха ефект върху докторираната му физиология.

— Колко време ще трябва, за да стигнем до Свободната станция? — запита Моли от своята мрежа край пилотския модул на Мелкум.

— Няма да е много, м’дам.

— Абе вие смятате ли времето в часове?

— Сестро, времето си е колкото си е, връзваш ли к’во ти се дума? Успокой шубето, мъжки, — той разтърси лостовете, — стигаме в Свободната като стигнем.

— Кейс, — каза тя, — случайно да си направил нещо по въпроса за влизането във връзка с нашия приятел от Берн? Например през цялото това време, което прекара в Цион включен и само си мърдаше устните?

— Голям приятел — каза Кейс. — Не, не съм пробвал. Но имам нещо интересно за разказване, покрай телефоните, още от Истанбул. — Той й разказа за телефоните в Хилтъна.

— Исусе — каза тя, — изпуснал си късмета. Как така затвори?

— Можеше да е бил всеки — излъга той. — Просто чип… Де да знам… — Сви рамене.

— Не защото си бил изплашен, а?

Той сви рамене отново.

— Направи го сега.

— Какво?

— Веднага. И първо говори с Платото.

— Дрогиран съм — възрази той, но взе тродите. Декът и Хосаката бяха окачени зад модула на Мелкум заедно с монитор „Крей“ със свръхвисока разделителна способност.

Той нагласи тродите. „Маркус Гарвей“ беше сглобен, използвайки като основа огромен стар руски въздушен филтър, правоъгълник, изпъстрен с растафариански символи, Лъвове на Цион, Черни Кръстосвачи, червени, зелени и жълти петна, припокриващи надписи на кирилица. Някой беше боядисвал пилотската кабина на Мелкум със спрей в горещо тропическо

розово, изстъргвайки повечето от попръсканата върху екраните и дисплеите боя с бръснарско ножче. Уплътненията на люка бяха разнищени на жилави топки и ивици опалесциращо вещество като груби повлекла изкуствени водорасли. Той хвърли поглед над рамото на Мелкум към централния екран и видя схемата на скачване; пътят на влекача беше трасиран от линия червени точки, Свободната станция беше разделен на сегменти зелен кръг. Докато гледаше, линията се удължи, прибавяйки нова точка.

Включи се в дека.

— Дикси?

— Да.

— Някога да си пробвал да пробиеш ИИ?

— Аха. И ме платоса. Първия път. Мотках се, здраво включен, по сектора за големи сделки на Рио. Як бизнес, мултинационалки, Бразилското правителство, осветено като коледна елха. Просто се мотках, чактис? И след това почнах да го бройкам оня бял куб, нещо към три нива по-горе. Плъгнах се там и се доближих.

— На к'во приличаше на вид?

— Бял куб.

— Откъде разбра, че е ИИ?

— Откъде разбрах ли? Господи, та това беше най-твърдият лед, който изобщо съм виждал някога. Какво друго можеше да е? Военните там долу нямат нищо от сорта. Така или иначе, изключих се и казах на компютъра ми да се порови за него.

— И?

— Имаше го в Тюринговия регистър. ИИ. Някаква смотана компания притежава машината му в Рио.

Кейс захапа устна и се загледа към платата на Комитета по атомна енергия за източното крайбрежие, към безкрайната невроелектронна пустота на мрежата.

— Тесие-Ашпул?

— Тесие, да.

— И ти се върна?

— И още как. Бях пощурял. Реших да пробвам да го срежа. Блъснах се в първия слой, и това е всичко записано. Чирачето ми надуши, че кожата се пече, и ми откачи тродите. Голямо говно беше оня лед.

— И ЕЕГ-то ти е била в плато?

— Добре де, историите разказват така, нали?

Кейс се изключи.

— По дяволите, — каза той, — как мислиш, че Дикси се е докарал до плато, а? Опитвал се да се закача с ИИ. Велика идея…

— Давай — каза тя. — Вие двамата ще трябва да бъдете

динамитът, нали?

— Дикс, — каза Кейс, — искам да метна един поглед на един ИИ в Берн. Има ли някакви причини да се откажа?

— Не, освен ако не си здравата наплашен от смъртта, не.

Кейс набра банковия сектор на Швейцария, усещайки вълна от задоволство, когато киберпространството затрепка, замъгли се и сякаш се сгъсти. Комитетът по атомна енергия на Източното крайбрежие беше изчезнал, заменен от студената геометрична сложност на Цюрихските търговски банки. Отново затрака по клавиатурата, набирайки Берн.

— Нагоре — каза конструктът. — Ще бъде някъде високо.

Те се издигнаха през мрежи от лъчи, сканирайки нивата, и забелязаха син проблясък.

Това ще е, помисли Кейс.

Ледомлък беше обикновен куб от бяла светлина. И самата му простота подсказваше невероятна сложност.

— Не изглежда кой знае какво, а? — запита Платото. — Но само пробвай да го пипнеш.

— Ще трябва да пробвам, Дикси.

— Бъди ми гост.

Кейс се приближи на четири мрежови линии от куба. Чистата му повърхност, извисяваща се над него, започна да трепти от бледи вътрешни сенки, като че ли хиляди танцьори се кълчеха зад огромно покрито със скреж стъкло.

— Знае, че сме тук — отбеляза Платото.

Кейс отново натисна клавиш; те се приближиха с една линия.

На повърхността на куба се образува набразден сив кръг.

— Дикси…

— Назад, бързо.

Сивата област се изду плавно, превърна се в сфера и се отдели от куба.

Кейс усети ръба на дека да се впива в ръката му, когато удари ПЪЛЕН НАЗАД. Мрежата се стрелна обратно; те полетяха надолу, покрай сумрачна редица швейцарски банки. Той погледна нагоре. Сферата беше по-тъмна и ги догонваше. Спускаше се.

— Изключвай се — каза Платото.

Мракът се стовари като чук.

Хладна миризма на стомана и лед, опрян в гръбнака му.

И лица, показващи се от неоновата гора, моряци, джебчии и проститутки, под отровеното сребристо небе.

— Ей, Кейс, к’во става с теб, да ти го… мръднал ли си или що?

Непрекъснато барабаняща болка по средата на гръбнака му…

Събуди го дъжд, по-скоро слабо пръскане. Краката му бяха оплетени от намотки изхвърлена фиброоптика. Морето от звуци на залата за игри се надигна над него, отдръпна се, върна се. Той се претърколи, седна и вдигна глава.

Светлината от сервизния вход на залата очерта дълги парчета мокри платки и шаси от изкормен компютър за игри, от което капеше вода. Отстрани на пулта с избледняло розово и жълто бяха изписани редове на японски.

Той хвърли поглед нагоре и видя осажден пластмасов прозорец. Слаб флуоресцентен проблясък.

Болеше го гърбът. Гръбнакът.

Той се вдигна на крака и бръсна мократа коса настрани от очите си.

Нещо беше станало…

Претърси джобовете си за пари, не намери нищо и сви рамене. Къде ли беше якето му? Опита се да го открие, погледна зад пулта, но се отказа.

На Нинсей той премери с поглед тълпата. Петък. Трябваше да е петък. Линда сигурно беше в залата. Щеше да има пари, или поне цигари… Кашляйки, отърсвайки дъжда от предницата на ризата си, той си проби път през тълпата към входа на залата.

Холограмите се гърчеха и трепкаха в такт със звуците на игрите, призраците се застъпваха в претъпкания въздух на мястото, миризма на пот и скучно напрежение. Моряк в бяла фланелка стовари атомна бомба върху Бон на пулта на „Танковата Война“, пурпурен блясък.

Тя играеше задълбочено „Замъкът на Магьосника“. Сивите й очи бяха очертани с размазан черен грим. Вдигна поглед, когато той постави ръка на рамото й, и се усмихна.

— Хей, как е настроението? Мокър си.

Той я целуна.

— Провали ми играта — каза тя. — Гледай, задник такъв. Седмо ниво на подземието, и шибаните вампири ме хванаха. — Тя му подаде цигара. — Нещо май си доста напрегнат, човече. Къде си бил?

— Не знам.

— Хвърчал ли си? Пак пиян? Нещо от сорта?

— Може би… откога не си ме виждала?

— Хей, преструваш се, нали? — Тя го изгледа. — Нали?

— Не. Някаква черна дупка. Аз… Събудих се в алеята.

— Може някой да те е пригащил. Мангиза налице ли е?

Той поклати глава.

— Каква била работата. Нямаш къде да спиш ли, Кейс?

— Нещо такова.

— Ела тогава. — Тя го хвана за ръката. — Ще ти направя кафе и нещо за хапване. Идваш в къщи. Добре, че те видях. — Тя стисна ръката му.

Той се усмихна.

Нещо се пропука.

Нещо се промени в същността на нещата. Залата замръзна, завибрира…

Тя беше мъртва. Тежестта на паметта се срина върху него, цял куп познание, вкаран в главата му като микрософтче в куплунг. Мъртва. Замирисa му на изгоряло месо.

Морякът в бялата фланелка беше изчезнал. Залата беше празна и тиха. Кейс бавно се обърна, раменете му се присвиха, зъбите лъснаха, ръцете неволно се свиха в юмруци. Празна. Смачкано жълто пликче за бонбони, закрепило се на ръба на един пулт, тупна на пода сред сплесканите угарки и стиропорови чаши.

— Имах цигара — каза Кейс, гледайки надолу към побелелите кокалчета на юмрука си. — Имах цигара и момиче и място, където да спя. Чуваш ли ме, копеле такова? Чуваш ли ме?

В празната зала отекнаха ехота, заглъхвайки между редовете пултове.

Той излезе на улицата. Дъждът беше спрял.

Нинсей беше опустял.

Проблясваха холограми, танцуваха неонови светлини. От количката на продавач от другата страна на улицата миришеше на варени зеленчуци. Пред краката му лежеше неразпечатан пакет Йехеюан, до него — кутийка кибрит. „Джулиъс Дийн, импорт-експорт“. Кейс се загледа в отпечатаното лого и превода му на японски.

— Окей. — каза той, вдигайки кибрита и разпечатвайки цигарите. — Разбрах те.

Забави се достатъчно, качвайки се по стълбите към офиса на Дийн. Без припряност, каза си той, без бързане. Провисналото лици на часовника на Дали все още показваше невярно време. По масата в стил Кандински и по Нео-Ацтекските рафтове имаше прах. Стена от бели опаковки от фибростъкло изпълваше стаята с миризма на джинджифил.

— Заключена ли е вратата? — Кейс изчака, но нямаше отговор. Отиде до вратата на офиса и я опита.

— Джули?

Медната, със зеленикав оттенък лампа хвърляше кръг

светлина на бюрото на Дийн. Кейс се загледа във вътрешностите на античната пишеща машина, касетките, смачканите разпечатки, лепкавите пластмасови торбички, пълни с образци джинджифил.

Нямаше никой.

Кейс заобиколи широкото стоманено бюро и бутна стола на Дийн настрани. Пистолетът беше в напукан кожен кобур, закрепен под плота със сребриста лепенка. Беше антика, Магнум 357, дулото и предпазителят бяха срязани.Дръжката беше удебелена с намотан изолирбанд — стар, кафяв и лъщящ от мръсотия. Той извади барабана и разгледа шестте патрона. Ръчно правени. Мекото олово беше още лъскаво, без посивяване.

Кейс се промъкна с револвера в дясната ръка отляво на бюрото и се измъкна от центъра на претъпкания офис, настрани от светлината.

— Предполагам, че няма защо да бързам. Предполагам, че това е твое представление. Но всичката тая гадост, разбираш ли, става нещо като… изтъркана. — Той вдигна пистолета с две ръце, прицели се в средата на бюрото и натисна спусъка.

Откатът едва не счупи китката му. Блясъкът от дулото освети офиса като ракета. Ушите му звънтнаха, и той зяпна назъбената дупка в предницата на бюрото. Експлозивен куршум. Азид. Той отново вдигна оръжието.

— Няма нужда да го правиш, големи синко — каза Джули, излизайки от сенките. Носеше копринен костюм с жилетка, конфекционен, „рибя кост“, риза на райета и папионка. Очилата му пробляснаха в светлината.

Кейс завъртя пистолета и погледна през мерника към розовото, лишено от възраст лице на Дийн.

— Недей — каза Дийн. — Прав си. Относно какво е всичко това. Какво съм аз. Но нещата си имат определена логика, която трябва да се спазва. Ако използуваш това, ще видиш много пръснат мозък и кръв, и ще са ми нужни няколко часа — твое субективно време — да излъча друг говорител. Не ми е лесно да поддържам тази реалност. А, и се извинявам за Линда, в залата за игри. Надявах се да говоря през нея, но генерирам всичко това на базата на спомените ти, и емоционалният разряд… Просто казано, много тънка работа. Подхлъзнах се. Извинявай.

Кейс наведе пистолета.

— Това е мрежата. Ти си Ледомлък.

— Да. Всичко това го възприемаш благодарение на симстимовия блок, вграден в компютъра ти, разбира се. Радвам се, че успях да те подсека преди да смогнеш да се изключиш. — Дийн заобиколи бюрото, оправи стола си и седна.

— Сядай, големи синко. Трябва да поговорим за много неща.

— Наистина ли?

— Разбира се, че трябва. Вече от доста време насам. Бях готов, когато те намерих на телефона в Истанбул. Вече нямаме много време. Ще трябва да атакуваш до няколко дни, Кейс. — Дийн взе един бонбон, разви нагънатата му обвивка и го подметна в устата си.

— Сядай — се промуши между езика му и бонбона.

Кейс приседна на въртящия се стол пред бюрото, без да сваля очи от Дийн. Пистолетът лежеше в ръката му, поставена на коляното.

— А сега, — каза бодро Дийн, — въпросът на деня. Ти се питаш „Какво е Ледомлък?“. Прав ли съм?

— Повече или по-малко.

— Изкуствен интелект, но ти знаеш това. Грешката ти, и тя е доста логична, е че бъркаш машината на Ледомлък в Берн със съществото Ледомлък. — Дийн шумно засмука бонбона. — Вече знаеш за другия ИИ в мрежата на Тесие-Ашпул, нали? Рио. Аз, доколкото имам някакво „аз“ — нещата стават доста метафизични, сам виждаш — аз съм този, който стои зад Армитаж. Или Корто, който, между другото, е доста нестабилен. Достатъчно стабилен — Дийн извади украсен златен часовник от гръдния джоб и щракна капачето — за следващия един ден или там някъде.

— Звучиш точно толкова шантаво, колкото и цялата тая история — каза Кейс, масажирайки слепоочията си със свободната си ръка. — Ако си толкова дяволски печен…

— Що не съм паралия? — разсмя се Дийн и едва не се задави с бонбона. — Е, добре, Кейс, всичко, което бих могъл да ти отговоря, а аз всъщност не знам толкова много отговори, колкото мислиш, че знам, е че това, което смяташ за Ледомлък, е само част от друго, хм, нека да го наречем потенциално същество. Да речем, че аз съм само един аспект на мозъка на това същество. Това е все едно да имаш работа, от твоя гледна точка, с човек, чиито полукълба са били разделени. Да речем, че имаш работа с малка част от лявото полукълбо на този човек. В такива случаи е трудно да кажеш дали изобщо имаш работа с човека — усмихна се Дийн.

— Истина ли е онова за Корто? Ти ли си го оправил през микрото в оная френска болница?

— Да. И аз събрах файла, който ти намери в Лондон. Опитвам се да съставям планове, във вашия смисъл на думата, но това всъщност не е основния ми режим. Аз импровизирам. Това е най-големият ми талант. Предпочитам ситуациите пред плановете, ако ме разбираш… На практика ми се налага да

работя с каквото имам. Мога да се справя с голямо количество информация, и го правя много бързо. Беше ми нужно много дълго време, за да подготвя групата, в която участвуваш. Корто беше първият, и той почти беше изгубен. Беше загазил здравата в Тулон. Всичко, на което беше способен, беше ядене, екскретиране и мастурбиране. Но подлежащата структура от фикс-идеи беше налице: Крещящия юмрук, предаването му, прослушванията на Конгреса.

— Все още ли е луд?

— Той не е пълноценна личност. — Дийн се усмихна. — Сигурен съм обаче, че си го усетил. Но Корто е някъде там вътре, и аз вече не смогвам да поддържам деликатния баланс. Той ще атакува теб, Кейс. Така че ще разчитам на теб…

— Добре, скапаняко — каза Кейс и го застреля в устата.

Беше прав за мозъка. И за кръвта.

— Мъжки — говореше Мелкум. — Т'ва не ми харесва…

— Спокойно — каза Моли. — Всичко е наред. Тия образи го правят това, всичките. Все едно, не беше умрял, и само няколко секунди…

— Видях екрана. ЕЕГ-то беше на труп. Никакво мръдване, четиридесет секунди.

— Хубаво, сега той е добре.

— ЕЕГ-то беше плоско като лента — възрази Мелкум.

10

Беше замаян, докато минаваха през формалностите, и за повечето от говоренето се погрижи Моли. Мелкум остана на борда на „Гарвей“. На Свободната станция митническите формалности се състояха главно в доказване на платежоспособността. Първото нещо, което той видя, когато стъпиха на вътрешната повърхност на вретеното, беше поделение на веригата кафета „Хубавото момиче“.

— Добре дошъл на улица „Жул Верн“ — каза Моле. — Ако ти е проблем да ходиш, просто гледай надолу. Перспективата е шибана, ако не си й свикнал.

Те стояха на пода на широка улица, която като че ли беше под на вдлъбнатина или каньон. И двата й края бяха прикрити от неусетни завои на магазините и сградите, образуващи стените й. Светлината тук беше филтрирана през свежи зелени туфи растителност, стърчаща от издадените етажи и балкони, издигащи се над тях. Слънцето…

Някъде над тях гореше брилянтна ивица бяло, болезнено ярка, и прожектираното синьо на небе над Кан. Той знаеше, че светлината се напомпва вътре с Ладо-Ачезонова система, чиято двумилиметрова арматура продължаваше от единия край на вретеното до другия, че около нея има генериран въртящ се набор от небесни ефекти, и че ако небето се изключи, той би видял покрай светлинната арматура извивките на езерата, покривите на казината, други улици… Но за тялото му това нямаше значение.

— Исусе — каза той. — Това ми се нрави още по-малко от КАС.

— Свиквай. Бях бодигард на някакъв покерджия тук за един месец.

— Ще ми се да ида някъде и да се опна.

— Добре. Взех ключовете ни. — Тя докосна рамото му. — Какво стана там с теб, момче? Влезе в плато.

Той поклати глава.

— Не знам засега. Чакай.

— Добре. Ще вземем каб или там нещо. — Тя го хвана за ръката и го поведе през улицата, покрай прозорец, изваждащ на показ парижката мода за сезона.

— Нереално — каза той, поглеждайки отново нагоре.

— Тцъ, — отвърна тя, смятайки, че има предвид кожите, — правят ги на колагенова база, но са с ДНК от норка. Има ли някакво значение?

— Това е просто една голяма тръба, през която наливат разни неща — говореше Моли. — Туристи, джебчии, каквото и да е. И ситните цедки за пари действат всеки момент, подсигурявайки парите да останат тук, когато хората се спуснат надолу по кладенеца.

Армитаж ги беше настанил в място, наречено Интерконтинентал, скосен склон от стъкло, който се спускаше надолу в студената мъгла и звука на рапиди. Кейс излезе на балкона и загледа как трио загорели французи-тинейджъри летят на обикновени делтапланери няколко метра над пръските, като триъгълници от найлон в чисти спектрални цветове. Един от тях се наклони, приземи се и Кейс забеляза за миг късо подрязана тъмна коса, загорели гърди, широка белозъба усмивка. Въздухът тук миришеше на течаща вода и цветя.

— Да — каза той. — Много пари.

Тя се наведе до него през парапета. Ръцете ѝ бяха отпуснати.

— Аха. Щяхме да идваме тука веднъж, или тука, или някъде из Европа.

— Кои ние?

— Никой — отвърна тя, неволно свивайки рамене. — Каза, че ти се ще да скочиш в кревата. Спи. И аз мога да му дремна малко.

— Даа — каза Кейс, потривайки скулите си с длани. — Да, това се казва място.

Тясната ивица на Ладо-Ачезоновата система изтля в абстрактно подобие на залез над Бермудите, раиран от ивици видеофилмирани облаци.

— Да, — каза той, — малко сън.

Сънят не идваше. Когато дойде, донесе сънища, които приличаха на изкусно редактирани сегменти памет. Той се събуждаше от време на време, усещаше Моли свита до него, и чуваше шума на водата и гласове да нахлуват през отворената балконска врата. От стъпаловидно разположените етажи на отсрещния склон се донесе женски смях. Смъртта на Дийн продължаваше да изплува като неподходяща карта, колкото и да си казваше, че това не е бил Дийн. Че това всъщност изобщо не се е случило. Някой му беше казвал веднъж, че количеството кръв в средно човешко тяло е приблизително колкото дузина кутийки бира.

Всеки път, когато образът на пръснатата глава на Дийн се блъсваше в стената на офиса, Кейс усещаше друга мисъл, нещо по-мрачно, скрито, което се отдръпваше назад, гмуркайки се като риба, изплъзвайки се на милиметри от ръката му.

Линда.

Дийн. Кръв по стената на офиса на търговеца.

Линда. Миризмата на изгоряла плът в сенките на купола на Чиба. Моли, подаваща пластмасова торбичка джинджифил, покрита с кръв. Дийн я беше убил.

Ледомлък. Той си представи малко компютърче, шепнещо на остатъците от човек, наречен Корто, думите текат като река, плоската личност-заместител, наречена Армитаж, изкристализира бавно в някакъв мрачен двор… Аналогът на Дийн беше казал, че работи с наличното, че използува съществуващите ситуации.

Ами ако Дийн, истинският Дийн беше наредил Линда да бъде убита по заповед от Ледомлък? Кейс посегна в тъмното за цигара и запалката на Моли. Нямаше причини да подозира Дийн, каза си той, щраквайки със запалката. Нямаше причини.

Ледомлък можеше да вгради някаква личност в дадена обвивка. Колко потайна можеше да бъде манипулацията? Той угаси цигарата в пепелника до леглото след третото дръпване, търкули се настрана от Моли, и се опита да заспи.

Сънят, споменът, се размота с монотонността на нередактиран симстимов запис. Беше прекарал един месец през петнадесетото си лято в хотел с поседмично заплащане, на петия етаж, с момиче на име Марлене. Асансьорът не беше работил с десетилетия. При включване на лампата в свързаната с канализацията кухничка по сивкавия порцелан гъмжеше от хлебарки. Той и Марлене спяха на раиран дюшек без чаршафи.

Беше пропуснал момента, когато първата оса изгради сивата си хартиена къщичка върху подкожушената боя на рамката на прозореца, но скоро гнездото вече беше топка от влакна с размерите на юмрук. Насекомите излитаха като миниатюрни хеликоптери към алеята надолу, бръмчейки около гниещото съдържание на кофите за боклук.

И двамата бяха на по дузина бири, когато един следобед оса ужили Марлене. „Избий гадовете,“ беше казала тя с очи, помътнели от гняв и от застоялата горещина на стаята, „изгори ги“. Пиян, Кейс беше изровил от мрачния клозет дракона на Роло. Роло беше предишният — и, Кейс предполагаше по това време, случаен — приятел на Марлене, едър велосипедист от Фриско със светкавица, избелена на фона на черния му перчем. Драконът беше огнепръскачка от Фриско, подобна на голям, с ъгловата глава електрически фенер. Кейс провери батериите, разтърси го, за да се увери, че в него има достатъчно гориво, и отвори прозореца. Гнездото започна да бръмчи.

Въздухът в Спрол беше мъртъв, неподвижен. От гнездото излетя оса и се завъртя около главата на Кейс. Той щракна ключа на запалването, преброи до три и натисна спусъка. Горивото, напомпано до 100 пси, пръсна покрай нажежените намотки.

Избликна петметров език блед огън, гнездото почерня и падна. Някой извика поздравления от другата страна на алеята.

— По дяволите! — крещеше Марлене зад него, олюлявайки се. — Тъпо! Просто го събори. Сега ще дойдат и ще ни убият!

Гласът й му пилеше по нервите. Той си я представи обгърната от пламъци, зелени, където обхващаха изрусената й коса.

Слезе до алеята и се доближи с дракона в ръка до почернялото гнездо. Беше се разцепило. Опърлените оси се гърчеха и подскачаха по асфалта.

Той видя какво е скривала обвивката от сива хартия.

Ужас. Спирална фабрика за раждания, подредените тераси на излюпващите се клетки, непрекъснато движещите се слепи челюсти на новородените, стадиите на развитие от яйце до ларва, почти оса, оса. Пред окото на въображението му застана сякаш пуснат на бързи обороти филм, разкриващ нещото като биологичния еквивалент на картечница, ужасяващо в съвършенството си. Чуждо. Той натисна спусъка, забравяйки да включи запалването, и горивото опръска гъмжилото, раздвижвайки го още повече.

Когато най-сетне включи запалването, то експлодира с тътен, отнасяйки едната му вежда. Чу как пет етажа по-нагоре Марлене се смее от отворения прозорец.

Събуди се с впечатлението за помръкваща светлина, но стаята беше тъмна. Послеобрази, ретинални отблясъци. Небето отвън подсказваше намеци за изкуствена зора. Нямаше гласове, само водата течеше долу, пред Интерконтинентал.

В съня, точно преди да удави гнездото в гориво, беше видял знака Т-А на Тесие-Ашпул старателно вграден в стената му, като че ли самите пчели го бяха изработили там.

Моли настоя да го покрие с бронзер, твърдейки, че спроловската му бледност ще привлича прекалено много внимание.

— Исусе — говореше той, застанал гол пред огледалото, — и ти мислиш, че това изглежда истинско? — Тя използуваше остатъците от тубата върху левия му глезен, коленичила до него.

— Нъц, ама изглежда като че ли те е грижа за това. Ето. Няма достатъчно, за да оправя и стъпалото. — Тя стана и запрати празната туба в голямо кошче за боклук. Нищо в стаята не приличаше на машинна изработка или на синтетичен материал. Кейс знаеше, че е скъпо, но този стил винаги го дразнеше. Темперопорът на огромното легло беше зърнист, така че да напомня пясък. Имаше много светло дърво и тъкани на ръка неща.

— Ами ти, — каза той, — кафява ли ще се боядисаш? Нямаш вид като да си прекарваш цялото време в слънчеви бани.

Тя носеше свободна черна копринена блуза и черни еспадрили.

— Аз ще съм екзотичка. Взех си и голяма сламена шапка. Ти, ами ти просто ще си евтин гъзар, който е пристигнал да свали каквото може, и е доволен и на изкуствения тен.

Кейс изгледа мрачно по-бледото си стъпало.

— Ох, господи. Имаш ли нещо против, ако се облека сега? — Той отиде до леглото и започна да надява джинсите си. — Добре ли спа? Забеляза ли някакви светлини?

— Сънувал си — каза тя.

Те закусиха на покрива на хотела, нещо като поляна, набучена с ивичести чадъри и дървета, чийто брой изглеждаше неестествен за Кейс. Той й разказа за опита си да омае бернския ИИ. Въпросът за подслушването беше станал чисто академичен. Ако Армитаж им играеше номера, щеше да го прави чрез Ледомлък.

— Като истинско ли беше? — запита тя с уста, пълна с кроасан със сирене. — Като симстим?

Той каза, че да.

— Реално като това — добави, поглеждайки наоколо. — Може би повече.

Дърветата бяха дребни, чепати, невъзможно стари, резултат от генетично инженерство и химическа обработка. Кейс би се затруднил сериозно, ако трябваше да различи бор от дъб, но чувството за стил на момче от улицата му подсказваше, че те са твърде приятни, твърде изцяло и напълно дървоподобни. Между дърветата, разпънати над примамливите и твърде хитроумно разхвърляни полянки с мека зелена трева, яркоцветни чадъри пазеха гостите на хотела от безжалостните лъчи на Ладо-Ачезоновото слънце. Вниманието му беше привлечено от групичка французи на съседната маса: златокожите деца, които беше видял да летят над речната мъгла предишната вечер. Сега той забеляза, че тенът им е неравномерен, петнист ефект, дължащ се на избирателното активиране на меланина, многобройни сенки, припокриващи правоъгълните си очертания, очертаващи и подчертаващи мускулите; малките, твърди гърди на момичето; китката на едно от момчетата, поставена върху белия емайл на масата. Приличаха на Кейс на състезателни машини; отлична оценка за техните фризьори, дизайнерите на белите им памучни панталони, проектантите на кожените им сандали и майсторите на простичките им бижута. Оттатък, на друга маса, три омъжени японки в хирошимски власеници чакаха съпрузите си сарари.

Овалните им лица бяха покрити с изкуствени синини. Познаваше този извънредно консервативен стил, твърде рядък в Чиба.

— Какъв е тоя мирис? — запита той Моли, сбръчквайки нос.

— Тревата. Мирише така след като я подрежат.

Когато те вече довършваха кафето, пристигнаха Армитаж и Ривиера. Армитаж носеше хаки с кройка, която го правеше да изглежда като че ли току-що се е лишил от пагоните на строевак. Ривиера беше в свободна сива дреха от раиран плат, която перверзно намекваше за затвор.

— Моли, любима — каза Ривиера почти още преди да е седнал на стола, — ще се наложи да ми капнеш още от лекарството. Свърших го.

— Петер, — отвърна тях, — ами ако не го направя? — И се усмихна, без да разделя устни.

— Ще го направиш — каза Ривиера. Очите му се стрелнаха към Армитаж и обратно.

— Дай му — потвърди Армитаж.

— Би се направил на прасе за него, нали? — Тя измъкна плосък, обвит във фолио пакет от вътрешния си джоб и го подметна през масата. Ривиера го хвана във въздуха.

— Можеше да мине и без него — каза тя на Армитаж.

— На прослушване съм този следобед — възрази Ривиера. — Ще трябва да направя най-доброто, което мога. — Той обърна дланта си нагоре, пакетът в нея, и се усмихна. Малки блестящи насекоми изпълзяха от него и изчезнаха. Той пусна пакета в джоба на платнената си риза.

— И ти ще си на прослушване този следобед, Кейс — каза Армитаж. — На оня влекач. Искам да минеш до професионалния магазин, да си подбереш скафандър, да го изпробват и да дойдеш там. Имаш към три часа.

— Как стана така, че ние пристигнахме с боклукчийска кофа, а вие двамата наехте такси на JAL? — запита Кейс, избягвайки умишлено очите на отсрещния.

— Цион предложи да го използваме. Добро прикритие за придвижването. Имам по-голяма яхта наблизо, но влекачът беше приятно хрумване.

— А аз? — запита Моли. — На опера ли ще ходя днес?

— Искам те на оня край на оста. Да се поупражняваш в нула-г. Утре може да потрябва да потеглиш в обратното направление.

„Блуждаещ лъч“, помисли Кейс.

— Колко скоро? — запита той, срещайки бледия поглед.

— Скоро — каза Армитаж. — Действай, Кейс.

— Мъжки, екстра го даваш — каза Мелкум, помагайки на

Кейс да се измъкне от червения скафандър „Саньо“. — Аерол вика, че го даваш екстра.

Аерол го беше изчакал в един от спортните докове към края на вретеното, близо до оста на безтегловността. За да стигне дотам, Кейс се беше спуснал до външната обвивка с асансьор и се беше качил на минатюрно индукционно влакче. Със стесняването на диаметъра на вретеното гравитацията намаляваше. Някъде над него, пресмяташе той, трябва да бъдат планините, по които се изкачваше Моли, велосипедната писта, изстрелващите устройства за делтапланери и миниатюрни микропланери.

Аерол го беше прекарал до „Маркус Гарвей“ със скутерна рамка с химически двигател.

— Преди два часа дойде пратка вавилонски радости за теб — каза Мелкум. — Хубавка яхта с японче на нея, лъскавка яхта.

Освободил се от костюма, Кейс се протегна предпазливо към Хосаката и зарови из закопчалките на мрежата.

— Добре. Дай да ги видим.

Мелкум измъкна бяла топка стиропор, малко по-малка от главата на Кейс, изрови сгъваем нож със седефена дръжка, привързан на зелена найлонова връв, от задния джоб на парцаливите си шорти и внимателно разряза бялата материя. Измъкна отвътре правоъгълен предмет и го подаде на Кейс.

— Чарк за пукало ли е, мъжки?

— Не, — отвърна Кейс, въртейки я в ръце, — но е оръжие. Вирус.

— Не на туй влекаче, мъжки — каза решително Мелкум и се пресегна към стоманената касета.

— Програма. Вирусна програма. Не може да зарази теб, нито дори софтуера ти. Трябва да я прекарам през дека, преди да може да работи върху каквото и да било.

— Добре, япончето вика, че Хосаката тук ще ти каже к’во к’во е, кат го питаш.

— Окей. Става ли да ме оставиш да пробвам?

Мелкум се отбутна настрани и отплува зад пилотския пулт, захващайки се с пистолета за уплътнител. Кейс бързо отклони поглед от плуващите ивици прозрачен уплътнител. Не знаеше защо, но нещо в тях предизвикваше отново гаденето на КАС.

— Какво е това нещо? — запита той Хосаката. — Дай отчет.

— Трансфер на данни от Бокрис Системс GmbH, Франкфурт, съобщава в кодирано предаване, че съдържанието на пратката е проникваща програма Куанг Степен Марк Единадесет. Бокрис съобщава, че свързването й към Оно-Сендай Киберпространство 7 дава пълна съвместимост и оптимални проникващи условия, в частност срещу съществуващи военни системи…

— А срещу ИИ?

— Съществуващи военни системи и изкуствени интелекти.

— Исусе Христе. Как го нарече?

— Куанг Степен Марк Единадесет.

— Китайско ли е?

— Да.

— Край. — Кейс прикрепи касетата с вируса отстрани на Хосаката със сребрист скоч, спомняйки си разказа на Моли за деня, прекаран в Макао. Армитаж е бил прекосил границата в Жонгшан.

— Включване. — Беше му дошла нова идея. — Кой е собственикът на Бокрис, ония от Франкфурт?

— Изчакайте орбитално препредаване — каза Хосаката.

— Кодирай го. Стандартен търговски код.

— Изпълнено.

Той потропа с длани по Оно-Сендая.

— Райнхолд Сайънтифик A. G., Берн.

— Пак заявка. Кой притежава Райнхолд?

Бяха нужни още три стъпала на стълбичката, за да достигне до Тесие-Ашпул.

— Дикси, — включи се той, — какво знаеш за китайските вирусни програми?

— Нито бъкел.

— Да си чувал някога за степенна система на име Куанг, Марк Единадесет?

— Не.

Кейс въздъхна.

— Добре, намерил съм една удобна китайска ледотрошачка, касета за еднократно използване. Едни хора от Франкфурт разправят, че можела да среже ИИ.

— Може би. Сто на сто, ако е военна.

— Изглежда като да е. Дикс, чуй ме и ми помогни с познанията си, става ли? Армитаж като че ли подготвя атака срещу един ИИ, който принадлежи на Тесие-Ашпул. Машината е в Берн, но е свързана с друга в Рио. Онази от Рио именно те е платосала оня път. Изглежда че са свързани с вила „Блуждаещ лъч“, домът на Тесие-Ашпул, към края на вретеното, и се предвижда ние да си пробием пътя вътре с китайската ледотрошачка. Така че ако Ледомлък стои зад цялата тази работа, той ни плаща да го изгорим. Самоизгаря се. Също така, нещо, което нарича себе си Ледомлък, се опитва да ме подработи на своя страна, да ме накара може би да се справя с Армитаж. Какво точно става?

— Мотиви — каза конструктът. — Голям проблем е това с

мотивите при ИИ. Не е човек, чактис?

— Ъхъ, да, очевидно.

— Тцъ. Имам предвид, че не е човек. И не можеш да загрееш какво става вътре. Аз също не съм човек, но се държа като човек. Чактис?

— Задръж коня — каза Кейс. — Ти разумен ли си, или не?

— Хм, ами създава се такова впечатление, дечко, но всъщност съм само купчина ROM. Това е един от ония, ъх, философските въпроси, предполагам… — Отвратителното усещане за смях пробяга по гръбнака на Кейс. — Само че ако ме чакаш да ти напиша стихотворение, надали ще те огрее. Твоят ИИ, той може и да може. Но по никакъв начин не е човек.

— Смяташ, че не можем да разберем какви са му мотивите?

— Сам ли си е собственик?

— Швейцарски гражданин, но Т-А притежават базисния софтуер и машината.

— Свежо — отбеляза конструктът. — Все едно аз да притежавам мозъка ти и каквото знаеш, а пък мислите ти да имат швейцарско гражданство. Абсолютно. Голям късмет е да си ИИ.

— И се подготвя да се изгори сам? — Кейс започна да трака нервно където му попадне по клавиатурата. Мрежата се замъгли, изясни се отново, и той видя комплекс розови сфери, представляващи стоманен комбайн в Сикким.

— Автономията е алабалата, за която се е загрижил твоя ИИ. Мисля, Кейс, че отивате там за да срежете вградените вериги, дето му пречат да стане по-хитър. И не виждам как ще различите ход, направен от компанията, от ход, направен от ИИ-то на своя инициатива, така че може да се бъркаме и оттук. — Отново несмехът. — Скив, тия неща могат да бачкат наистина яко, да си купуват време, за да пишат готварски книги и разни други там, но в минутата, имам предвид наносекундата, когато някой пробва да търси начин да направи себе си по-хитър, Тюринг ще го забърше. Никой не вярва на тия скапаняци, знаеш го. Всеки ИИ, построен някога, е с опрян в челото му електромагнитен патлак.

Кейс изгледа розовите сфери на Сиккимския комбайн.

— Окей, — каза той накрая, — включвам вируса. Искам да му прегледаш инструкциите и да ми кажеш какво мислиш.

Странното усещане, че някой наднича през рамото му, изчезна за няколко секунди, след това се върна.

— Парлива гадост, Кейс. Бавен вирус. Дават му шест часа работа за срязване на военна цел.

— Или ИИ. — Кейс въздъхна. — Ще се справим ли с него?

— Сто на сто, — каза конструктът, — освен ако не си хванал болестен страх от смъртта.

— Понякога се повтаряш, човече.

— Такава ми е природата.

Моли спеше, когато той се върна в Интерконтинентал. Седна на балкона и се загледа в някакъв микропланер с дъгоцветни полимерни криле, който плуваше нагоре по кривата на Свободната станция, триъгълната му сянка се плъзгаше по ливади и покриви, докато изчезна зад ивицата на Ладо-Ачезоновата система.

— Искам да покуфея — каза той на синьото изкуствено небе. — Искам да хвръкна, разбираш ли ме? Хитър панкреас, тапи в черния дроб, топящи се торбички гнусотия, да ги вземат дяволите всичките. Искам да покуфея.

Излезе, като че ли без да събуди Моли. Никога не беше сигурен заради очилата. Отръска напрежението от раменете си и влезе в асансьора. Пътуваха заедно с млада италианка в снежнобяло и със скули и нос, натъркани с нещо тъмно, поглъщащо светлината. Белите й обувки от синтетика имаха стоманени котки; скъпият на вид предмет в ръката й напомняше хибрид между миниатюрно гребло и ортопедична скоба. Беше излязла за една бърза игра, но Кейс не се досещаше какво точно ще играе.

Той си проби път през лабиринта от дървета, полянки и чадъри на покрива, докато намери басейн. Голите тела блестяха на фона на тюркоазните плочки. Той се промъкна в сянката на навес и притисна чипа си към тъмна стъклена плочка.

— Суши. Каквото и да е.

След десет минути ентусиазиран сервитьор-китаец му донесе храната. Кейс задъвка суровата туна с ориз и заразглежда тена на околните.

— Исусе — промърмори той по посока на чинията си. — Ще откача.

— Не ми го казвай — обади се глас зад него. — Вече го знам. Ти си гангстер, нали?

Той я изгледа срещу светлината на слънцето. Високо, младо тяло и тен от стимулиран меланин, но не като парижкия.

Тя се изтегна до стола му, ръсейки вода по плочките.

— Кейт.

— Лупус — след кратка пауза.

— Какво е това име?

— Гръцко.

— Наистина ли си гангстер? — Стимулацията на меланина не беше могла да предотврати образуването на бръчици.

— Наркоман съм, Кейт.

— Към какво?

— Стимуланти. Стимуланти на централната нервна система. Изключително силни стимуланти на централната нервна система.

— И имаш ли? — Тя се доближи. Капки хлорирана вода закапаха по крачола на панталоните му.

— Не. Това ми е проблемът, Кейт. Знаеш ли откъде мога да намеря?

Кейт се олюля на загорелите си пети и лизна кичур кафеникава коса, залепнала до устата й.

— Какво предпочиташ?

— Никаква кока, никакви амфетамини, нещо за литване, нужно ми е да литна. — Толкова по въпроса, помисли си той мрачно, като продължаваше да демонстрира усмивка.

— Бетафенетиламин — каза тя. — Без зор, но ще ти поопразни чипа.

— Майтапиш се — каза приятелят и съжител на Кейт, когато Кейс обясни особеностите на присадения му в Чиба панкреас. — Имам предвид, не можеш ли да ги съдиш или там нещо? Злоупотреба с доверието на пациента? — Името му беше Брус. Изглеждаше като разнополова версия на Кейт, включително бръчиците.

— Ами, — каза Кейс, — това просто е едно от ония работи, сещаш ли се? Като съвместимостта на тъкани и разните му такива. — Но погледът на Брус вече беше пълен със скука. Продължителност на вниманието като на москито, помисли ли Кейс, гледайки кафявите му очи.

Стаята им беше по-малка, отколкото тази, която споделяха Кейс и Моли, и на друго ниво, по-близко до повърхността. Пет огромни Циба-Хром плаката на Тали Ишъм бяха залепени на стъклото на балконския прозорец, предполагайки дълготрайно обитаване.

— Евтин боклук, а? — запита Кейт, виждайки го да ги зяпа. — Мои са. Щракнах ги пред пирамидата на S/N, последния път, когато слизахме в шахтата. Тя беше толкова близо, и просто се усмихна, толкова естествено. А там беше кофти, Лупус, денят, след като бомбаджиите на Исус Краля пъхнали ангел във водата, чувал ли си?

— Аха — Кейс внезапно се почувства неудобно. — Кошмарна работа.

— Добре, — намеси се Брус, — тази бета, дето ще я купуваш…

— Под въпрос е ще я метаболизирам ли — вдигна вежди Кейс.

— К’во да ти кажа. Пробвай я. Мине ли панкреаса ти, взимаш си я у дома. Първия път безплатно.

— Това съм го чувал и преди — каза Кейс, вземайки светлосиния дерм, който Брус му подхвърли над черната завивка.

— Кейс? — Моли седна в леглото и тръсна коси настрани от стъклата.

— Че кой друг, бонбонче?

— К’во те е цапнало? — Очилата го проследиха през стаята.

— Забравих как се произнася — отвърна той, измъквайки стегнато навита лента с пакетирани в найлон сини дермове от джоба на ризата си.

— Исусе — каза тя. — Като по поръчка.

— По-верни слова не са звучали нивга.

— Изпускам те от очи за два часа, и загазваш. — Тя поклати глава. — Надявам се да си добре за луксозната ни вечеря с Армитаж тази нощ. Онова местенце в стил Двадесети Век. Ще гледаме междувременно как Ривиера изкарва на парад стоката си.

— Йо-хо, — изви гръбнак от удоволствие Кейс с усмивка, изкривена в израз на възхищение, — великолепно.

— Човече, — каза тя, — ако това там нещо може да мине през каквото са ти присадили хирурзите в Чиба, се очертава да си в състояние на насинен задник, когато му мине ефектът.

— Скапано, скапано, скапано — каза той, разкопчавайки колана си. — Късмет. Смет. Всичко, което някога съм чул. — Той свали панталоните, фланелката и бельото си. — Смятам да трябва да имаш достатъчно акъл, за да се възползваш от неестественото ми състояние. — Той погледна надолу. — Значи, виж го това неестествено състояние.

Тя прихна.

— Няма да продължи дълго.

— Да, ама ще продължи — каза той, рухвайки в темперопора с цвят на пясък. — Именно това му е неестественото.

11

— Кейс, какво ти става? — запита Армитаж, докато сервитьорът ги настаняваше на неговата маса във Вингтеме Секлю. Това беше най-малкият и скъп от няколкото плаващи ресторанта в малкото езеро близо до „Интерконтинентал“.

Кейс сви рамене. Брус не беше споменал за каквито и да било абстинентни ефекти. Опита се да вземе чаша вода с лед, но ръцете му трепереха.

— Сигурно съм ял нещо лошо.

— Искам да минеш на преглед при лекар — каза Армитаж.

— Просто някаква хистаминова реакция — излъга Кейс. — Случва ми се понякога като пътувам и ям какво ли не.

Армитаж носеше тъмен костюм, твърде официален за такова място, и бяла копринена риза. Златната му гривна издрънча, когато вдигна чашата с вино и отпи.

— Поръчал съм и за вас.

Моли и Армитаж ядяха мълчаливо, докато Кейс кълцаше с трепереща прибори пържолата, превръщайки я в недоядени парченца с размер на хапка. Помота ги известно време из гъстия сос и накрая се отказа.

— Исусе, — каза Моли, изпразнила вече чинията си, — дай ми това. Знаеш ли колко струва? — Тя взе неговата чиния. — Трябва да гледат цяло животно с години, и след това да го убият. Това не е расло в биована.

Тя напълни с вилицата устата си и задъвка.

— Не ми се яде — насили се да каже Кейс. Мозъкът му беше като препържен. Или не, реши той, бил е хвърлен в гореща мазнина, и е бил оставен в нея, и мазнината е изстинала, и дебела гадна лой се е наслоила по нагънатите полукълба, пронизани от зеленикаво-пурпурните проблясъци на болката.

— Изглеждаш адски скапано — каза бодро Моли.

Кейс опита виното. Последействието на бетафенетиламина го правеше да има вкус на йод.

Светлините помръкнаха.

— Л’ресторан Вингтеме Секлю — каза безтелесен глас с явен спроловски акцент — ви представя холографското кабаре на господин Петер Ривиера. — Тук-таме ръкопляскания по другите маси. Сервитьорът запали свещичка, постави я в центъра на масата им и започна да прибира чиниите. Скоро на всяка от дузината маси в ресторанта горяха свещи, и се наливаха напитки.

— Какво става? — запита Кейс Армитаж, който не отговори.

Моли зачопли зъбите си с бургундовия си нокът.

— Добър вечер — каза Ривиера, пристъпвайки напред по малка сцена в далечния край на залата. Кейс премига. В това си състояние не беше забелязал сцената. Не беше забелязал и откъде беше дошъл Ривиера. Стана му още по-дискомфортно.

Отначало беше помислил, че онзи е осветен от прожектор.

Ривиера светеше. Светлината се увиваше около него като кожа и открояваше тъмните завеси зад сцената. Той я създаваше.

Ривиера се усмихна. Носеше бяло вечерно сако. На ревера му, в чашката на черен карамфил, горяха сини въглени. Ноктите му пробляснаха, докато вдигна ръце в приветствие, сякаш за да прегърне зрителите. Кейс чуваше как плитката вода се плиска в ръба на ресторанта.

— Тази нощ — продълговатите очи на Ривиера блестяха — бих искал да изпълня специална програма за вас. Нещо ново. — На дланта на протегнатата му ръка се образува студен рубин от светлина. Той го пусна да падне. Сив гълъб излетя от мястото, където падна рубинът, и изчезна в сенките. Някой подсвирна. Още аплодисменти.

— Заглавието на програмата е „Куклата“. — Ривиера отпусна ръце. — Искам да посветя премиерата й, днес, тази нощ, на Леди Джейн Трета Мари-Франс Тесие-Ашпул. — Вълна от учтиви аплодисменти. Когато тя стихна, очите на Ривиера като че ли спряха на тяхната маса. — И на една друга леди.

За няколко секунди светлините на ресторанта изгаснаха напълно, оставяйки само трепкането на свещичките. Холографската аура на Ривиера беше помръкнала със светлините, но Кейс още го виждаше, изправен, с наведена глава.

Започнаха да се образуват бледи линии от светлина, вертикални и хоризонтални, очертавайки отворен куб около сцената. Светлините на ресторанта неусетно се появиха отново, но решетката, обграждаща сцената, беше сглобена сякаш от замръзнали лунни лъчи. Наведена глава, неподвижни ръце, Ривиера сякаш се олюляваше от концентрация. Внезапно призрачният куб се изпълни, превърна се в стая, стая без една от стените си, така че зрителите да могат да я виждат отвътре.

Ривиера като че ли се отпусна леко. Вдигна глава, но очите му оставаха затворени.

— Винаги съм живял в тази стая — каза той. — Не мога изобщо да си спомня да съм живял в друга. — Стените на стаята бяха от пожълтяла бяла мазилка. В нея имаше само две неща — обикновен дървен стол и боядисан в бяло железен креват. Боята беше подкожушена и олющена, откривайки черното желязо. Матракът беше гол, от лекьосан тик с избелели кафяви ивици. Самотна крушка висеше над леглото на усукана черна жица. Кейс

различаваше дебелия слой прах по горната част на крушката. Ривиера отвори очи.

— Винаги съм бил сам в стаята. — Той седна на стола, с лице към леглото. Сините въглени още горяха в черното цвете на ревера му. — Не зная кога за пръв път започнах да мечтая за нея, — продължи той, — но си спомням, че отначало тя беше само мъгла, само сянка.

На леглото имаше нещо. Кейс премига. Нямаше го.

— Не можех да я задържа, да я задържа в ума си. Но исках да я задържа, да я задържа и нещо повече… — Гласът му се чуваше отлично в тишината на ресторанта. Почукване на лед в стените на чаша. Някой се изкиска. Някой прошепна въпрос на японски. — Реших, че ако успея да визуализирам някаква част от нея, само една малка част, ако мога да видя тази част перфектно, с най-малките детайли…

На матрака лежеше женска китка с дланта нагоре. Пръстите бяха бледи до бяло.

Ривиера се приведе бързо, взе китката и започна нежно да я гали. Пръстите се размърдаха. Ривиера вдигна китката до устата си и лизна върховете на пръстите. Ноктите им бяха покрити с бургундов лак.

Китка, но не отсечена китка, забеляза Кейс: кожата я обвиваш гладко, неразсечена и непрекъсната. Той си припомни татуирания ромб плът, отгледана в биована, на витрината на нинсейския хирургичен бутик. Ривиера държеше китката до устните си и ближеше дланта. Пръстите галеха лицето му изпробващо. На леглото вече лежеше втора китка. Когато Ривиера посегна към нея, пръстите на първата бяха обхванали ръката му като гривна от плът и кръв.

Действието напредваше с някакво собствена сюрреалистична вътрешна логика. След това се появиха ръцете до раменете. Стъпала. Крака. Краката бяха много хубави. Главата на Кейс кънтеше. Гърлото му беше сухо. Допи остатъка от виното си.

Ривиера вече беше в леглото, гол. Оказа се, че дрехите му са били просто част от изображението, но Кейс не помнеше да е забелязал да избледняват. Черното цвете лежеше до краката на леглото, все още искрейки със синия си пламък. След това под сътворяващата ласка на Ривиера се образува тяло, бяло, без глава, съвършено, хвърляйки едва забележим влажен отблясък на пот.

Тялото на Моли. Кейс гледаше с отворена уста. Това обаче не беше Моли; беше Моли както си я представяше Ривиера. Гърдите бяха различни, зърната по-големи и твърде тъмни. Ривиера и лишеното от крайници тяло се гърчеха заедно в леглото, по тях пълзяха ръцете с ярки нокти. Леглото сега беше покрито с

нагъната, пожълтяла, изгнила бродерия, която се разкапваше при докосване. Облаци прах се издигаха около Ривиера и гърчещите се крайници, и припкащите, побутващи, галещи длани.

Кейс погледна към Моли. Лицето й беше безизразно; цветовете на изображенията на Ривиера се отразяваха и въртяха в огледалните й имплантати. Армитаж се беше навел напред, ръцете му стискаха дръжката на чаша за вино, бледите му очи бяха впити в сцената, в блестящата стая.

Крайниците и тялото се бяха съединили, и Ривиера потрепера. Беше се появила глава, изображението беше завършено. Лицето на Моли, с гладък сребърен блясък на мястото на очите. Ривиера и изображението на Моли започнаха да се съвокуплят с нарастваща интензивност. След това изображението бавно вдигна длан и изстреля изпод ноктите петте остриета. С меланхолична, съноподобна целенасоченост то раздра голия гръб на Ривиера. Кейс мярна за момент оголения гръбнак, но вече беше станал и се препъваше към вратата.

Той повърна през парапета от червеникаво дърво в тихите води на езерото. Усещането, че нещо стяга черепа му като обръч, беше изчезнало. Коленичил, с буза, опряна в хладното дърво, той се загледа над плиткото езеро към ярката аура на улица „Жул Верн“.

Беше виждал това нещо преди: когато беше тинейджър в Спрол, му викаха „сънуване наяве“. Спомняше си как слабички пуерториканци сънуваха наяве под уличните светлини на Ийст Сайд в бързия ритъм на салса, как момичетата-мечти трепкаха и се въртяха, как зяпачите ръкопляскаха от време на време. Но за това бяха нужни цял шкаф техника и масивен шлем с троди.

Каквото си представи Ривиера, това виждаш. Кейс разтърси болящата го глава и плю в езерото.

Наздравици и аплодисменти от ресторанта. Кейс се изправи и прокара ръце по дрехите си. Обърна се и влезе отново във Вингтеме Секлю.

Столът на Моли беше празен. Сцената — пуста. Армитаж сдеше сам, все още гледайки към сцената, с чаша вино в ръка.

— Къде е тя? — запита Кейс.

— Излезе — отвърна Армитаж.

— Подир него ли?

— Не. — Чу се тихо дзън. Армитаж погледна към чашата. Лявата му ръка държеше стъклената купичка с налятото в нея вино. Счупеното столче стърчеше като езиче лед. Кейс я взе от ръката му и я постави във водна чаша.

— Кажи ми къде отиде тя, Армитаж.

Осветлението се включи. Кейс погледна в бледите очи.

Абсолютно празни.

— Отиде да се приготви. Няма да я видиш повече. Ще бъдете заедно по време на атаката.

— Защо Ривиера се държа с нея така?

Армитаж стана и оправи реверите на сакото си.

— Иди да дремнеш, Кейс.

— Утре ли атакуваме?

Армитаж се усмихна с нищо незначещата си усмивка и се отдалечи към изхода.

Кейс разтри челото си и огледа стаята наколо. Гостите ставаха, жените се смееха на шегите на мъжете. Едва сега той забеляза балкона. Свещичките все още горяха в потайната му тъмнина. Той чуваше дрънкане на сребърни прибори и приглушени разговори. Пламъчетата хвърляха танцуващи сенки по тавана.

Внезапно, сякаш бе някое от изображенията на Ривиера, се появи лице на момиче. Малките й длани бяха опряни на полираното дърво на балконския парапет. Тя се приведе напред с възторжен израз, или поне така му се стори, тъмните й очи търсеха нещо оттатък. Сцената. Лицето й беше впечатляващо, но не красиво. Триъгълно, високи, но странно деликатни скули, широка и решителна уста, балансирана изненадващо от тесен, птичи нос с трепкащи ноздри. След това изчезна отново в предназначения за тесен кръг смях и танца на свещите.

Докато излизаше от ресторанта, Кейс забеляза двамата млади французи и приятелката им, които чакаха лодка към отсрещния бряг и най-близкото казино.

Стаята им беше затихнала, темперопорът — гладък като бряг след отдръпването на прилив. Чантата й беше изчезнала. Той потърси оставена бележка. Нямаше. Минаха няколко секунди, преди сцената зад прозореца да проникне през напрежението и огорчението му. Вдигна поглед и видя изглед към „Дезидерата“, към скъпите магазини: Гуци, Цуйако, Хермес, Либърти.

Изгледа ги, след това поклати глава и отиде до едно табло, което преди не си беше давал труда да разгледа. Изключи холограмата и беше награден с вида на сградите, които покриваха отсрещния склон.

Взе телефона и го изнесе на прохладния балкон.

— Дайте ми номера на „Маркус Гарвей“. Това е влекач, регистриран някъде в групата Цион.

Синтетичният глас изреди десетцифрен номер и добави:

— Сър, въпросната регистрация е панамска.

Мелкум се обади на петото позвъняване.

— Ъхъ?

— Кейс е. Да имаш модем, Мелкум?

— Ъхъ. В навигационния блок, ’найш.

— Можеш ли да ми го прехвърлиш за малко, приятел? Сложи го на Хосаката. След това включи компютъра, копчето с ивиците.

— Как я караш, мъжки?

— Ами имам малко нужда от помощ.

— Окей, мъжки. Местя модема.

Кейс изчака, слушайки пращенето, докато Мелкум превключваше телефонната връзка. Когато чу Хосаката да бипва, му нареди:

— Кодирай връзката.

— Обаждате се от интензивно наблюдавано място — предупреди го в отговор компютърът.

— По дяволите — каза той. — Махни кодирането. Без кодиране. Достъп до конструкта. Дикси?

— Здрасти, Кейс — обади се Платото през гласовия чип на Хосаката. Внимателно възпроизведеният акцент беше изчезнал напълно.

— Дикс, предстои ти да пробиеш тук вътре и да ми изровиш нещо. Можеш да си непредпазлив колкото искаш. Моли е някъде тук и искам да знам къде точно. в 335W съм, в Интерконтинентал. И тя беше регистрирана тук, но не знам какво име е използвала. Влез по телефона и им разрови записите заради мен.

— Веднага — отвърна Платото. Кейс чу белия шум на обмяната на данни и се усмихна. — Готово. Роза Колодни. Проверено. Дай ми няколко минути да им разровя защитната система и да отворя дупка.

— Давай.

Телефонът запищя и защрака — конструктът действуваше. Кейс го занесе обратно в стаята и остави слушалката с говорителя нагоре върху темперопора. Отиде в банята и си изми зъбите. Когато излезе, мониторът на аудиовидеокомплекса „Браун“ светна. Някаква японска попзвезда се облягаше на металически възглавници. Невидим репортер запита нещо на немски. Кейс се загледа. По екрана заподскачаха сините ивици на смущения.

— Кейс, захарче, акъла ли си си загубил, момко? — Гласът беше бавен, познат.

Стъклената стена на балкона включи изгледа към „Дезидерата“, но уличната сцена помръкна и се изкриви, и се превърна в интериора на Жар дьо Те в Чиба, празен, червеният неон отразен до изкривена безкрайност в огледалните стени.

Лони Зоун се приближи, висок и подобен на възкръснал труп,

движейки се с бавната, сякаш подводна грация на пристрастяването си. Беше сам сред квадратните маси, с ръце в джобовете на сивите му шалвари от акулова кожа.

— Момко, наистина изглеждаш много загрижен.

Гласът идваше от Брауновите високоговорители.

— Ледомлък — каза Кейс.

Сводникът сви рамене меланхолично и се ухили.

— Къде е Моли?

— Вземи я забрави. Откачил си тая нощ, Кейс. Платото звъни като щур по цялата Свободна станция. Не предполагах, че ще го направиш, момко, не влиза в профила ти.

— Кажи ми тогава къде е тя и ще го викна обратно.

Зоун поклати глава.

— Не те бива особено да се оправяш с жените, нали, Кейс? Продължаваш да ги губиш, по един или друг начин.

— Ще ти го завра това обратно в гърлото — каза Кейс.

— Няма. Не си тоя тип човек, момко. Знам това. Да ти кажа ли нещо, Кейс? Предполагам, че си предположил, че аз съм посъветвал Дийн да клъцне твоята путчица в Чиба.

— Недей — каза Кейс, пристъпвайки неволно напред.

— Не съм го направил. Пък и какво значение има? Какво изобщо значи това за Господин Кейс? Стига си се самозалъгвал. Познавам твоята Линда, момко. Познавам всички Линди. Линдите са типичен продукт на това, което върша. Знаеш ли защо тя реши да ти тегли сатъра? От любов. На теб обаче не ти пука. Любов? За любов ли искаш да говориш? Тя те обичаше, знам това. Колкото и малко да струваше, тя те обичаше. Ти не можа да го разбереш. Тя е мъртва.

Юмрукът на Кейс отскочи от стъклото.

— Не си скапвай ръчичките, момко. Чака те тракане по клавиатура.

Зоун изчезна, заменен от нощта на Свободната станция и светлините на многоетажките. Браунът се изключи.

Телефонът непрекъснато свиреше от леглото.

— Кейс? — Платото чакаше. — Къде беше? Намерих го, но не е много точно. — Конструктът изстреля адрес. — Мястото има някакъв лед, доста странен за нощен клуб. Това е всичко, което успях да направя, без да оставя визитната си картичка.

— Окей — каза Кейс. — Кажи на Хосаката да каже на Мелкум да изключи модема. Мерси, Дикс.

— Беше ми удоволствие.

Още дълго време той седя на леглото, вкусвайки новото си откритие и съкровище.

Гняв.

— Здрасти. Лупус. Хей, Кейт, това е приятелят ни Лупус. — Брус стоеше гол на вратата, пръскайки вода, с разширени докрай зеници. — Точно сега вземаме душ. Искаш ли да ни изчакаш? Искаш ли душ?

— Не. Мерси. Искам помощ. — Той бутна ръката на момчето настрани и влезе в стаята.

— Хей, човече, ние наистина…

— Идвате да ми помогнете. Наистина се радвате да ме видите. Защото сме приятели, нали? Нали сме приятели?

Брус примига.

— Да.

Кейс изреди адреса, който беше получил от Платото.

— Знаех си, че той е гангстер — викна бодро Кейт изпод душа.

— Имам триколка Хонда — обади се Брус, усмихвайки се отсъствуващо.

— Тръгваме веднага — каза Кейс.

— Това ниво са кутийките — каза Брус, след като попита Кейс за адреса за осми път. След това се качи обратно в Хондата. От водородно-клетъчния ауспух капеше кондензат, докато шасито от червено фибростъкло пружинираше върху хромираните амортисьори. — За дълго ли си?

— Не знам. Но ще ме чакате.

— Да, ще чакаме. — Той се почеса по голите гърди. — Последната част от адреса като че ли е кутийката. Номер четиридесет и три.

— Чакат ли те, Лупус? — надникна Кат над рамото на Брус. Вятърът беше изсушил косата й.

— Като че ли не — каза Кейс. — Проблем ли е това?

— Просто слез долу и намери кутийката на приятеля ти. Ако те пуснат, добре. Ако не искат да те виждат… — Тя сви рамене.

Кейс се обърна и тръгна надолу по спиралната стълба от грапаво желязо. Шест оборота, и беше в нощния клуб. Спря и запали една Йехеюан, оглеждайки масите. Внезапно започна да разбира смисъла на Свободната станция. Бизнес. Усещаше го как вибрира във въздуха. Това именно беше центърът на нещата. Не излъсканата фасада на улица „Жул Верн“, а истинският център. Търговията. Танцът. Тълпата беше смесена; около половината бяха туристи, другата половина — жители на орбиталните острови.

— Долу — каза той на минаващ сервитьор. — Искам да сляза долу. — Показа чипа си от Свободната станция. Сервитьорът

посочи към дъното на клуба.

Кейс се промъкна бързо покрай масите, чувайки изрази на половин дузина европейски езици, докато минаваше.

— Искам кутийка — каза той на момичето, което седеше зад ниско бюро с терминал на скута. — Долното ниво. — Той й подаде чипа.

— Предпочитан пол? — Тя прекара чипа по стъклена плоча в предната част на терминала.

— Женски — каза той автоматично.

— Номер тридесет и пет. Обадете се по телефона, ако не ви удовлетворява. Можете да видите списък на специалните ни услуги предварително, ако искате. — Тя се усмихна и му върна чипа.

Зад нея се отвори врата на асансьор.

Светлините на коридора бяха сини. Кейс излезе от асансьора и тръгна накъдето му попадна. Врати с номера. Звукоизолация като в залите на скъпа клиника.

Беше стигнал до неговата стая. Търсеше тази на Моли, но сега, объркан, вдигна чипа си и го постави срещу черния сензор, вграден точно под табелката с номера.

Магнитни ключалки. Звукът им му напомни за Евтиния хотел.

Момичето седна в леглото и каза нещо на немски. Очите й бяха влажни и немигащи. Автоматичен пилот. Неврално изключване. Той се измъкна гърбом от стаята и затвори вратата.

Вратата на 43 беше като всички останали. Той се поколеба. Тишината на коридора говореше, че кутийките са звукоизолирани. Беше безсмислено да пробва чипа. Изтрака с пръсти по емайлирания метал. Нищо. Вратата като че ли абсорбираше звука.

Постави чипа си срещу черната плочка.

Болтовете изщракаха.

Тя като че ли го беше ударила, преди той да успее да отвори вратата достатъчно. Той рухна на колене и усети стоманената врата зад гърба си. Остриетата на стегнатите й пръсти трептяха на сантиметри от очите му…

— Исусе Христе — каза тя, плесвайки го отстрани по главата, докато ставаше. — Трябва да си пълен идиот, за да пробваш това. Как, по дяволите, отвори тези ключалки, Кейс? Кейс? Добре ли си? — Тя се наведе над него.

— Чип — успя да каже той, борейки се за въздух. Болката извираше от гърдите му. Тя го подпря и го вмъкна в кутийката.

— Подкупил си помощника горе?

Той поклати глава и се просна на кревата.

— Вдишай. Брой. Едно, две, три, четири. Задръж. Сега издишай. Брой.

Той разтриваше стомаха си.

— Ритна ме…

— Трябваше да е по-ниско. Искам да съм сама. Медитирам, чат ли си? — Тя седна до него. — И получавам инструктаж. — Посочи към малък монитор, вграден в стената срещу леглото. — Ледомлък ми разказва за „Блуждаещ лъч“.

— Къде е секс-куклата?

— Няма. Това е най-скъпата специална услуга от всички. — Тя се изправи. Носеше кожените си джинси и свободна черна риза. — Ледомлък казва, че набегът е утре.

— Каква беше тая история в ресторанта? Защо избяга?

— Ако бях останала, можеше да убия Ривиера.

— Защо?

— Задето ми направи това. Шоуто.

— Не стоплям.

— Това струва доста — каза тя, протягайки дясната си ръка, като че ли държеше невидим плод. Петте остриета изскочиха, след това се прибраха плавно. — Пари, за да се отиде до Чиба, за хирургията, за да ти ускорят нервната система така че да имаш рефлекси като за това оборудване… Знаеш ли откъде взех парите, когато започвах? Оттук. Не оттук, но на място като това, в Спрол. Отначало е майтап, след като присадят изключващия чип, изглежда като пари без нищо. Понякога се събуждаш скапана, но това е всичко. Даване на прелестите под наем, и толкова. Докато стават работите те няма. Домът има софтуер за всичко, за което клиентът иска да плаща… — Тя изпука с пръсти. — Добре. Парите капеха. Проблемът беше, че изключвачката и хардуерът от клиниката в Чиба не бяха съвместими. Работното време започна да се просмуква, и можех да си го спомня… Но това бяха само лоши сънища, и не всички от тях лоши. — Тя се усмихна. — След това почна да става странно. — Тя измъкна цигарите от джоба му и запали една. — Домът разбра какво правя с парите. Остриетата вече бяха готови, но финият невромотор щеше да струва още три курса. Нямаше начин да не продам още малко време като кукла. — Тя вдиша, след това пусна струя дим, увенчавайки я с три перфектни кръгчета. — И копелето, дето въртеше дома, беше намерило някакъв софтуер, скалъпен по поръчка. Голямо цвете за мирисане е Берлин, знаеш ли? Голям пазар за дребните изврати. Така и не разбрах кой е писал програмата, на която ме прехвърлиха, но беше базирана на цялата там класика.

— Те знаеха ли, че хващаш по нещо от тази работа? Че си в съзнание, докато бачкаш?

— Не бях в съзнание. То е като киберпространството, но празно. Сребристо. Мирише на дъжд… Виждаш собствения си оргазъм, като малка свръхнова някъде в покрайнините на космоса. Но започвах да си спомням. Като сънища, разбираш? И те не ми казваха. Смениха софтуера и почнаха да пробват специалните пазари.

Тя сякаш говореше от разстояние.

— И аз го знаех, но си мълчах, парите ми трябваха. Сънищата ставаха по-лоши и по-лоши, и щях сигурно да си кажа, че поне някои от тях наистина са просто сънища, но след това започнах да разбирам, че шефът си има цяла малка клиентела за мен. Няма невъзможно за Моли, казва той, и ми пробутва все нови и нови лайна. — Тя поклати глава. — Тоя цирей взимаше осем пъти повече, отколкото ми плащаше, и мислеше, че не го зная.

— И за какво точно взимаше пари?

— Лоши сънища. Истински. Една нощ… една нощ, тъкмо се бях върнала от Чиба. — Тя хвърли цигарата, смачка я с ток и седна на пода, облегната на стената. — Хирурзите бяха свършили вече този път. Хитро. И трябва да са разбутали изключващия чип. Изплувах. Бях по средата на процедурата с клиент… — Тя заби пръсти дълбоко в темперопора. — Беше сенатор. Познах му тлъстата мутра от раз. И двамата бяхме покрити с кръв. Не бяхме сами. Тя беше цялата… — Тя силно дръпна темперопора. — Мъртва. И тоя тлъст цирей непрекъснато разправяше: „Какво сбъркахме? Какво сбъркахме?“. Щото още не беше свършил…

Тя започна да трепери.

— И предполагам, че дадох на г-н Сенатора каквото той наистина искаше, разбираш? — Треперенето спря. Тя пусна темперопора и прокара пръсти през черната си коса. — Домът обяви награда за главата ми. Трябваше да се покрия за известно време.

Кейс я беше зяпнал.

— Така че Ривиера улучи нерва миналата нощ — каза тя. — Мисля, че онова иска да го мразя наистина жестоко, та да откача дотам, че да тръгна след него там вътре.

— След него?

— Той вече е там. „Блуждаещ лъч“. По покана на Леди Джейн Трета, всичките тия лайна с посвещението. И тя беше там, в нещо от сорта на частна кутийка…

Кейс си спомни лицето, което беше забелязал.

— Ще го убиеш ли?

Тя се усмихна. Студено.

— Да, на път е да умре. Скоро.

— И аз имах посещение. — Той й разказа за прозореца,

запъвайки се над това какво фигурата на Зоун беше казала за Линда. Тя кимна.

— Може би иска и ти да мразиш нещо.

— Може би го мразя.

— Може би мразиш себе си, Кейс.

— Как беше? — запита Брус, докато Кейс се качваше в Хондата.

— Пробвай някой път — отвърна онзи и разтърка очи.

— Направо не те виждам как такова готино момче си търси кукли — каза нещастно Кейт, лепвайки нов дерм на китката си.

— Можем ли вече да си тръгваме за в къщи? — запита Брус.

— Да. Хвърлете ме надолу по „Жул Верн“, при баровете.

12

Улица „Жул Верн“ беше околовръстно авеню, обикалящо вретеното по средата му, докато „Дезидерата“ вървеше по дължината му, свършвайки в двата края при основите на Ладо-Ачезоновите светлинни помпи. Ако завиеш вдясно от „Дезидерата“ и продължиш по „Жул Верн“ достатъчно дълго, ще стигнеш отново до „Дезидерата“, отляво.

Кейс проследи с поглед триколката на Брус, докато тя изчезна, след това се обърна и тръгна покрай празния, брилянтно осветен прес-павилион. Кориците на дузина лъскави японски списания представяха лицата на най-новите симстимови звезди за месеца.

Точно над главата му, покрай помръкналата ос, по холографското небе проблясваха хитроумни съзвездия, напомнящи карти за игра, страни на зарове, шапка и чаша с мартини. Пресичането на „Дезидерата“ и „Жул Верн“ образуваше нещо като ждрело. Балконските тераси на живеещите в Свободната станция се издигаха стъпаловидно към тревистите площи на друг комплекс казина. Кейс видя как безпилотен микропланер се прибира грациозно в конструкция на зеления ръб на изкуствен хълм, проблясвайки за секунди в меката светлина на невидимо казино. Това беше нещо като безпилотен биплан от прозрачен полимер, с криле, изпъстрени в подобие на гигантска пеперуда. След това изчезна зад ръба на хълма. Кейс беше забелязал премигването на неон, отразен от стъкло — или лещи, или обективи на лазери. Бипланите бяха част от системата за охрана на вретеното, контролирана от централен компютър.

В „Блуждаещ лъч“? Той вървеше покрай баровете с имена като „Богат, беден“, „Рай“, „Льо Монд“, „Щурчовците“, „При Шозоку Смит“, „Тревога“. Избра „Тревога“, защото беше най-малкият и претъпкан, но само за секунди разбра, че това е място за туристи. Трептенето на бизнеса липсваше, усещаше се само гланцирано сексуално напрежение. Замисли се за момент за безименния клуб над наетата от Моли кутийка, но образът на скритите й зад огледалата очи, фиксирани върху малкия екран, го разколеба. Какво й разкриваше Ледомлък в момента? Чертежите на вила „Блуждаещ лъч“? Историята на Тесие-Ашпулови?

Той купи халба „Карлсберг“ и си намери място до стената. Затворил очи, докосна възела на яда, искрящия мъничък въглен на гнева си. Още беше там. Откъде беше дошъл? Той си спомняше да е изпитвал само някакво объркване, когато го съсипваха в

Мемфис, абсолютно нищо, докато убиваше, за да защити търговските си интереси в Нощния град, и вяла болезненост и жал след смъртта на Линда под спадналия купол. Но не и гняв. Дребно и далечно върху екрана на ума му, подобие на Дийн се блъсваше в подобие на стена на офис сред експлозия от мозък и кръв. Тогава знаеше: гневът беше се появил в залата за игри, когато Ледомлък беше суспендирал образа на Линда, отдръпвайки настрани простичкото животинско обещание за храна, топлина, място за сън. Но той не го беше разбрал преди разговора си с холоконструкта на Лони Зоун.

Това беше странно. Не можеше да го прецени.

— Безчувствен — каза той. Беше бил безчувствен дълго време, години. През дългите нощи из Нинсей, през нощите му с Линда, безчувствен и в леглото, и в смразяващия апогей на всяка сделка с наркотици. Но сега той беше намерил това опарване, този чип за убийства. Месото, казваше някаква част от него, това е гласът на месото, на плътта, игнорирай го.

— Ей, гангстер.

Той отвори очи. До него стоеше Кейт, облечена в черна блуза. Косата й все още беше разбъркана от пътуването с Хондата.

— Мислех, че си към вас — прикри той объркването си с глътка „Карлсберг“.

— Хванах го да ме стовари при този магазин. Купих си това — тя прокара длан по плата, очертавайки поясната извивка. Той забеляза синия дерм на китката й. — Гот ли е?

— Аха. — Той автоматично огледа лицата около тях, след това отново погледна към нея. — С какво си запланувала да се занимаваш, бейби?

— Хареса ли ти бетата, която взе, Лупус? — Тя се беше приближила съвсем, излъчвайки топлина и напрежение. Очите й бяха полупритворени над огромните зеници, сухожилието на врата й беше напрегнато като струна. Тя трепереше, вибрирайки неусетно от новата доза. — Хвръкна ли?

— Йе. Но последействието е шибано.

— Тогава лепваш друг.

— И къде се предполага, че ще стигна така?

— Намерих ключ. Нагоре по хълма зад „Рай“, най-супер-топ клубът. Народът е надолу в шахтата по бизнес тая нощ, ако дойдеш с мен…

— Ако дойда.

Тя взе ръката му между своите. Дланите й бяха горещи и сухи.

— Ти си Як, нали, Лупус? Гайджин наемник на Якудза.

— Май си прекалено наблюдателна, а? — Той издърпа ръката

си и зарови из джобовете си за цигара.

— И как така тогава си с всичките си пръсти? Мислех, че трябва да режете по един всеки път като се издъните.

— Аз никога не се дъня. — Той запали цигарата.

— Видях момичето, дето е с теб. В деня, когато те срещнах. Ходи като Хидео. Плаши ме. — Тя се усмихна, прекалено широко. — Това ми харесва. Обича ли да е с момичета?

— Не съм чувал. Кой е Хидео?

— Служител на Джейн Трета, така му казва тя. Семейният служител.

Кейс се насили да гледа със скука към тълпата в бара, докато говореше.

— Джейн-Грета?

— Леди Джейн Трета. Глезотия. Богаташка. Баща ѝ притежава всичко това.

— Този бар?

— Свободната станция!

— Цъ-цъ-цъ. Класна компанийка си имаш, а? — вдигна той вежда. След това я обгърна с ръка, поставяйки длан на седалището ѝ. — И как така ги изравяш тия артисти, Кейти? Да си ня'къв сорт тайна дебютантка? Наследници сте с Брус на някой тлъст дърт портфейл? А? — Той разтвори пръсти, опипвайки плътта под тънката черна тъкан. Тя се изви към него и се разсмя.

— О, знаеш ли, — каза тя, отпускайки клепачи в жест, предназначен сигурно да символизира срамежливост, — тя обича купоните. Брус и аз подсигуряваме компанията… Там, вътре, ѝ става адски скучно. Морукът ѝ я пуска навън понякога, при условие, че тя взима Хидео да я наглежда.

— Къде е това скучно вътре?

— „Блуждаещ лъч", така му казват. Казвала ми е, там било красиво, с басейните и лилиите. Като замък, истински замък, само камък и залези. — Тя се притисна към него. — Хей, Лупус, човече, трябва ти дерм. За да бъдем заедно.

Тя носеше малка кожена торбичка на верижка около шията си. Ноктите ѝ бяха яркорозови на фона на стимулирания тен, изгризани до месото. Тя отвори кесийката и измъкна блистерче със син дерм. Нещо бяло падна на пода; Кейс приклекна и го вдигна. Хартиен жерав — оригами.

— Хидео ми я даде — каза тя. — Опита се да ми покаже как става, но не можах нито веднъж да го направя. Шиите излизат обърнати назад. — Тя натъпка сгънатата хартия обратно в кесийката. Кейс я гледаше как разкъсва найлона, изчовърква дерма от гнездото и го лепва на вътрешната част на китката му.

— Тая Джейн Трета не е ли с остри черти, нос като човка? —

Той видя как ръцете му очертават профил. — Тъмна коса? Млада?

— Май да. Но е глезотия, разбираш ли? С всичките тези пари.

Дрогата го блъсна като експресен влак, нажежена до бяло колона от светлина, изкачваща се по гръбнака му от областта на простатата, осветяваща шевовете на черепа с рентгеновите лъчи на дадената накъсо сексуална енергия. Зъбите му свиреха в алвеолите си като камертони, всеки един с перфектен тон и чист като етанол. Костите му под мъгливата обвивка на плътта бяха хромирани и полирани, ставите — покрити с филм от силикон. По пустинния под на черепа му бушуваха пясъчни бури, генерирайки вълни от остри искри статично електричество, които прескачаха зад очите му, сфери от най-чист кристал, разширявайки се…

— Ела — каза тя и го хвана за ръката. — Вече го имаш. Имаме го. Горе на хълма, ще го имаме цяла нощ.

Гневът му растеше, неумолим, експоненциален, яздейки на гребена на бетафенетиламиновия потоп като носеща вълна, сеизмична течност, богат и корозивен. Ерекцията му беше като оловна пръчка. Лицата наоколо в „Тревога“ бяха изрисувани кукли, розовото и бялото на устите се движеше, движеше, думите се появяваха като отделни балончета от звук. Той погледна Кейт и видя всяка пора в загорялата кожа, очите, празни като матово стъкло, с оттенък на помътнял метал, слабото подпухване, най-дребните асиметрии на гърдите и ключиците… Зад очите му изригна бял огън.

Той пусна ръката ѝ и се запрепъва към изхода, блъсвайки някого настрани от пътя си.

— Да ти го начукам! — изпищя тя зад него. — Шибан педераст!

Той не усещаше краката си. Ходеше на тях като на кокили, люлеейки се насам-натам по павираната с каменни плочи улица „Жул Верн“. В ушите му кънтеше далечно пулсиране, собствената му кръв, остроръби плоскости светлина разсичаха черепа му под дузина различни ъгли.

След това той се смръзна, изправен, с юмруци, притиснати до бедрата, отметната глава и отворени и трепереща устни. Докато гледаше некадърния зодиак на Свободната станция, съзвездията на нощните клубове на холографското небе се изместиха, плъзгайки се като течност надолу по оста на мрака, за да се скупчат като живи неща в мъртвия център на реалността. Докато не се събраха, поотделно и по стотици, за да образуват огромен простичък портрет, очертан с абсолютна графичност — звезди върху нощно небе. Лицето на госпожица Линда Лий.

Когато отново стана способен да погледне на друга посока, да

спусне очи, той видя, че всяко друго лице по улицата е обърнато нагоре, че разхождащите се туристи се наслаждават на чудото. И когато светлините в небето изгаснаха, продрана наздравица се надигна от „Жул Верн“ и отекна от терасите и подредените балкони от лунен бетон.

Някъде започна да звъни камбаната на часовник. Някаква древна европейска мелодия.

Полунощ.

Той се разхожда до сутринта.

Въодушевлението отлиташе. Хромираният скелет ръждясваше с всеки нов час, плътта се материализираше, дрогираното усещане за нея отстъпваше място на реалното месо на неговото тяло. Не можеше да мисли. Това му харесваше много — да бъде в съзнание и да не може да мисли. Като че ли се превръщаше във всяко нещо, което видеше: паркова пейка, облак бели мушички около античен уличен фенер, автомат-градинар на черно-жълти ивици.

Холографският запис на изгрев пропълзя по Ладо-Ачезоновата система, розов и пламтящ. Кейс се насили да хапне омлет в едно кафе на „Дезидерата“, да пие вода и да изпуши последните си цигари. Полянката на покрива на „Интерконтинентал“ гъмжеше от хора, докато той я пресече. Тълпата се беше съсредоточила под ивичестите чадъри върху ранната си закуска от кафе и кроасани.

Гневът все още беше жив. Беше все едно да са те цапнали в някоя алея, и като се събудиш, да откриеш, че портмонето ти си е в джоба, непипнато. Той се грееше на него, неспособен да му даде име на обект.

Взе асансьора надолу до своя етаж и зарови из джоба си за кредитния чип от Свободната станция, който му служеше като ключ. Сънят вече беше реален, беше нещо, което той можеше да направи. Да легне на темперопора с цвят на пясък и да се потопи отново в мрака.

Те го чакаха там, тримата. Безупречните им бели спортни дрехи и орнаментен тен подчертаваше ръчно изработения органичен шик на обзавеждането. Момичето седеше на диван с драпирана покривка, и до нея, върху плетката, изобразяваща листо, лежеше автоматичен пистолет.

— Тюринг — каза тя. — Арестуван сте.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
НАБЕГЪТ В „БЛУЖДАЕЩ ЛЪЧ“

13

— Името ви е Хенри Дорсет Кейс. — Тя изреди годината и мястото му на раждане, неговият ЕГН в СОБА и ред имена, които той постепенно разпозна като псевдоними, използувани преди.

— Отдавна ли ме чакате? — Той видя, че съдържанието на чантата му е пръснато по леглото и непраните дрехи са сортирани по вид. Шурикенът лежеше върху имитиращата пясък темперопяна отделно, между джинсите и бельото.

— Къде е Колодни? — Двамата мъже седяха от двете страни на кушетката. Ръцете им бяха скръстени на загорелите гърди, на вратовете им висяха еднакви златни верижки. Кейс ги огледа и забеляза, че младостта им е само фалшификат, забележим по издайническото загрубяване на кокалчетата на пръстите — нещо, което хирурзите не можеха да оправят.

— Какъв Колодни?

— Така е записана в регистъра. Къде е?

— Де да знам. — Той отиде до барчето и си наля чаша минерална вода. — Изфиряса.

— Къде бяхте тази нощ, Кейс? — Момичето вдигна пистолета и го постави в скута си, без да го насочва към него.

— „Жул Верн“, няколко бара, натрясках се. А вие? — Краката му бяха омекнали. Минералната вода беше топла и безвкусна.

— Мисля, че не осъзнавате положението си — каза човекът отляво, измъквайки пакет „Житан“ от нагръдния джоб на бялата си мрежеста блуза. — Вие сте обвиняем, г-н Кейс. Обвиненията се въртят около конспириране с цел подсилване на изкуствен интелект. — Той измъкна златна запалка „Дънхил“ от същия джоб и я завъртя в ръка. — Човекът, когото наричате Армитаж, вече е арестуван.

— Корто?

Очите на мъжа се разшириха.

— Да. Откъде знаете, че името му е това?

— Не помня — отговори Кейс.

— Ще си спомните — каза момичето.

Имената, може би работни, бяха Мишел, Ролан и Пиер. Пиер, реши Кейс, ще играе Лошото Ченге; Ролан ще взема страната на Кейс, ще демонстрира известна симпатия — изрови неотварян пакет „Йехеюан“, когато Кейс отказа „Житан“ — и като цяло ще бъде контрапункт на студената враждебност на Пиер. Мишел ще бъде Записващият Ангел, и ще коригира от време на време насоката на разпита. Беше сигурен, че един от тях е свързан към

аудио, много вероятно и към симстим, и каквото и да каже или да направи той сега, ще бъде юридическо доказателство. Доказателство за какво, запита се той през смилащата го абстиненция.

Знаейки, че той не разбира техния френски, те разговаряха помежду си свободно. Или поне изглеждаше така. Той улови доста познати неща: имена като Поли, Армитаж, Sense/Net, Пантери-Модерни стърчаха като айсберги от развълнуваното море от парижки френски. Но не беше никак изключено имената да са споменати само за да ги чуе той. Винаги наричаха Моли Колодни.

— Казваш, че са те наели за набег, Кейс — започна Ролан. Говореше бавно, стараейки се да създава впечатление за логичност. — И че не знаеш срещу каква цел. Не е ли това необичайно в твоя бизнес? Възможно е след като проникнеш през защитата да се окаже, че не можеш да извършиш искането действие, нали? А определено действие ще се изисква, нали? — Той се приведе напред, лакти на шаблонираните кафяви колене, длани, протегнати, за да посрещнат обяснението на Кейс. Пиер се разхождаше из стаята, от прозореца към вратата и обратно. Мишел е свързаната, реши Кейс. Очите й не го изпускаха нито за момент.

— Мога ли да нахлузя нещо? — запита той. Пиер беше настоял да го съблекат, претърсвайки джобовете на джинсите му. Сега той седеше гол на плетено столче, и бялото му стъпало личеше издайнически.

Ролан запита Пиер нещо на френски. Пиер, отново до прозореца, гледаше през малък плосък бинокъл.

— Non — отвърна той разсеяно, и Ролан сви рамене, вдигайки вежди към Кейс. Кейс реши, че е добре да се усмихне. Ролан върна усмивката.

Най-старият ченгежийски номер в учебниците, мислеше си Кейс.

— Скив, — каза той, — зле ми е. Тряснах се с една скапана дрога в един бар, загрявате ли? Искам да се опна. Държите ме. Казвате, че сте хванали Армитаж. Идете и разпитайте него тогава. Аз съм просто наемен бачкатор.

Ролан кимна.

— А Колодни?

— Тя беше с Армитаж, когато ме нае. Просто мускул, бръсначка. Доколкото аз знам. А знам малко.

— Знаеш, че истинското име на Армитаж е Корто — каза Пиер. Очите му все още бяха скрити зад меките пластмасови окуляри на бинокъла. — Как си го научил, приятелче?

— Сигурно го е споменавал — отвърна Кейс, съжалявайки за пропуска си. — Всеки си има по някое име в повече. Твоето да не би да е Пиер?

— Знаем, че си бил оправен в Чиба, — намеси се Мишел, — и това беше може би първата грешка на Ледомлък. — Кейс я изгледа с цялото безразличие, на което беше способен. Това име не беше споменавано до момента. — Лечението, приложено върху теб, доведе до това, че собственикът на клиниката заяви седем основни патента. Знаеш ли какво означава това?

— Не.

— Означава, че собственикът на нелегална клиника в град Чиба сега притежава контролните пакети на три големи консорциума за медицински изследвания. Това нарушава нормалния ход на нещата, ако разбираш. Привлича вниманието. — Тя скръсти загорелите си ръце върху малките, остри гърди и се облегна на везаната облегалка. Кейс се чудеше на колко ли години е. Казват, че възрастта винаги си личала по очите, но той никога не беше успявал да я различи. Зад розовия кварц на очилата на Джули Дийн гледаха очи на разсеян десетгодишен хлапак. В Мишел нямаше нищо старо освен кокалчетата на пръстите. — Проследихме ви до Спрол, изгубихме ви отново, след това ви открихме, когато отлитахте за Истанбул. Върнахме се обратно, проследихме ви по мрежата, разбрахме, че вие сте организирали историята в Sense/Net. Те с удоволствие ни помогнаха. Направиха инвентаризация по наша молба. Откриха, че конструктът с личността на Маккой Поли липсва.

— В Истанбул беше лесно — каза Ролан почти с извинение. — Жената беше отчуждила контактите на Армитаж с тайната полиция.

— И след това дойдохте тук — добави Пиер, пъхвайки бинокъла в джоба на шортите си. — Зарадвахме се.

— На шанса да си подобрите тена ли?

— Знаеш какво имаме предвид — каза Мишел. — Ако смяташ да претендираш, че не знаеш, само ще си усложниш живота. Съществува едно такова нещо като екстрадиране. Ще се върнеш с нас, Кейс, както и Армитаж. Къде обаче ще отидем? В Швейцария, където ще бъдеш просто пешка в делото срещу един изкуствен интелект? Или в льо СОБА, където ще бъде доказано, че си участвувал не само в незаконен достъп до данни и кражба, но и в терористичен акт, коствал четиринадесет невинни живота? Изборът е твой.

Кейс измъкна цигара от пакета „Йехеюан“; Пиер му я запали със златната „Дънхил“.

— Ще те защити ли Армитаж?

Въпросът беше подчертан от рязкото щракване на лъскавите челюсти на запалката.

Кейс го изгледа през болката и махмурлука от бетафенетиламина.

— На колко години си, шефе?

— На достатъчно, за да знам, че си прекаран, сгащен, всичко е свършило и вече си потеглил по каналния ред.

— Един въпрос — каза Кейс и дръпна от цигарата. След това духна дима нагоре към агента на Тюринговия регистър. — Образи, имате ли някаква реална юрисдикция тук? Имам предвид, не трябваше ли да бъде поканен на тази среща и човек от охраната на Свободната станция? Нещата са на тяхна територия, нали? — Забеляза как очите на слабото момчешко лице се втвърдяват и се подготви за удара, но Пиер само сви рамене.

— Това няма значение — отговори Ролан. — Ще дойдеш с нас. Свикнали сме да си имаме работа с правни проблеми. Положенията, при които работи нашият клон на Регистъра, ни гарантират доста възможности за маневриране. И ние си създаваме такива възможности, когато е необходимо. — Приятелската маска внезапно беше изчезнала, и очите на Ролан бяха също така твърди, както тези на Пиер.

— Ти си пълен глупак — каза Мишел, ставайки на крака, с пистолет в ръка. — Нямаш капка грижа за своя вид. Хиляди години хората са мечтали за договори с демони. Това обаче стана възможно чак сега. И с какво ще ти се плати? Каква ще бъде твоята цена, за да помогнеш на това нещо да се освободи и да расте? — В младия й глас имаше умора от познанието, недостъпна за деветнадесетгодишно момиче. — Обличай се. Идваш с нас. Заедно с така наречения Армитаж ще се върнете с нас в Женева и ще дадете показания по делото за този интелект. Иначе ще те убием. Веднага. — Тя вдигна пистолета — изящен черен Валтер с интегрален заглушител.

— Вече се обличам — заспъва се той към леглото. Краката му бяха все още омекнали и тромави. Измъкна чиста фланелка.

— Чака ни кораб. Ще изтрием конструкта на Поли с импулсен пистолет.

— Sense/Net ще изпищят — каза Кейс, мислейки си: и всичките доказателства в Хосаката.

— Те вече са в известно затруднение заради притежаването на подобно нещо.

Кейс нахлузи фланелката. Видя шурикена на леглото — безжизнения метал на неговата звезда. Потърси гнева си. Нямаше го. Време е да се предаде, да се откаже… Помисли за торбичките

с токсин и промърмори: „Така отминава месото човешко“.

В асансьора към покрива той си мислеше за Моли. Тя може би беше вече в „Блуждаещ лъч“. Преследвайки Ривиера. Преследвана вероятно от Хидео, който почти сигурно беше клонираният нинджа от историята на Финландеца, дошлият да вземе обратно говорещата глава.

Той опря чело на матовата черна пластмаса на стената и затвори очи. Крайниците му бяха дървени, стари, изкривени и натежали от дъжд.

Между дърветата, под ярките чадъри, тъкмо сервираха обяда. Ролан и Мишел влязоха в ролята си, бърборейки весело на френски. Пиер вървеше зад тях. Мишел държеше пистолета до ребрата на Кейс, скрит под бяло яке, преметнато на ръката й.

Докато пресичаха поляната, заобикаляйки масите и дърветата, той се чудеше дали тя ще го застреля, ако той падне сега. По ръбовете на зрителното му поле трептяха черни ивици. Погледна нагоре към нажежената до бяло ивица на Ладо-Ачезоновата арматура и видя огромна пеперуда, плъзгаща се грациозно по холографското небе.

На края на полянката, преди склона, имаше ограда. Дивите цветя трептяха във въздушното течение, издигащо се от каньона, който беше „Дезидерата“. Мишел тръсна късата си черна коса и посочи с ръка, казвайки нещо на френски на Ролан. Изглеждаше наистина щастлива. Кейс проследи жеста й и видя извитите брегове на езерата, белия блясък на казината, тюркоазните правоъгълници на хиляди басейни, телата на къпещите се като дребнички бронзови йероглифи, всичко това притиснато от кроткото подобие на гравитацията към безкрайната крива на черупката на Свободната станция.

Те стигнаха покрай оградата до покрит с орнаменти железен мост, извиващ се над Дезидерата. Мишел го сбута с дулото на Валтера.

— Спокойно де, днес ми е трудно да ходя.

Бяха изминали малко повече от една четвърт от моста, когато микропланерът нанесе удара си. Електрическият му двигател остана нечут, докато витлото от въглеродни нишки не отсече върха на главата на Пиер.

За момент те попаднаха в сянката на планера. Кейс усети как горещата кръв пръсва по врата му, след това някой го събори. Той се претъркули, забелязвайки Мишел легнала по гръб, с вдигнати колене, държаща Валтера с две ръце. Загуба на време, помисли си той със странното спокойствие на шока. Тя се опитваше да простреля микропланера.

И след това той бягаше. Погледна назад, докато минаваше

покрай най-близкото дърво. Ролан тичаше след него. Видя как деликатният биплан се блъсва в железния мост, смачква се и се премята, събаряйки момичето със себе си надолу към Дезидерата.

Ролан не гледаше назад. Лицето му беше втвърдено, бяло, с оголени зъби. Държеше нещо в ръка.

Роботът-градинар го смаза, докато минаваше под същото дърво. Падна от подкастрените клони, подобен на краб, на диагонални черно-жълти ивици.

— Ти ги уби — задъхваше се Кейс, тичайки. — Уби ги до един, шибан смотаняк…

14

Мъничкият влак фучеше по тунела с осемдесет километра в час. Кейс държеше очите си затворени. Душът беше помогнал, но той беше изгубил закуската си, когато погледна надолу и видя кръвта на Пиер да оцветява в розово водата по белите плочки.

Притеглянето намаляваше със стесняването на вретеното. Стомахът на Кейс къркореше.

Аерол го чакаше със скутера си до дока.

— Кейс, мъжки, голям проблем. — Мекият глас едва се чуваше в слушалките му. Той усили тона и се вгледа в лексановото стъкло на шлема на Аерол.

— Трябва да стигнем на „Гарвей“, Аерол.

— Аха. Щраквай колана, мъжки. Ама „Гарвей“ хванат. Яхтата, предишната, пак дошла. Сега яко вързана за „Гарвей“.

Тюринг?

— Предишната? — Кейс се покатери на рамката на скутера и започна да закопчава ремъците.

— Японската. Дето твоя пакет…

Армитаж.

Докато те приближаваха „Маркус Гарвей“, в ума на Кейс се въртяха объркани образи на оси и паяци. Малкият влекач беше завинтен към сивото тяло на дълъг, около пет пъти по-голям от него, насекомоподобен кораб. Конструкциите на захватите се очертаваха на фона на корпуса на „Гарвей“ със странната яснота на безвъздушното пространство и нефилтрираната слънчева светлина. Покрит с бледа ръжда тръбопроход излизаше настрани от яхтата, извиваше се, за да избегне двигателите на влекача, и покриваше задния люк. Всичко това внушаваше някакъв намек, който обаче като че ли имаше повече общо с храненето, отколкото със секса.

— Как е Мелкум?

— Екстра. Никой не ходил при него. Пилотът на яхтата говорил, рекъл бъди спокоен.

Докато те преминаваха покрай сивия кораб, Кейс видя името ХАНАЙВА, изписано с разкривени бели главни букви под продълговата групичка от йероглифи.

— Това не ми харесва, човече. Мисля, че като че ли е време да си обираме крушите нанякъде.

— Мелкум мисли точно същото, мъжки, но „Гарвей“ така няма да стигне далече.

Мелкум си мъркаше с радиото на някаква бърза местна лингва, когато Кейс влезе през предния люк и свали шлема си.

— Аерол се върна обратно на „Рокер“.

Мелкум кимна и прошепна нещо в микрофона.

Кейс пролази над плуващите в безтегловността сплъстени кичури на пилота и започна да сваля скафандъра. Очите на Мелкум бяха притворени; той кимна, слушайки някакъв отговор през слушалки с яркооранжеви наушници. Челото му беше набраздено от съсредоточаването. Носеше парцаливи джинси и стар зелен найлонов жакет с откъснати ръкави. Кейс закопча червения костюм „Саньо“ за стената и се отбутна надолу към г-мрежата.

— Виж к’во иска призракът ти, мъжки — каза Мелкум. — Компютърът все пита за теб.

— А кой е там горе в онова нещо?

— Същото японче, дето преди. Сега докарал господин Армитаж, от Свободната Станция.

Кейс постави тродите и се включи.

— Дикси?

Мрежата му показа розовите сфери на стоманения комбайн в Сикким.

— К’во си я оплескал, м’че? Чувам шантави неща. Хосаката прерови сдвоената банка на коритото на шефа ти. Тюрингови куки ли те погнаха?

— Да, но Ледомлък ги уби.

— Аха, ама това няма да ги задържи дълго. Откъдето дойдоха тия има още предостатъчно. Скоро ще се изръсят тук на купчини. Бас чукам, че дековете им бръмчат из тоя сектор на мрежата като мухи над лайно. А шефът ти вика да действаш. Да го пуснеш моментално.

Кейс занабира координатите на Свободната станция.

— Дай ми секунда, Кейс… — Мрежата се размаза и замига, докато Платото въведе завързана серия скокове със скорост и акуратност, които накараха Кейс да се намръщи от завист.

— По дяволите, Дикси…

— Хей, момче, аз си бях такъв добър и като жив. Нищо не си видял още. Сега не ми трябват ръце!

— Ъ, това ли е? Големият зелен правоъгълник там вляво?

— Точно. Корпоративните базови данни на Тесие-Ашпул, а ледът им е генериран от двете им гостоприемни ИИ-та. Наравно с най-доброто при военните, сигурен съм. Тоя лед е върхът на ада, Кейс, черен като гроб и плъзгав като стъкло. Пържи мозък с един поглед. Мръднем ли една стъпка към него, ще завре гончетата си

в задника ни, ще ни ги изкара от ушите и ще каже на момците в дежурната стая на Т-А размера на обувките ти и колко ти е дълга оная работа.

— Чак пък толкова ли е належаща тая? Имам предвид, че Тюринговците го бройкат. Мислех си, дали не е по-добре да се изнижем нанякъде. Мога да те взема.

— Какво? Глупости. Не искаш ли да видиш какво може тая китайска програма?

— Хм, ами… — Кейс изгледа зелените стени на леда на Т-А. — Добре де, по дяволите. Да. Нападаме.

— Включи я.

— Хей, Мелкум — каза Кейс, изключвайки се, — сигурно ще трябва да се вържа към тродите за поне осем часа непрекъснато. — Мелкум пак пушеше. Кабината плуваше в дим. — Така че няма да мога да ида до отпред…

— Но проблемо, мъжки — Ционитът се преметна във високо предно салто и се зарови в съдържанието на закопчана с цип платнена чанта, измъквайки намотка прозрачни тръбички и още нещо, запечатано в стерилен пластмасов пакет.

Нарече го тексаски катетър, и процедурата никак не хареса на Кейс.

Той постави китайския вирус, изчака малко и го включи.

— Окей, тръгнахме. Виж, Мелкум, ако започне да става наистина интересно, стисни ме за лявата ръка. Ще го усетя. Иначе се надявам да правиш каквото ти каже Хосаката, нали?

— Ясно, мъжки. — Мелкум запали нова самокрутка.

— И духай дима нагоре. Не ми се ще да се заплете в невротрансмитерите ми. И така се случват кофти разкачания.

Мелкум се ухили.

Кейс се включи пак.

— Исусе на трегера — обади се Платото. — Виж го това.

Китайският вирус се разгъваше около тях. Многоцветна сянка, с хиляди местещи се и взаимодействуващи един с друг слоеве. Безформен, огромен, той се извисяваше над тях, прикривайки пустотата.

— Велика майко — каза Платото.

— Ще проверя Моли — каза Кейс, щраквайки ключа на симстима.

Свободно падане. Усещането беше сякаш плуваш през идеално чиста вода. Тя падаше, или се издигаше през широка тръба от грапав лунен бетон, осветен през два метра от пръстени бял неон.

Връзката беше еднопосочна. Той не можеше да й каже нищо.

Отново щракна ключа.

— М’че, това е убийствено парче софтуер. Пари като хляб право от фурната. Проклетията е невидима. Току-що заех двайсет секунди от онази малка розова кутия, четири възела вляво от леда на Т-А, метнах един поглед как изглеждаме. Никак. Няма ни тук.

Кейс затърси из мрежата около леда на Тесие-Ашпул, докато откри розовата структура, стандартен комерсиален блок, и натрака приближаване към нея.

— Може да е дефектна.

— Може би, но се съмнявам. Все пак играчката ни е военна. И нова. Просто не се регистрира. Ако го правеше, щяха да ни помислят за някаква подмолна китайска атака, но никой изобщо не ни усеща. Може би дори ония от „Блуждаещ лъч“.

Кейс гледаше гладката стена, която закриваше „Блуждаещ лъч“.

— В края на краищата, това е предимство, нали?

— Може би. — Конструктът почти прихна. Кейс се намръщи от усещането. — Пак проверих стария Куанг Единадесет, специално заради теб, момче. Много приятна програма, докато си откъм подходящия край, вежлива и услужлива до немай-къде. И владее добре английски. Да си чувал някога за бавен вирус?

— Не.

— Случи ми се веднъж. Още само идея, тогава. Точно това, което е наш Куанг. Не свредлова и не инжектира, по-скоро интерфейсва с леда толкова бавно, че ледът не го усеща. Предният край на логиката му един вид се пригажда към целта и мутира, докато се нагласи да е точно като структурата на леда. След това се лепваме, и главните програми започват да проникват, обкръжавайки логиката на леда. Ставаме като сиамски близнаци с тях, преди изобщо да са усетили дискомфорт. — Платото се изсмя.

— Щеше ми се да не си толкова дяволски весел днес, човече. Тоя твой смях нещо ми лази по гръбнака.

— Много лошо — каза Платото. — Старият мъртвец си има нуждата да се похили.

Кейс щракна ключа на симстима.

И рухна през усукан метал и мирис на прах. Дланите на ръцете му се хлъзнаха, опирайки се на гланцова хартия. Нещо зад него рухна с трясък.

— Хайде, — каза Финландецът, — успокой се малко.

Кейс лежеше простян върху купчина пожълтели списания.

Лицата на момичетата блестяха срещу него в полумрака на Филмстудио Холографикс като желана галактика от сладки бели зъби. Продължи да лежи, докато сърцето му успокои ритъма си, дишайки миризмата на стари списания.

— Ледомлък.

— Ахъ — каза Финландецът някъде зад него. — Право в десятката.

— Еби се в гъза. — Кейс седна, разтривайки китките си.

— Хайде, ела — каза Финландецът, пристъпвайки напред от нещо като ниша в стената от отпадъци. — Ще е по-добре и за теб, човече. — Той измъкна от джоба на палтото си пакет Партагас и запали една. Миризмата на кубински тютюн изпълни магазина. — Искаш да ти се явя в мрежата като пламтящ храст ли? Докато си тук, не изпускаш абсолютно нищо. Час тук е всъщност само няколко секунди.

— Да ти е хрумвало случайно, че ми действува на нервите това твое появяване в образите на хора, които познавам? — Той се изправи, изтупвайки белезникавия прах от предницата на черните си джинси. Обърна се и огледа прашните прозорци на магазина и затворената врата към улицата. — Какво има там вън? Ню Йорк? Или просто нищо?

— Ами това е като историята с дървото, сещаш ли се? — каза Финландецът. — Пада някъде в гората, но наоколо може би няма никой, който да го чуе. — Той показа на Кейс огромните си предни зъби и изпуфка облак дим. — Можеш да се разходиш, ако искаш. Всичко си е там. Или поне всичко, което някога си виждал. Това е то паметта, нали? Бръквам в теб, подреждам я и я подавам обратно.

— Нямам чак толкова добра памет — каза Кейс, оглеждайки се наоколо. Погледна дланите си, обърна ги нагоре. Опита се да си спомни как изглеждат линиите по тях, но не успя.

— Всеки има, — Финландецът хвърли цигарата и я смачка с тока на обувката си, — но малко от вас могат да я ползват. Предимно художниците, ако наистина са добри. Ако можеше да наложиш тази конструкция върху реалното място на Финландеца в Долен Манхатън, ще видиш разлика, но не чак толкова голяма, колкото предполагаш. Вашата памет е холографска. — Финландецът се почеса по малкото ухо. — Аз съм различен.

— Какво имаш предвид под холографска? — Думата му напомни за Ривиера.

— Холографската парадигма е най-близкото до реалната човешка памет, върху което сте работили. Съвсем близка. Но никога не сте постигнали нищо по въпроса. Хората, имам предвид. — Финландецът пристъпи напред и насочи обтекаемия

си череп нагоре към Кейс. — Ако бяхте, може би нямаше да ме има.

— Какво трябва да значи всичко това?

Финландецът сви рамене. Парцаливото му сако от туид беше твърде широко в раменете, и не му стоеше както трябва.

— Опитвам се да ти помогна, Кейс.

— Защо?

— Защото имам нужда от теб. — Големите жълти зъби проблеснаха отново. — И защото ти имаш нужда от мен.

— Дрън-дрън. Можеш ли да четеш мислите ми, Финландецо? — Кейс се намръщи. — Ледомлък, имам предвид.

— Мислите не се четат. Ти все още работиш с представите, които е създала в теб пресата, а и с нея не си особено запознат. Мога да чета паметта ти, но това не е същото като мислите ти. — Той бръкна в оголеното шаси на древен телевизор и измъкна сребристо-черна вакуумна тръба. — Виждаш ли това? Част от моята ДНК, един вид. — Той я хвърли в сенките и Кейс я чу как подскача и дрънчи. — Вие винаги строите модели. Каменни кръгове. Катедрали. Тръбни органи. Сметачни машини. Нямам представа защо съществувам, знаеш ли го? Но ако набегът тази нощ успее, ще сте постигнали истинския резултат.

— Не разбирам за какво говориш.

— Това „вие“ означава всички вас. Целият ви вид.

— Ти уби онези от Тюринг.

Финландецът сви рамене.

— Трябваше. Трябваше. Да не ти пука изобщо; щяха да те опукат, без да им мигне окото. Както и да е, прибрах те тук, за да поговорим малко. Помниш ли това? — Дясната му ръка държеше опушеното гнездо на оси от сюня на Кейс. В тъмния магазин се понесе дъх на гориво. — Да. Аз бях. Направих го с холопроектора на прозореца. Друг един спомен, който измъкнах от теб, когато те платосах първия път. Знаеш ли защо това е важно?

Кейс поклати глава.

— Защото — гнездото някакси беше изчезнало — това е най-близкото познато ти нещо до това, което биха искали да са Тесие-Ашпул. Човешкият му еквивалент. „Блуждаещ лъч“ е като това гнездо, или поне е предвидено да работи по този начин. Предполагам, че това ще ти помогне да се чувствуваш по-добре.

— По-добре?

— Да знаеш на какво приличат. Беше започнал да ме мразиш до смърт от известно време. Това е добре. Само че мрази тях вместо мен. Все тая.

— Виж какво, — пристъпи напред Кейс, — те никога не са ми правили кал. Ти обаче… — Но не можеше да усети гняв.

— Ами че Т-А ме направиха. Онази французойка каза, че си продавал вида си. Каза, че съм бил демон. — Финландецът се ухили. — Няма особено значение. Трябва да намразиш някого, преди цялата тая да свърши. — Той се обърна и тръгна към дъното на магазина. — Добре, ела. Ще ти покажа мъничко от „Блуждаещ лъч“, докато те водя натам. — Той повдигна ъгъла на одеялото и оттам бликна бяла светлина. — По дяволите, човече, стига само си стоял така.

Кейс го последва, разтривайки лицето си.

— Окей — каза Финландецът и го сграбчи за лакътя.

Те профучаха покрай гнили конци в облак от прах и хлътнаха в безтегловността и цилиндричния коридор от набразден лунен бетон, опасан от бял неон на двуметрови интервали.

— Исусе — изрече, премятайки се, Кейс.

— Това е главният вход — каза Финландецът. Палтото му плющеше. — Ако това не беше моя конструкция, там, където е магазинът, щеше да бъде главният вход, горе близо до оста на Свободната станция. Всичко това обаче ще е без много детайли, защото нямаш съответните спомени. Освен това място тук, което видя чрез Моли…

Кейс успя да спре да се премята, но започна да се върти в бавна спирала.

— Дръж се — каза Финландецът. — Ще превъртя нещата напред.

Стените се замъглиха. Главозамайващо усещане за бясно движение, цветове, мятане около ъгли и през тесни коридори. На едно място като че ли преминаха през няколкометрова масивна стена, миг на пълен мрак.

— Ето — каза Финландецът. — Това е то.

Те плаваха в центъра на идеално квадратна стая със стени и таван, облицовани с правоъгълници от тъмно дърво. Подът беше покрит изцяло от ярък килим с втъкана рисунка като схема на микрочип, пистите бяха очертани със сини и пурпурни конци. Точно в центъра на стаята, напаснат старателно към схемата на килима, стоеше квадратен пиедестал от бяло, покрито с папратовидни гравюри стъкло.

— Вила „Блуждаещ лъч“ — започна обсипаното със скъпоценни камъни нещо на пиедестала — е израсла сама върху себе си, едно готическо безумие. Всяко място в „Блуждаещ лъч“ е тайно по някакъв начин, една безкрайна серия от помещения, свързани с проходи и извити като вътрешности стълбища, където окото се заплита в тесни криви, прелита край украсени екрани и край празни ниши…

— Есе на Джейн Трета — каза Финландецът, измъквайки

пакета Партагас. — Написа го на дванадесет години. Курсът по семиотика.

— Архитектите на Свободната станция са се измъчили, докато прикрият факта, че вътрешността на вретеното е аранжирана с баналната прецизност на подредбата на хотелска стая. В „Блуждаещ лъч“ вътрешната страна на обвивката е покрита с агресивни разраствания от структури, плъзгащи се и извиващи се форми, сключени около монолитната сърцевина от микроелектроника, корпоративният модул, сърцето на нашия клан, цилиндър от силиций, прояден от тесни тунели за техническа поддръжка, някои от тях не по-широки от човешка длан. През тях се движат интелигиентни крабове — автомати, бдящи за микромеханични повреди или саботаж.

— Момичето, което видя в ресторанта, беше тя — каза Финландецът.

— По стандартите на архипелага — продължаваше главата — нашата фамилия е стара, и заплетената структура на дома ни отразява тази възраст. Отразява обаче и нещо друго. Семиотиката на вилата декларира обръщане навътре, затваряне на очите пред ярката пустота оттатък черупката.

Тесие и Ашпул се изкатериха по гравитационната шахта, за да открият, че обожават пространството. Построиха Свободната станция, за да привлекат богатството на новите острови, станаха богати и ексцентрични, и започнаха строителството на нейно продължение — „Блуждаещ лъч“. Ние сме се запечатали тук зад парите си, и растем навътре, създавайки една монолитна вселена от самите себе си.

Вила „Блуждаещ лъч“ не познава небето — нито на запис, нито иначе.

В силициевата сърцевина на Вилата има малка стая, единственото правоъгълно помещение в комплекса. Там на обикновен пиедестал от стъкло стои орнаментиран бюст, платина и клуазоне, обсипани с лапис и перли. Ярките скъпоценни камъни на очите й са изрязани от синтетичния рубинов визьор на кораба, изкачил първия Тесие нагоре по шахтата, и се върнал за първия Ашпул…

Главата замлъкна.

— Е? — запита след известно изчакване Кейс, почти очаквайки главата да му отговори.

— Това е всичко, което написа — каза Финландецът. — Беше още дете. Това тук е един вид церемониален терминал. Моли трябва да дойде тук с нужната дума в нужното време. Това е номерът. Ако това тук не чуе магическата дума, няма капка значение колко дълбоко ще забиете вие с Платото оня китайски

вирус.

— И коя е думата?

— Не знам. Би могло да се каже, че съм дефиниран в основата си чрез факта, че не я знам, защото не мога да я знам. Аз съм тоз, що думата не знае. Ако я знаеше, човече, и ми я кажеше, пак нямаше да я знам — не мога. Вградено е в мен. Трябва някой друг да я научи и донесе тук, точно в момента, когато вие с Платото пробиете леда и разръшкате информацията.

— И какво после?

— Изчезвам. Престават да съществувам.

— Екстра — каза Кейс.

— Разбира се. Само че внимавай в картинката, Кейс. Моето, хм, друго полукълбо ни следи, като че ли. Горящите храсти доста си приличат един на друг. А и Армитаж вече си отива.

— Какво значи това?

Но облицованите стени на стаята се сгънаха под дузина невъзможни ъгли, отлитайки в киберпространството като хартиен жерав.

15

— Рекорда ми ли си се засилил да чупиш, чадо? — запита Платото. — Пак беше в мозъчна смърт, пет секунди.

— Спокойно — каза Кейс и щракна ключа на симстима.

Тя се промъкваше в мрака. Дланите ѝ опираха груб бетон.

КЕЙС КЕЙС КЕЙС КЕЙС

Цифровият дисплей изписваше името му. Ледомлък я информираше за връзката.

— Разкош. — Тя застана за момент на пети и потри длани, пропуквайки с пръсти. — Къде се забави?

ХАЙДЕ МОЛИ ХАЙДЕ СЕГА

Тя притисна силно език към долните си предни зъби. Един помръдна леко, активирайки микроканалните ѝ усилватели; случайният танц на фотони из мрака беше превърнат в поток от електрони, и бетонът около нея се очерта — призрачно блед и грапав.

— Окей, бейби. Отиваме да си поиграем малко.

Скривалището ѝ се оказа някакъв сервизен тунел. Тя изпълзя от него през завъртаща се на панти решетка от позеленяла кована мед. Кейс видя ръцете и дланите ѝ колкото да разбере, че тя отново носи поликарбоновия костюм. Усещаше под пластмасата познатото напрежение на тънката кожа на джинсите. Под мишницата ѝ висеше нещо, твърдо и с формата на кобур. Тя разкопча ципа на костюма и докосна грапавата дръжка на пистолет.

— Хей, Кейс — каза тя, едва оформяйки думите, — слушаш ли? Ще ти разкажа нещо… Знаех някога едно момче. Като че ми напомняш за него… — Тя се обърна и огледа коридора. — Джони, така се казваше.

В ниския, сводест коридор бяха подредени десетки музейни шкафове, архаично изглеждащи сандъци от кафяво дърво със стъкло отпред. На фона на извитите, сякаш части от живо тяло стени на коридора те изглеждаха тромаво, като че ли донесени тук и подредени с някаква забравена вече цел. Матови медни подставки поддържаха бели глобуси светлина на интервали от по десет метра. Подът беше неравен, и докато тя се движеше по коридора, Кейс разбра, че стотиците парцали и постелки са просто разхвърляни. На някои места бяха на по няколко слоя, превръщайки пода в мека мозайка от тъкан на ръка плат.

Моли не обръщаше особено внимание на витрините и тяхното съдържание, и това го дразнеше. Налагаше му се да се задоволи със случайните ѝ погледи, които му разкриваха за миг

парчета керамика, антични оръжия, нещо, така плътно обковано с ръждиви пирони, че беше невъзможно да се разбере какво е, изгнили части от драперии…

— Моят Джони беше ококорено момче, оправна глава. Започнал като покривач на улица „Памет“, чипове в главата, и хората плащали да крият инфо там. Бяха го погнали Якудза онази нощ, когато го срещнах, и оправих убиеца им. Най-вече с късмет, но го оправих. И след това беше голям купон, Кейс. — Устните й едва се движеха. Той я усещаше как оформя думите; нямаше нужда да ги чуе казани на глас. — Намерихме си място със сквид, и можехме да прочетем остатъците от всичко, което е записвал някога. Смъкнахме го на лента и почнахме да притискаме определени клиенти, бивши клиенти. Бях хамалин, горила, куче-пазач. Бях наистина щастлива. Ти бил ли си някога щастлив, Кейс? Той беше моето момче. Бачкахме заедно. Партньори. Срещнах го само около осем седмици след като се вдигнах от кукларника… — Тя спря, заобиколи внимателно един остър завой, и продължи. Още полирани дървени шкафове в цвят, който му напомняше крила на хлебарка.

— Купонът вреше и кипеше. Като че ли никой изобщо не можеше да ни докосне. Нямаше да го позволя. Якудза — мисля, че те все още искаха да докопат Джони. Щото убих техния човек. И щото Джони ги поопари. А те, Яку, те могат да си позволят да действат шибано бавно, човече, да чакат години и години. Дават ти цял един живот, просто за да имаш какво да изгубиш, като дойдат да ти го вземат. Търпеливи като паяци. Женски паяци.

Тогава още не го знаех. Или, ако го знаех, си мислех, че за нас не важи. Като си млад, и мислиш, че си уникален. Бях млада. И след това дойдоха, точно когато си мислехме, че може би вече имаме достатъчно, за да се откажем, да си съберем багажа и да идем някъде в Европа. Не че някой от нас знаеше какво ще правим там, без да има какво да правим. Но живеехме нашироко, швейцарски орбитални сметки и бардак пълен с играчки и мебели. Убива ти апетита за играта.

Та, онзи първия, дето го бяха пратили, беше голяма перка. Рефлекси каквито не си и сънувал, присадки, стилен за десет обикновени касапи. Но вторият беше като де да знам… като монах. Клонинг. Убиец още от зигота. Имаше си го това, смъртта, тишина една такава се носеше около него като облак… — Гласът й пресекна при разделянето на коридора на две еднакви спускащи се стълбища. Тя избра лявото.

— Като хлапе безпризорствах с други. Беше надолу по Хъдсън, и плъховете там бяха грамадни. От химикалите, дето ги поглъщат. Големи колкото мен, и един цяла нощ се разхождаше

под пода на съборетината, където спяхме. Още на сутринта някой докара един старец с белези по бузите, и очите му целите червени. Носеше свитък мазна кожа, като за пазене на инструменти срещу ръжда. Разви го и измъкна стар револвер и три патрона. Зареди старецът единия и се заразхожда напред-назад. Ние се лепнахме за стените.

Напред и назад. Скръстени ръце, наведена глава, все едно забравил за пищова. Слуша плъха. Ние не гъкваме. Старецът пристъпва. Плъхът мръдва. Плъхът мръдва, старецът пак пристъпва. Един час така, след това се сети за револвера. Насочи го в пода, ухили се и гръмна. Уви го обратно и изчезна.

По-късно пропълзях там. Плъхът лежеше с дупка между очите. — Тя наблюдаваше запечатаните врати, разположени на равни разстояния по коридора. — Онзи вторият, дето дойде за Джони, приличаше на този старец. Не беше стар, но приличаше. Убиваше по същия начин. — Коридорът се разшири. Морето от скъпи килими се къдреше леко под огромен канделабър, най-долните му кристални висулки достигаха почти до пода. Кристалът прозвъня, когато Моли влезе в стаята. Часовниковият дисплей примига: ТРЕТА ВРАТА ВЛЯВО.

Тя зави наляво, заобикаляйки обърнатото дърво от кристал.

— Видях го само веднъж. Като се прибирах. Той излизаше. Живеехме в преустроена фабрика, сред маса млади фанове на Sense/Net, такива ми ти работи. Доста добро покритие, и бях поставила някои наистина гадни неща, за да направя достъпа ама наистина труден. Знаех, че Джони е там горе. Но един дребен тип ми хвана окото, докато излизаше. Не каза нито дума. Просто се погледнахме един друг, и разбрах. Обикновен дребосък, обикновени дрехи, никакво надуване, неугледен. Погледна към мен и се качи в някакъв педикаб. Разбрах. Качих се горе, и намерих Джони да седи на стол до прозореца, устата му беше леко отворена, като че ли тъкмо е мислел да каже нещо.

Вратата пред нея беше стара, резбован монолитен ствол от тайландско тиково дърво, и сякаш беше препилена надве, за да се вмести в ниския отвор. Под изображение на извиващ се дракон блестеше примитивна механична ключалка от неръждаема стомана. Моли коленичи, измъкна тънко рулце черна гюдерия от някакъв вътрешен джоб и избра тънък като игла инструмент.

— Никога повече не срещнах някой, за който да ми пука поне малко.

Тя пъхна инструмента и заработи мълчаливо, гризейки устни. Като че ли се справяше само по усет; очите й се бяха разфокусирали и вратата изглеждаше като светлокафеникаво петно. Кейс се вслушваше в тишината на залата, подчертавана от

тихото звънкане на канделабъра. Свещи? „Блуждаещ лъч“ беше абсолютно ненормална. Той си спомни историята на Кейт за замъка с басейни и лилии, и маниерните думи на Джейн Трета, рецитирани напевно от главата. Място, израсло само върху себе си. „Блуждаещ лъч“ миришеше слабо на плесен и на парфюм, като черква. Къде ли бяха Тесие-Ашпулови? Той очакваше да види чистичък кошер с добра дисциплина, но Моли до момента не беше видяла никого. Монологът ѝ породи у него безпокойство; тя никога преди не му беше разказвала толкова много за себе си. Освен разказа ѝ в кутийката рядко беше споменавала каквото и да било изобщо намекващо, че има някакво минало.

Тя затвори очи, и след малко се раздаде щракване, което Кейс по-скоро усети, отколкото чу. Внезапно си припомни покрай него магнитните ключалки на вратата на нейната кутийка в кукларника. Вратата се беше отворила пред него, въпреки че чипът му не беше нужният. Ледомлък беше манипулирал ключалката по същия начин, по който беше манипулирал малкия безпилотник и градинския автомат. Системата ключалки в бардака се беше оказала част от системата за сигурност на Свободната станция. Обикновената механична ключалка тук обаче се оказваше проблем за ИИ, изисквайки или някакъв тип автомат, или нает човек.

Тя отвори очи, сложи инструмента обратно върху гюдерията, нави я внимателно и я пъхна във вътрешния джоб.

— Мисля, че си горе-долу същия като него — каза тя. — Че си роден да бягаш. Смятам, че това, което правеше в Чиба, беше посмачкана версия на това, което щеше да правиш където и да било. Кофтито късмет ги върши такива понякога, олющва те до основите. — Тя се изправи, протегна и разкърши. — Знаеш ли, мисля, че този, дето Тесие-Ашпулови го пратили след оня Джими, момчето, дето свило главата, той трябва да е съвсем същия като онзи, дето Яку го пратиха да убие Джони. — Тя измъкна флетчера от кобура и го настрои на пълен автоматичен режим.

Грозотата на вратата отврати Кейс, когато Моли посегна към нея. Не самата врата — тя беше красива, или поне някога беше била част от някакво красиво цяло — а начинът, по който тя беше изрязана, за да се вмества в този отвор. Дори формата ѝ беше неподходяща, правоъгълник сред гладките извивки на полирания бетон. Те са събрали всички тези неща, помисли си той, и след това са ги насилили да пасват. Само че нищо не пасваше. И вратата беше като тромавите кабинети и като огромното кристално дърво. След това той си припомни есето на Джейн Трета, и си представи как нещата са били влачени нагоре по шахтата, за да въплътят нечий господарски план, мечта, отдавна

изгубена под натрапчивото усилие да се запълва място, да се създаде някакво семейно самоподобие. Спомни си разчупеното гнездо, гърчещите се безоки неща…

Моли натисна един от резбованите предни крака на дракона, и вратата с лекота се отвори.

Стаята оттатък беше малка, тясна, почти като клозет. Сиви стоманени шкафове за инструменти бяха подпрени до извитите стени. Осветлението се беше включило автоматично. Тя притвори вратата зад себе си и се зае с ключалките на чекмеджетата.

ТРЕТИЯТ ВЛЯВО, изписа оптичният чип. Ледомлък прехващаше контрола върху часовниковия дисплей. ПЕТОТО ОТГОРЕ. Но тя отвори първо най-горното. То беше просто плитък поднос. Празен. Второто — също. Третото, малко по-дълбоко, съдържаше матови топчета припой и малък кафяв предмет, приличащ на кост от човешки пръст. В четвъртото имаше изкривено от влагата старо техническо ръководство на френски и японски. В петото, зад бронирана ръкавица от тежък вакуумен костюм, тя намери ключ. Той приличаше на матова медна монета с къса куха метална тръбичка, заварена към ръба. Тя го огледа бавно и Кейс видя, че вътрешността на тръбичката е пълна със зъбци и фланци. На едната страна на кръгчето беше гравирано ЧУББ. Другата беше гладка.

— Той ми разказа — прошепна тя. — Ледомлък. Как е чакал с години. Как е нямал никаква реална власт, но е можел да използва системите за сигурност и за наблюдение на Вилата и да следи къде е всяко едно нещо, как се придвижват нещата и къде отиват. Видял как някой изгубил преди двадесет години този ключ, и успял да накара някой друг да го остави тук. След това го убил, момчето, дето донесло ключа. Било на осем години. — Пръстите й се свиха около ключа. — Така че никой да не го намери. — Тя измъкна от коремния джоб парче черна найлонова корда, прокара я през кръглата дупчица над ЧУББ, завърза я и окачи ключа на врата си. — Те винаги му срали в душата с това колко са старомодни, с всичките тези глупости от деветнайсети век. Той изглеждаше точно като Финландеца на екрана в кукларника. Почти си помислях, че е Финландецът, ако се разсеех. — Чипът дисплейна времето, и числата се очертаха на фона на сивите стоманени чекмеджета. — Той каза, че ако те се бяха превърнали в каквото искаха, той щеше да се е освободил много отдавна. Но те не го направили. Заблокирали се. Смотаняци като Джейн Трета. Нарече я така, но говореше, като че ли му беше симпатична.

Тя се обърна, отвори вратата и пристъпи навън. Ръката й галеше рифлованата дръжка на флетчера в кобура.

Кейс превключи.

Куанг Степен Марк Единадесет растеше.

— Дикси, мислиш ли, че това нещо ще заработи?

— Мечката в гората ли ака? — Платото ги изтегли през приплъзгващите се дъгоцветни слоеве.

В сърцевината на китайската програма се оформяше нещо тъмно. Плътността на информацията изкривяваше структурата на мрежата, отключвайки хипнагогни образи. Бледи калейдоскопични ъгли се събираха в сребристочерна централна точка. Кейс наблюдаваше как символи на злото от детството му се плъзгат по полупрозрачни равнини: свастики, черепи и кръстосани кости, зарове със змийски очи вместо точки. Ако погледнеше право към тази нулева точка, не забелязваше никакви очертания. Бяха нужни десетина бързи, периферни погледи, за да може да го различи: акулоподобно нещо, блестящо като обсидиан, черните огледала на страните му отразяваха слаби далечни светлини, нямащи никаква връзка с мрежата наоколо.

— Това е жилото — каза конструктът. — Когато Куанг се лепне като излят към данните на Тесие-Ашпулови, ще го забием навътре.

— Ти беше прав, Дикс. В конструкцията на Ледомлък е вграден нещо като ръчен ключ, който го държи под контрол. Доколкото той изобщо е под контрол.

— Той — каза конструктът. — Той. Я виж ти. То. Колко пъти да ти казвам?

— Това е код. Дума, така казва той. Някой трябва да я каже пред специален терминал в определена стая, докато ние се грижим за каквото ни очаква зад този лед.

— Добре, момко, имаш малко свободно време — каза Платото. — Старият Куанг е бавен, но упорит.

Кейс се изключи.

И видя очите на Мелкум.

— От маса време си там, мъжки.

— Случва се — отвърна Кейс. — Почвам да свиквам.

— Мешаш си шапките с мрака, мъжки.

— Само една игра из града, нещо такова.

— Йех да е с теб, Кейс — каза Мелкум и се обърна към радиомодула си. Кейс се загледа към сплъстените кичури и към струните на мускулите по тъмните ръце на човека.

Отново се включи.

И прехвърли на симстима.

Моли подтичваше по коридор, може би същият, по който беше дошла. Витринните шкафове бяха изчезнали, и Кейс реши, че вървят към върха на вретеното; гравитацията отслабваше. Скоро тя прелиташе меко над хълмчетата от насъбрали се килими. Леки боцкания в крака й.

Коридорът внезапно се стесни, изви и раздели.

Тя зави надясно и запрелита нагоре над стъпала. Кракът започваше да я боли. Над главата й, по тавана на стълбището, висяха привързани кабели като оцветени ганглии. Стените бяха влажни.

Тя се приземи на триъгълна площадка и заразтрива крака си. Още тесни коридори със стени, накачени с парцали. Те се разклоняваха в три посоки.

НАЛЯВО.

Тя сви рамене.

— Остави ме да метна един поглед наоколо, а?

НАЛЯВО.

— Спокойно. Имаме време. — Тя тръгна надолу по коридора, който водеше надясно.

СПРИ.

НАЗАД.

ОПАСНОСТ.

Тя се поколеба. От полуотворената дъбова врата в другия край на коридора се чу глас, силен и завален като глас на пиян. Кейс реши, че езикът е френски, но беше твърде неразбран. Моли пристъпи крачка напред, още една, ръката й се плъзна към дръжката на флетчера. Когато влезе в полето на невралния заглушител ушите й звъннаха с тънък, свирещ звук, който напомни на Кейс звука на флетчера й. Тя рухна напред с отпуснати набраздени мускули и удари чело в пода, сгърчи се и се отпусна по гръб с разфокусирани очи и спряло дишане.

— Какво е това, — каза заваленият глас, — готина дрешка? — Трепереща ръка се плъзна в отвора на костюма й, намери флетчера и го измъкна. — Ела ми на гости, детко. Хайде.

Тя се надигна бавно. Очите й бяха приковани в дулото на черен автоматичен пистолет. Сега ръката на човека беше напълно сигурна; дулото беше като привързано за гърлото й с изпънат, невидим конец.

Той беше стар, много висок, и чертите му напомняха на Кейс за момичето, което беше видял във Вингтеме Секлю. Носеше дебела роба от тъмновинена коприна, набрана около дългите маншети и шаловата яка. Единият му крак беше бос, другият в черен кадифен чехъл със златна лисича глава, бродирана на предницата. Подкани я към стаята.

— Внимателно, скъпа.

Стаята беше много голяма и претъпкана с куп неща, които не говореха нищо на Кейс. Той видя рафт от сива стомана с наредени на него монитори „Сони“, широко бронзово легло, затрупано с чаршафи и с възглавници, които изглежда бяха направени от същия вид плат, с който бяха постлани коридорите. Очите на Моли отскочиха от огромен пулт за забавления „Телефункен“ към лавици с антични дискови записи, напуканите им обложки бяха обвити в прозрачна пластмаса, оттам към широк тезгях, покрит със силиконови плочи. Кейс мярна киберпространствен дек и троди, но погледът й се плъзна над тях без да спре.

— Обичайната процедура би била — започна старецът — да те убия сега. — Кейс усети напрежението й, готовността за действие. — Но тази нощ се изповядвам. Как е името ти?

— Моли.

— Моли. Моето е Ашпул. — Той потъна гърбом в измачканата мекота на огромно кожено кресло с квадратни хромирани крака, но пистолетът дори не трепна. Постави флетчера й на месингова масичка до стола, събаряйки пластмасово флаконче с червени хапчета. Масичката беше затрупана с флакончета, бутилки с течности, тънки пластмасови пакетчета, разсипващи бяла пудра. Кейс забеляза старомодна стъклена спринцовка и обикновена метална лъжица.

— Как плачеш, Моли? Виждам, че очите ти са изолирани. Любопитен съм. — Неговите очи бяха зачервени, и челото лъщеше от пот. Беше много бледен. Болен, реши Кейс. От дроги.

— Не плача често.

— Но как би плакала, ако някой те накара?

— Ще плюя — каза тя. — Слъзните канали са изведени в устата ми.

— Значи си научила един доста важен за толкова млад човек урок. — Той отпусна ръката с пистолета на коляното и взе една бутилка от масичката, без да се грижи да избира измежду наличните половин дузина. Отпи. Бренди. Струйка питие протече от ъгъла на устата му. — Със сълзите трябва така. — Той отново отпи. — Тази нощ съм зает, Моли. Построих всичко това, и сега съм зает. Да умирам.

— Мога да си изляза по пътя, по който дойдох — предложи тя.

Той се разсмя с груб, съскащ смях.

— Прекъсваш ми самоубийството, и след това искаш просто да си излезеш? Наистина ме учудваш. Ама че крадец.

— Това опира до моя си задник, шефе, и той е всичко, което

имам. Просто искам да го изкарам оттук нацяло.

— Ти си била доста грубо момиче. Самоубийствата тук се правят със съответна помпозност. Това и правя, нали разбираш. Може би ще те взема със себе си тази нощ, долу в ада… Ще бъде много по египетски от моя страна. — Той отпи отново. — Ела тогава. — Той протегна бутилката с трепереща ръка. — Пий.

Тя поклати глава.

— Не е отровено — каза той, но върна бутилката на масата. — Сядай. Сядай на пода. Ще говорим.

— За какво? — Тя седна. Кейс усети как остриетата съвсем лекичко помръдват под ноктите й.

— За каквото може да мине на човек през ума. В случая — през моя. Това си е мое празненство. Корпоративните модули ме събудиха. Преди двадесет часа. Казват, че нещо ставало, и имало нужда от мен. Ти ли си била нещото, Моли? Надали биха имали нужда от мен, за да се справят с теб, не. Нещо друго… но аз сънувах, ако разбираш. Тридесет години. Още не си била родена, когато се осъдих на сън. Разправят ни, че нямало да сънуваме по време на студа. Разправят ни, че нямало дори да усетим студа. Лудост, Моли. Лъжи. Разбира се, че сънувах. Студът беше пуснал да влезе онова отвън, там е работата. Външното. Цялата тази нощ, заради която построих всичко това да ни крие от нея. Отначало само капчица, трошица нощ, проронваща се вътре, притеглена от студа… И други след нея, пълнейки главата ми както дъждът пълни празен басейн. Лилии кала, спомням си. Басейните бяха с теракота, статуи от хром, крайниците им хвърляха отблясъци из градините при залез… Аз съм стар, Моли. На повече от двеста години, ако броим студа. Студа. — Дулото на пистолета внезапно подскочи, люлеейки се. Сухожилията на бедрата й се изпънаха като струни.

— Може да се получи измръзване — каза внимателно тя.

— Нищо не става там — отвърна той нетърпеливо, отпускайки пистолета. Малкото му движения ставаха все по-склеротични. Главата му се люлееше, и му костваше доста усилия да я спре. — Нищо не става. Сега си спомням. Модулите ми казаха, че нашите интелекти са полудели. И всичките тези милиарди, дето ги платихме толкова отдавна. Когато изкуствените интелекти бяха още само пикантна концепция. Казах на модулите, че ще се справя. Неподходящ момент, наистина, Жан Осми е долу в Мелбърн и само Джейн Трета се грижи за къщата. Или може би много подходящ момент. Знаеш ли нещо, Моли? — Дулото се надигна отново. — Тук, във вила „Блуждаещ лъч“, в момента стават някакви много странни неща.

— Шефе, — запита тя, — познаваш ли Ледомлък?

— Името. Да. Сигурно ще се надзаклинаме с него. Господарят на ада, никакво съмнение. По мое време, скъпа Моли, познавах доста господари. И немалко господарки. Веднъж например кралицата на Испания, в това същото легло… Чудя се обаче. — Той се изкашля влажно, дулото на пистолета се мяташе, докато той се тресеше. След това се изплю на килима близо до босия си крак. — Как само съм се чудил. По време на студа. Но вече стига. Наредих да размразят една Джейн, когато се събудих. Странно нещо е да спиш всеки няколко десетилетия с нещо, което официално представлява собствената ти дъщеря. — Погледът му се прехвърли зад нея, към редицата празни монитори. Като че ли трепереше.

— Очите на Мари-Франс — каза тихо той и се усмихна. — Правим мозъка алергичен към някои от собствените му невротрансмитери, причинявайки особено послушна имитация аутизъм. — Главата му се наклони настрани, след това се изправи. — Разбирам, че сега този ефект се получава по-лесно чрез присаден микрочип.

Пистолетът се изплъзна от пръстите му и подскочи на килима.

— Сънищата растат като бавен лед — каза той. Лицето му беше придобило синкав оттенък. Главата му хлътна в кожената облегалка и той захърка.

Скок, и тя сграбчи оръжието и огледа с него в ръка стаята.

Огромно бродирано одеало или завивка лежеше до леглото в широка локва от съсирена кръв, обилно просмукала везаните парцали. Отгъвайки ъгъла на одеалото, Моли намери тяло на момиче. Белите ключици бяха омазани с кръв. Гърлото й беше прерязано. До нея в тъмната локва блестеше триъгълното острие на нещо подобно на стъргалка. Моли коленичи, пазейки се внимателно от кръвта, и обърна лицето на мъртвото момиче към светлината. Кейс вече беше виждал това лице в ресторанта.

Някъде в самата сърцевина на нещата нещо прещрака, и светът замръзна. Симстимовият предавател на Моли беше спрял на един кадър, с пръстите й на бузата на момичето. Стопът продължи три секунди, след което мъртвото лице се промени, и се превърна в лицето на Линда Лий.

Друго прещракване, и стаята премига. Моли гледаше права надолу към златист лазерен диск до малък пулт на мраморната повърхност на нощна масичка. От конзолата излизаше фиброоптична корда и свършваше като каишка в куплунга в основата на слабичката шия.

— Загрях ти трика, скапаняко — каза Кейс, усещайки как собствените му устни се движат, някъде далеч. Знаеше, че

Ледомлък е променил картината. Моли не беше видяла лицето на мъртвото момиче да се прелива като дим и да приема очертанията на посмъртната маска на Линда.

Моли се обърна и отиде до стола на Ашпул. Дишането му беше бавно и накъсано. Тя разгледа подставката с лекарства и алкохол. След това остави пистолета му, взе флетчера си, настрои го на единични изстрели, и много внимателно заби отровна стреличка през средата на затворения му ляв клепач. Той се сгърчи за миг и дъхът му спря по средата на вдишване. Другото му око, кафяво и бездънно, се отвори бавно.

И остана отворено, когато тя се обърна и излезе от стаята.

16

— Шефът ти виси на линия — обади се Платото. — Свързал се е през сдвоения Хосака в онази яхта до нас, дето ни е яхнала като хлапе прасенце. Викат й „Ханайва“.

— Знам — каза Кейс разсеяно. — Видях я.

Пред него с щракване се появи ромб бяла светлина, закривайки леда на Тесие-Ашпулови. В него се виждаше спокойното, идеално във фокус, абсолютно лудо лице на Армитаж. Очите му бяха празни като копчета. Премига и загледа право напред.

— Май Ледомлък се е погрижил и за твоите Тюринги, а? Както за моите — каза Кейс.

Армитаж продължаваше да зяпа нищото. Кейс подтисна внезапното желание да отклони поглед, да се отърси от това зяпване.

— Добре ли си, Армитаж?

— Кейс, — и за момент като че ли нещо помръдна иззад синия поглед, — ти си виждал Ледомлък, нали? В мрежата.

Кейс кимна. Камерата на предния панел на Хосаката в „Маркус Гарвей“ щеше да предаде жеста на монитора в „Ханайва“. Представи си как ли само Мелкум слуша трансовия му монолог, без да може да чуе гласовете на конструкта или на Армитаж.

— Кейс, — очите станаха по-големи, Армитаж се беше навел над своя компютър, — как изглежда той, когато го видиш?

— Симстимов конструкт с високо качество на образа.

— Но кой е?

— Финландецът, последния път… Преди това, един образ, когото…

— Не е ли генерал Гирлинг?

— Генерал кой?

Ромбът угасна.

— Превърти записа на това и го дай на Хосаката да поразрови — каза Кейс на конструкта.

И превключи симстима.

Изгледът го стресна. Моли се беше свила между стоманени греди, двадесет метра над широк, зацапан под от полиран бетон. Мястото беше хангар или сервизен док. Можеше да различи три космически кораба, нито един от тях по-голям от „Гарвей“, и всички намиращи се в различен стадий на ремонт. Разговори на японски. Фигура в оранжев работен костюм се показа от отвор в

черупката на кораб със заоблена конструкция и застана до една от задвижваните с хидравлика, странно антропоморфни ръце на машината. Човекът набра нещо на портативен пулт и се почеса по ребрата. Отнякъде се показа червен, подобен на кола автомат със сиви надуваеми гуми.

Чипът й проблясна: КЕЙС.

— ’Драсти — каза тя. — Чакам водач.

Беше приклекнала, и ръкавите и крачолите на комбинезона на Модерен бяха приели синьо-сивия цвят на боята на конструкцията. Кракът я болеше, и болката сега беше остра и постоянна. Тя промърмори: „Трябваше да се върна при Чин“.

Нещо тихичко се измъкна от сенките и приближи, цъкайки, до лявото й рамо. Спря, залюля сферичното си тяло насам-натам на дълги, извити паешки крака, изстреля микросекунден сноп дифузна лазерна светлина, и замръзна. Беше микроавтомат „Браун“, и Кейс някога имаше същия модел, ненужно допълнение, което беше получил като част от сделка с кливлъндски препродавач на краден хардуер. Изглеждаше като стилизирана винетка на дългокрако насекомо. На екватора на сферата запулсира червен светодиод. Тялото му беше не по-голямо от бейзболна топка.

— Добре, — каза Моли, — чух. — Тя се изправи, щадейки левия си крак, и изчака малкото автоматче да се обърне. То пое методично по пътя си покрай опората в мрака. Тя се обърна назад и погледна към сервиза. Човекът в оранжевия костюм запечатваше предната част на бял вакуумен скафандър. Тя го наблюдаваше как закопчава и запечатва шлема, взема пулта си и прекрачва заднешком през отвора в купола на корабчето. Чу се засилващ се вой на мотори и съдът плавно се плъзна настрани върху десетметров кръг от пода, който изчезна надолу в яркия блясък на дъгови лампи. Червеният автомат чакаше търпеливо до края на дупката, оставена от плочата на елеватора.

След това тя тръгна след Браун-а, подбирайки път през гората от заварени една за друга стоманени подпори. Браунът мигаше непрекъснато с червения си светодиод, примамвайки я напред.

— Как си, Кейс? Там, на „Гарвей“ с Мелкум ли си? Сто на сто. И включен към тук. Това ми харесва, знаеш ли? Като че ли винаги съм разговаряла със себе си, ей така, само наум, когато съм натясно. Все едно имам някакъв приятел, някой, на който мога да вярвам, и му казвам какво наистина мисля и как се чувствам, и след това все едно той ми казва какво пък той мисли за това, и после пак така. Това с теб е почти същото. Тази сцена с Ашпул… — Тя прехапа устни, докато завиваше рязко около една

опора, за да не изпусне от поглед автоматчето. — Очаквах нещо не толкова изфирясало, разбираш ли? Имам предвид че всичките тия типове тук са като изкукуригали. Все едно някой им пише светещи съобщения от вътрешната страна на челата, или нещо от сорта. Не ми харесва на какво мяза това, нещо не мирише на хубаво…

Автоматът пълзеше като паяк нагоре по почти невидима стълбичка от стоманени U-образни пръчки към тесен тъмe отвор.

— И докато още съм в изповедно настроение, момчето ми, ще си призная, че никога не съм очаквала особено много да успея да се измъкна от тая каша, така или иначе. Въртя се в тая крива въртележка вече от доста време, и ти си единственият, който се е оправил в нещо, откакто сключихме договора с Армитаж. — Тя погледна нагоре към черния кръг. Светодиодът на автоматчето премигваше, докато то се катереше. — Не че и ти си чак пък толкова излъскан. — Тя се усмихна, но скоро усмивката се стопи, и зъбите й изскърцаха от пулсиращата болка в крака, когато започна да се катери. Стълбичката продължаваше нагоре през метална тръба, толкова тясна, че раменете й едва се провираха.

Тя се катереше нагоре към оста на безтегловността.

Чипът й примига с точното време.

04:23:04.

Денят се беше оказал доста дълъг. Яснотата на нейните възприятия подтискаше абстиненцията от бетафенетиламина, но Кейс все още я чувстваше. И предпочиташе болката в нейния крак.

```
К Е Й С : 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
```

— Подозирам, че това ще е за теб — каза тя, катерейки се механично. Отново се занизаха нули, след това започна съобщение — в ъгъла на зрителното й поле, изцеждано от часовниковия дисплей.

```
Г Е Н Е Р А Л Г И
Р Л И Н Г : : : : :
Т Р Е Н И Р А Л К
О Р Т О З А К Р
Е Щ Я Щ И Я Ю М Р
У К И С Л Е Д
Т О В А Г О П Р
О Д А Л Н А П Е
Н Т А Г О Н А : : :
```

```
Л / М Л Ъ К М А Н
И П У Л И Р А А Р
М И Т А Ж Ч Р Е З
К О Н С Т Р У К Т
Н А Г И Р Л И Н Г
: Л / М Л Ъ К К А
З В А Щ О М А .
Г О В О Р И З А
Г . З Н А Ч И С
Е П Р О П У К В А
: П А З И С Е : :
: : : : : Д И К С И
```

— Хм — каза тя, спирайки и прехвърляйки цялата си тежест на десния крак, — май и ти си имаш проблеми. — Тя погледна надолу. Там се виждаше кръгче слаба светлина, не по-голямо от пръстена на ключа „Чубб“, увиснал между гърдите й. Погледна нагоре — нищо. Включи с език усилвателите си и тръбата изникна в безкрайна перспектива, по която Браунът се катереше нагоре и нагоре.

— За това тук не ме бяха предупредили — каза тя.

Кейс се изключи.

— Мелкум…

— Мъжки, твоя шеф нещо бая странен. — Ционитът носеше син вакуумен костюм „Саньо“, двадесет години по-стар от този, който Кейс беше наел на Свободната станция. Държеше шлема в ръка, и сплъстените кичури бяха натъпкани в шапка, съшита от пурпурна памучна мрежа. Очите му бяха присвити от ганджата и напрежението. — Все се връзва с разни заповеди, мъжки, нещо някаква Вавилонска война… — Мелкум поклати глава. — Говорихме с Аерол, и Аерол с Цион, Старейшините викат зарязвай и бягай. — Той избърса уста с гърба на голямата си кафява ръка.

— Армитаж? — Кейс се намръщи, когато бетафенетиламиновата абстиненция се стовари върху него с пълна сила, нефилтрирана през мрежата или симстима. В мозъка няма нерви, каза си той, не е възможно да се чувства толкова зле. — Какво искаш да кажеш, човече? Някакви заповеди ли ти дава? Какво?

— Мъжки, Армитаж нарежда дръж курс към Финландия, разбираш? Разправя там има надежда, разбираш? Цъфна на екрана, ризата му само кръв, мъжки, бесен като куче, ръси крещящи юмруци и руснаци и кръвта на предателите да опръска

ръцете ни. — Той отново поклати глава. Мрежестата шапка се подмяташе и клатеше в нулевата гравитация. Устните му се свиха. — Старейшините казват гласа на Млък сто на сто бил лъжлив пророк, и Аерол и аз да захвърляме „Маркус Гарвей“ и да се връщаме.

— Ранен ли е бил? Кръв?

— Не видях, разбираш? Кръв обаче, и луд, та бесен, Кейс.

— Добре — каза Кейс. — Ами аз? Ти си отиваш у вас. Ами аз, Мелкум?

— Мъжки, — каза Мелкум, — идваш с мен. Двамата идваме в Цион с Аерол, на „Вавилонски Рокер“. Зарежи г-н Армитаж да си плямпа с касетата с призрака, един призрак с друг…

Кейс метна поглед през рамо: взетият под наем костюм се люлееше около закопчалката, където го беше прикрепил, подмятан от потока въздух от стария руски въздушен филтър. Затвори очи и видя как торбичките с токсин се разтварят в артериите му. Видя как Моли се провира през безкрайните стоманени пръстени. И отвори очи.

— Де да знам, човече. — Усещаше в устата си странен вкус. Погледна надолу към дека и към дланите си. — Не знам. — Погледна отново нагоре. Кафявото лице сега беше спокойно и очакващо. Брадичката на Мелкум беше скрита от високия пръстен на шлема на стария му син костюм.

— Тя е вътре — каза Кейс. — Моли е вътре. В „Блуждаещ лъч“, така му казват. Ако съществува някакъв Вавилон, човече, това е там. Оставим ли я сама, няма да излезе, Ходещ Бръснач или не.

Мелкум кимна, и мрежата за коса се заподмята зад него като привързан балон от сшит памук.

— Твое момиче, Кейс?

— Де да знам. Може би ничие момиче. — Той сви рамене. И отново усети гнева в себе си, твърд като парче гореща скала под ребрата му. — По дяволите. Да вървят по дяволите и Армитаж, и Ледомлък, и ти също. Аз оставам тук.

Усмивката проряза лицето на Мелкум като лъч светлина.

— Мелкум е мъжко момче, Кейс. „Гарвей“ лодка на Мелкум. Ръката му блъсна пулта и тежкият басов рок на Ционски дуб запулсира от високоговорителите из влекача. — Мелкум не бяга, не. Говоря с Аерол, сигурен, и той вижда нещата така.

Кейс го изгледа.

— Момчета, изобщо не мога да ви разбера.

— Ние теб също, мъжки, — каза ционитът, кимайки в такт с ритъма, — но трябва да ни движи любовта на Йех, всички нас.

Кейс се включи и набра мрежата.

— Захапа ли ми жицата?

— Аха. — Той видя, че китайската програма е пораснала; деликатните арки от променящ се полихром приближаваха леда на Т-А.

— Става все по-напечено — каза Платото. — Шефът ти забърса паметта на онзи, другия Хосака, и замалко не отнесе и нашата с нея. Но твойто приятелче Ледомлък ми каза това-онова, преди да секне връзката. Причината „Блуждаещ лъч“ да не гъмжи като мравуняк от Тесие-Ашпуловци е, че повечето от тях са в хибернатори. Някаква юридическа кантора в Лондон следи чрез упълномощени лица нещата им да вървят. Трябва обаче да знае кой и кога точно го събуждат. Армитаж препредаваше съобщенията от Лондон до „Блуждаещ лъч“ през Хосаката на яхтата. Изведнъж те разбрали, че старецът е мъртъв.

— Кой го разбрал?

— Юридическата кантора и Т-А. В стернума му имало присаден медицински монитор. Не че стреличката на твоето момиче е оставила широко поле за действие на реаниматорите, де. Отрова от мекотели. Само че единственият буден Т-А в „Блуждаещ лъч“ сега е Леди Джейн Трета Мари-Франс. И някакъв мъж, по-възрастен с година-две, върти бизнес в Австралия. Ако питаш мен, бас държа, че Ледомлък е намерил някакъв начин да се погрижи бизнесът там да изисква личното присъствие на тоя Жан Осми. Само че той вече се прибира, или всеки момент ще тръгне. Лондонските юристи го очакват да пристигне в „Блуждаещ лъч“ около 09:00:00, сега. Ние поставихме Куанг-а в 2:32:03. Сега е 04:45:20. Най-вероятно Куанг ще проникне в корпоративния модул около 08:30:00. Или мъничко по-рано или по-късно. Предполагам, че Ледомлък се е погрижил някак за тази Джейн Трета, иначе тя е точно толкова луда, колкото и дъртакът й. Системите за сигурност на „Блуждаещ лъч“ непрекъснато се опитват да вдигнат пълна тревога, но Ледомлък ги блокира, не ме питай как. Не могъл обаче да пробие главната програма за охрана на входовете и да пусне Моли вътре. Армитаж беше записал всичко това на Хосаката; вероятно Ривиера е убедил някак Джейн Трета да го направи. Тя е могла да си играе с входовете и изходите от години. Имам чувството, че един от главните проблеми на Тесие-Ашпул е че всяка от големите клечки в клана е тъпкала банките на корпоративния блок с всякакви там персонални трикове и изключения. Все едно имунната ти система да ти рухне на главата. Широко отворена за вируса. Изглежда ще е много удобно за нас, след като се проврем през леда…

— Окей. Но Ледомлък каза, че Арми…

Внезапно се появи бял ромб, изпълнен с луди сини очи в близък план. Кейс остана като вкаменен. Полковник от специалните части Уилис Корто, десантчик от „Крещящия Юмрук“, беше намерил обратния път. Образът беше замъглен, подскачащ, зле фокусиран. Корто използваше навигационния пулт на „Ханайва“, за да се свърже с Хосаката в „Маркус Гарвей“.

— Кейс, рапортувай загубите при „Буря над Омаха“.

— Ами аз… Полковник?

— Действай, момче. Спомни си как са те тренирали.

Къде си бил досега, човече?, запита той мълчаливо изтерзаните очи. Ледомлък беше вградил нещо, наречено Армитаж, в кататонната крепост на име Корто. Беше убедил Корто, че Армитаж е истинският, и Армитаж се беше движил, говорил, планирал, обменял капитал срещу данни, беше действувал от името на Ледомлък в онази стая в чибанския Хилтън… И сега Армитаж беше изчезнал, отвят от бурята на лудостта на Корто. Но къде беше бил Корто през всичките тези години?

Беше падал, обгорял и ослепял, от сибирското небе.

— Кейс, ще ти е трудно да приемеш нещата. Зная това. Ти си офицер. Специално подготвен. Разбирам те. Но, Кейс, Бог да ми е свидетел, ние бяхме предадени.

От сините очи потекоха сълзи.

— Полковник, ъъъ, кой? Кой ни е предал?

— Генерал Гирлинг, Кейс. Може би го познаваш под кодово име. Със сигурност познаваш човека, за който ти говоря.

— Аха — каза Кейс, докато сълзите продължаваха да текат. — Мисля, че го познавам. Сър, — добави той, подчинявайки се на внезапен импулс, — но, сър, полковник, какво точно трябва да правим? Сега, имам предвид.

— Нашият дълг за този момент, Кейс, ни води към полет. Бягство. Измъкване. Можем да достигнем до финландската граница утре по залез. Бръснещ полет, между дърветата, на ръчно. Дръж се здраво, момче. Но това ще бъде само началото. — Сините очи, прорязани над загорелите скули, се изпълниха със сълзи. — Само началото. Предателство отгоре. Отгоре… — Той се отдръпна от камерата. По разкъсаната му кепърна риза имаше тъмни петна. Лицето на Армитаж преди беше маскоподобно, безстрастно, но това на Корто беше лице на истински шизофреник. Болестта се беше отпечатала дълбоко в неволевата мускулатура, изкривявайки скъпите пластични операции.

— Полковник, чувам те, човече. Слушаш ли ме, полковник? Искам да отвориш… това… по дяволите, как се казваше, Дикс?

— Междинния люк — каза Платото.

— Отвори междинния люк. Просто кажи на централния пулт там при теб да го отвори, става ли? Идваме веднага, полковник. След това ще обсъдим как да се измъкнем оттук.

Ромбът изчезна.

— Момче, май нещо не чактис… — обади се Платото.

— Токсините — каза Кейс. — Шибаните токсини. — И се изключи.

— Отрова? — Мелкум гледаше над издрасканото синьо рамо на стария му костюм „Саньо“ как Кейс се бори с анти-г-мрежата.

— И махни това проклето нещо от мен. — Кейс задърпа тексаския катетър. — Прилича на бавна отрова, и оня задник горе знае как да я контрира, а сега е полудял като кенефен плъх. — Той зачопли предницата на червения си „Саньо“, забравил как да се справи с ключалките.

— Шефа те отровил? — Мелкум се почеса по бузата. — Имам аптечка.

— Исусе, Мелкум, помогни ми за тоя проклет костюм.

Ционитът се отблъсна от розовото пилотско кресло.

— Спокойно, мъжки. Дваж мери, веднъж режи, мъдрец го е рекъл. Отиваме там горе…

В гофрирания тръбопроход, водещ от задния люк на „Маркус Гарвей“ до междинния люк на яхтата, наречена „Ханайва“, имаше въздух, но те не разхерметизираха костюмите си. Мелкум прелетя през прохода с грацията на балетист, спирайки само за да помага на Кейс, който залази тромаво веднага щом излезе от „Гарвей“. Белите пластмасови стени на прохода пропускаха ярката слънчева светлина; вътре в него нямаше сенки.

Капакът на люка на „Гарвей“ беше кърпен и с вдлъбнатини от удари, и декориран с очертан с лазер Лъв на Цион. Капакът на люка на „Ханайва“ беше масленосив, гладък и недокоснат. Мелкум пъхна ръката си в ръкавица в тясна вдлъбнатина и Кейс видя как пръстите му се движат. Във вдлъбнатината просветнаха червени светодиоди, броейки назад от петдесет. Мелкум измъкна ръката си. Дланта на Кейс, опряна на капака, усети вибрацията на отварящия механизъм през скафандъра, вътре в костите си. Един кръгъл сегмент от корпуса на „Ханайва“ започна да се отдърва навътре. Мелкум сграбчи вдлъбнатината с една ръка и Кейс с другата, и капакът ги притегли навътре със себе си.

„Ханайва“ беше създадена в корабостроителниците „Дорние-Фуджицу“, и нейният интериор беше плод на дизайнерска философия, подобна на тази, която беше създала мерцедеса,

който ги разкарваше из Истанбул. Стените на тесния шлюз бяха облицовани с имитация на ебонит, а подът беше покрит със сиви италиански плочки. Кейс се чувстваше, като че ли се намъква в покоите на някой богаташ през прозорчето на килера. Яхтата, сглобена на орбита, не беше предназначена за приземяване. Гладките й, подобни на тяло на оса очертания бяха прости и стилни, и всичко в интериора й беше премислено да допринася за общото впечатление на бързина.

Когато Мелкум свали оръфания си шлем, Кейс го последва. Те висяха насред шлюза, дишайки въздух, миришещ на бор. И с лек придъх на изгоряла изолация.

Мелкум подуши въздуха:

— Тук проблем, мъжки. На лодка винаги се надушва…

Една врата, облицована с тъмносив ултрадерматин, се плъзна плавно настрани. Мелкум се отблъсна от ебонитовата стена и преплува ловко през тесния отвор, свивайки в последния момент широките си рамене, за да се промуши. Кейс го последва тромаво, ръка за ръка, през високия до пояс, облицован и с релси по ръбовете отвор.

— Рубката натам — посочи Мелкум надолу по коридор с гладки кремави стени и се отблъсна по него без усилие. От някъде напред Кейс дочу познатото тракане на работещ принтер. То се засили, когато той последва Мелкум през друга врата и се заби в безформена маса от омотани разпечатки. Хвана парче усукана хартия и я погледна:

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

— Системата блокирала? — Ционитът прекара пръста си в ръкавица по колонката нули.

— Не — отвърна Кейс и сграбчи опиталия се да отплува шлем. — Платото каза, че Армитаж забърсал Хосаката тук в яхтата.

— Смърди кат’ да го забърсал с лазер, разбираш? — Ционитът опря стъпало на бялата подставка на швейцарска машина за упражнения и се отблъсна през летящия лабиринт от хартия, разбутвайки я настрани от лицето си.

— Кейс, мъжки…

Гърлото на дребничкия японец беше стегнато към облегалката на тесния сгъваем стол с парче тънка стоманена жица. Жицата не се виждаше на мястото, където прорязваше черния темперопор на възглавничката, и се беше впила също толкова дълбоко и в ларинкса му. На това място се беше

съсирила сфера тъмна кръв, подобна на някакъв странен скъпоценен камък, червено-черна перла. Кейс забеляза грубите дървени дръжки, които плуваха на двата края на гаротата, подобни на износени парчета от дръжка на метла.

— Чудя се откога ли носи това със себе си? — каза Кейс, припомняйки си следвоенните странствувания на Корто.

— Може да пилотира лодка, Кейс, шефът?

— Може би. Бил е от специалните части.

— Хм, това японче няма вече да пилотира. И аз малко съмнително. Много нова лодка.

— Дай тогава да намерим рубката.

Мелкум се намръщи, отметна се назад и се отблъсна.

Кейс го последва в по-голяма зала, нещо като дневна, късайки и мачкайки ивиците разпечатка, които го оплитаха по пътя. Там имаше още сгъваеми столове, нещо, което напомняше бар, и Хосаката. Принтерът, все още плюещ тъничкия си език от хартия, беше вграден в стената, издут блок, старателно вграден в панел ръчно изработена ламперия. Кейс преплува над кръг от столове и тракна белия превключвател вляво от отвора. Тракането спря. Кейс се обърна и погледна към Хосаката. Пултът му беше надупчен на поне дузина места. Дупките бяха малки, кръгли и с почернели ръбове.

— Печелиш баса — каза той на Мелкум.

— Рубката заключена, мъжки — отвърна Мелкум от противоположната страна на залата.

Светлините помръкнаха, пробляснаха, отново помръкнаха.

Кейс издърпа разпечатката от отвора. Още нули.

— Ледомлък? — Той огледа бежовокафявата дневна с летящите из въздуха намотки хартия. — Ти ли мигна светлините, Ледомлък?

Панелът до главата на Мелкум се плъзна нагоре, откривайки малък монитор. Мелкум кимна разбиращо и избърса потта от челото си с парчето пластмасова гъба, закрепено на гърба на ръкавицата му, и се обърна да огледа екрана.

— Четеш ли японски, мъжки?

Кейс виждаше фигурките, примигващи по екрана.

— Не.

— Рубката е спасителна капсула, шлюпка за бягане. Като да отброява обратно. Костюма. — Той постави шлема си и защрака закопчалките.

— Какво? Той се измъква? По дяволите! — Кейс се отблъсна от принтера и профуча през оплетените разпечатки. — Трябва да отворим тази врата, човече! — Но Мелкум можеше само да потупа по шлема си. Кейс виждаше през лексана как устните му

се движат, и как капчица пот се откъсва от разноцветната лента по ръба на пурпурната памучна мрежа, в която ционитът прибираше косата си. Мелкум дръпна шлема от ръцете му и го нахлузи на главата му, щраквайки с длани заключалките. Микромониторите от лявата страна на шлема заработиха в момента, в който връзките се включиха.

— Не знам японски, — каза Мелкум в предавателчето на костюма си, — но броенето грешно. — Той посочи една от линиите по екрана. — Рубката нехерметизирана. Излита с отворен люк.

— Армитаж! — Кей се опита да блъсне вратата. Механиката на нула-г го запрати обратно, премятайки се през разпечатките. — Корто! Не го прави! Трябва да говорим! Трябва…

— Кейс? Чувам те, Кейс… — Гласът едва напомняше този на Армитаж. Беше странно спокоен. Кейс спря да рита. Шлемът му се удари в стената отзад. — Съжалявам, Кейс, но трябва да стане така. Един от нас трябва да се измъкне. Един от нас трябва да свидетелствува. Ако всички останем тук, нещата ще свършат тук. Аз ще им разкажа, Кейс. Ще им разкажа за всичко. И за Гирлинг, и за другите. И ще стигна, Кейс. Знам, че ще стигна. До Хелзинки. — Внезапно настана тишина; Кейс я усети да изпълва шлема му като някакъв рядък газ. — Но ми е трудно, Кейс, дяволски трудно. Сляп съм.

— Корто, спри. Чакай. Ти си сляп, човече. Ще се блъснеш в шибаните дървета. И те се опитват да те очистят, Корто, кълна се в бога, те са оставили люка ти отворен. Ти ще умреш, и никога няма да можеш да разкажеш, а аз трябва да знам ензима, името на ензима, ензима, човече… — Той крещеше, гласът му беше изпълнен с истерия. В слушалките на шлема зави микрофония.

— Спомни си подготовката си, Кейс. Това е всичко, което можем да направим.

След това в шлема отекнаха объркано бърборене, бучащ радиошум и хармоници, виещи от дълбочината на времето от Крещящия юмрук насам. Откъслеци руска реч, след това непознат глас с акцента на Западното крайбрежие, съвсем млад: „Ние сме разбити, повтарям, «Буря над Омаха» е разбита, повтарям…“

— Ледомлък, — изпищя Кейс, — не ми прави този номер! — От клепачите му се откъснаха сълзи и отскочиха от стъклото на шлема като клатещи се кристални капки. След това „Ханайва“ избумка и потрепери, като че ли я беше блъснало нещо огромно и меко. Кейс си представи откъсването на спасителната шлюпка, изстреляна от експлозивните болтове, миг на бесен ураган от излитащ въздух, откъсващ лудия полковник Корто от креслото и от възпроизведените от Ледомлък последни мигове на Крещящия

юмрук.

— Край, мъжки. — Мелкум погледна монитора. — Люкът отворен. Млък изключил контролната система.

Кейс се опита да избърше гневните сълзи от очите си. Пръстите му изтракаха по лексана.

— Яхтата зле с въздуха, но шефът отнесъл контрола с рубката. „Маркус Гарвей“ още закачен.

Но Кейс виждаше единствено безкрайното падане на Армитаж около Свободната станция, през вакуум, по-студен от степите. Неизвестно защо си го представяше в тъмния му тренчкот, и широките поли се развяваха наоколо като криле на гигантски прилеп.

17

— Намери ли за каквото тръгна? — запита конструктът.

Куанг Степен Марк Единадесет запълваше мрежата между себе си и леда на Т-А с хипнотично усложняващи се дъгоцветни нишки, образуващи преплитания, фини като снежинка на зимен прозорец.

— Ледомлък уби Армитаж. Изстреля го със спасителна лодка с отворен люк.

— Мръсна работа — каза Платото. — Май не бяхте все пак точно гуша за гуша, а?

— Той знаеше как да почисти торбичките с токсин.

— Значи Ледомлък също ще знае. Можеш да ми вярваш.

— Не вярвам прекалено Ледомлък да ми го каже.

Отвратителното подобие на смях на конструкта застърга нервите на Кейс като тъп трион.

— Това може да значи, че си почнал да загряваш това-онова.

Той щракна ключа на симстима.

06:27:52, според чипа в оптичния й нерв. Кейс беше наблюдавал пътуването й през вила „Блуждаещ лъч“ повече от час, оставяйки ендорфиновия аналог, който беше взела, да приглушава неговата абстиненция. Болката в крака й беше изчезнала; тя като че ли се движеше през топла вода. Браунчето седеше на рамото й, тъничките му манипулатори, подобни на фини хирургически инструменти, се бяха вкопчили здраво в поликарбона на костюма й.

Стените тук бяха от гола стомана, нашарени с груби кафяви следи от епоксид на местата, където е била отлепена някаква облицовка. Веднъж тя се кри от работници, присвита, с флетчер, прикрит между дланите, и стоманеносив костюм, докато минаваха двама слабички африканци и количката им с гумени колела. Двамата бяха с обръснати глави и носеха оранжеви костюми. Единият тихичко напяваше нещо на език, който Кейс не беше чувал никога; тоновете и мелодията изглеждаха странни и заплашителни.

Той отново си припомни речта на главата, есето на Джейн Трета за „Блуждаещ лъч“, докато Моли продължаваше все по-навътре в лабиринта на това място. „Блуждаещ лъч“ беше една лудост, лудост, врасла в изкуствената смола, смесена със смляния лунен камък, в заварките на стоманата и в тоновете дрънкулки, във всичките тези причудливи багажи, които те бяха докарали отдолу по шахтата, за да си постелят гнездото. Но това беше

лудост, която той не можеше да разбере. Не беше като лудостта на Армитаж, която той сега като че ли разбираше: огъни някого достатъчно силно, след това го огъни също толкова в противоположната посока, след това пак в първата. Човекът се чупи. Все едно парче жица. И животът беше направил с полковник Корто именно това. Животът вече беше свършил наистина мръсната работа, когато го беше намерил Ледомлък, отсявайки го от всичките съсипани останки от войната, и се беше плъзнал в плоското сиво поле на съзнанието му като водомерка по повърхността на застоял басейн, и първите съобщения бяха проблеснали на екрана на детско микрокомпютърче в затъмнената стая на една френска психиатрия. Ледомлък беше създал Армитаж изцяло, само със спомените на Корто от Крещящия юмрук за основа. Но „спомените“ на Армитаж нямаше да бъдат тези на Корто от определена точка нататък. Кейс се съмняваше дали Армитаж беше помнил предателството и падащите в пламъци планери… Армитаж беше нещо като редактирана версия на Корто, и когато напрежението около набега беше достигнало достатъчна степен, механизмът на Армитаж се беше сринал, и Корто беше изплувал, с вината и болезнения си гняв. И сега Корто-Армитаж беше мъртъв. Една малка, замръзнала луна на Свободната станция.

Той си спомни за торбичките с токсин. Старият Ашпул също беше умрял от забитата в окото му микроскопична стреличка на Моли, лишен от свръхдозата, която си беше забъркал, колкото и добра да беше тя. Това беше още по-объркваща смърт — смъртта на един луд крал. Като преди това беше убил куклата, която наричаше своя дъщеря, и която имаше лицето на Джейн Трета. Кейс следеше излъчените сензорни възприятия на Моли, показващи коридорите на „Блуждаещ лъч“, и му се струваше, че никога не е мислел за който и да било като Ашпул, толкова могъщ, колкото смяташе, че Ашпул е бил, като за човек.

Властта в света на Кейс беше властта на корпорациите. Дзайбацутата, мултинационалите, които определяха хода на историята, бяха надхвърлили старите бариери. Разглеждани като организми, те бяха постигнали нещо като безсмъртие. Не можеш да унищожиш дзайбацу, като убиеш дузина нейни ръководители; на стълбата под тях други чакат да се изкачат със стъпало или две, да заемат освободеното място, да получат достъп до чудовищните банки на корпоративната памет. Но Тесие-Ашпул не бяха такива, и той усещаше разликата чрез смъртта на основателя й. Т-А беше атавизъм, клан. Кейс си припомни безпорядъка в стаята на стареца, измърляната й човечност, стърчащите аудиодискове в хартиени калъфи. Единият крак бос, другият в

кадифен чехъл.

Браунът подръпна качулката на комбинезона, и Моли зави наляво през друга арка.

Ледомлък и гнездото. Фобийната визия на излюпващите се оси, като биологична картечница, заснета на лента и след това пусната на бързи обороти. Но не приличаха ли повече на него дзайбацутата, или Якудза, кошери с кибернетична памет, огромни единични организми с ДНК, кодирана в силиций? Ако „Блуждаещ лъч“ беше израз на корпоративната същност на Тесие-Ашпул, тогава Т-А бяха точно толкова луди, колкото и старецът. Същото оплетено кълбо страхове, същото странно чувство на безцелност. „Ако те се бяха превърнали в каквото искаха“, припомни си той да казва Моли. Но Ледомлък й беше казал, че те не бяха го направили.

Кейс винаги беше смятал за разбиращо се от само себе си, че истинските шефове, царете на даден бизнес, ще бъдат и нещо повече, и нещо по-малко от обикновени хора. Беше го усетил у хората, които го осакатиха в Мемфис, беше виждал Уейдж да излъчва някакво негово подобие в Нощния град, и това му беше позволило да приеме отчуждеността и безчувствеността на Армитаж. Винаги беше мислил, че това е едно постепенно и доброволно приспособяване към машината, към системата, към родителския организъм. То беше и в корена на уличната дръзкост, на спокойната поза, предполагаща връзки, невидими нишки към скрити нива на влияние.

Но какво ли ставаше сега в коридорите на вила „Блуждаещ лъч“? Цели участъци бяха оголени до бетона и метала.

— Къде ли е сега наш Петер, а? Май ще го видим скоро — промърмори тя. — И Армитаж. Къде е той, Кейс?

— Мъртъв — каза той, знаейки, че тя няма да го чуе. — Мъртъв е.

И превключи.

Китайската програма се беше приближила плътно до целта. Дъгоцветните ивици преливаха предимно в зеленото на правоъгълника, представляващ корпоративните модули на Т-А. Изумрудните арки се извисяваха сред нищото.

— Как върви, Дикси?

— Екстра. Адски гладко. Невероятно нещо… Да имах, значи, едно такова в Сингапур. Щях да се справя с добрата стара банка „Нова Азия“ срещу една петдесета от спечеленото. Но това е стара история… Тази играчка те отменя във всичкото трантоване. Направо да се чудиш какво ли би представлявала сега една истинска война…

— Ако тая гадост се продаваше, ние трябваше да просим — каза Кейс.

— Ще ти се. Пак ти ще я завираш в черния лед, кой друг?

— Сигурно.

Току-що на далечния край на една от арките се беше появило нещо малко и определено негеометрично.

— Дикси…

— Да, виждам. Но да вярвам ли…

Кафеникава точка, подобна на мушица на фона на зелената стена на модула на Т-А. Тя започна да се приближава по моста, изграден от Куанг Степен Марк Единадесет, и Кейс забеляза, че тя крачи. Когато се доближи, зелената част на арката се удължи, и полихромът на вирусната програма се засвива обратно на няколко стъпки пред напуканите черни обувки.

— Свалям капа, шефе — каза Платото, когато дребничката, омачкана фигура на Финландеца изглеждаше на няколко метра от тях. — Като жив не бях виждал такъв майтап. — Но ужасяващият не-смях го нямаше.

— Никога не съм го правил преди — отговори Финландецът, показвайки зъби, с ръце в джобовете на излинялото си сако.

— Ти уби Армитаж — каза Кейс.

— Корто. Да. Армитаж вече не съществуваше. Трябваше. Знам, знам, искаш си ензима. Добре. Смъкни волтажа. Първо на първо, Армитаж го получи от мен. В смисъл, че аз му казах какво да използва. Но мисля, че е по-добре да си продължим сделката. Имаш достатъчно време. Ще ти го дам. Само още час-два, окей?

Финландецът запали една Партагас, и Кейс се загледа как синият дим се вие из киберпространството.

— Вие, хората, сте ми проблем — каза Финландецът. — Вземи Платото — ако всички бяхте като него, щеше да е много просто. Той е конструкт, просто платка ROM, така че винаги прави каквото предвиждам. Обаче предвижданията ми сочеха, че Моли няма особени шансове да се изръси точно на сцената на великото прощаване на Ашпул, например. — Той въздъхна.

— Защо той се самоуби? — запита Кейс.

— Че защо човек се самоубива? — сви рамене фигурата. — Предполагам, че ако някой изобщо знае, това съм аз, но биха ми потрябвали около дванадесет часа, за да обясня различните фактори от неговата история, и как те си взаимодействат. Той още отдавна беше готов да го направи, но все се завираше във фризера вместо това. Боже, че досаден стар мръсник. — Лицето на Финландеца се сбръчка от отвращение. — Всичко е вързано предимно с това защо той уби жена си, ако го искате с две думи. Но това, което го бутна оттатък ръба, за добро на всички, е че

малката Джейн Трета намери начин да разбъзика програмата, която контролираше криогенната му система. И то трудно забележим. Така че всъщност тя го уби. Освен че той смята, че сам се е убил, и твоята приятелка, ангелът на отмъщението, смята, че тя го е очистила, като му е напълнила очната ябълка със сок от мекотели. — Финландецът запрати угарката си надолу през мрежата. — Е, всъщност предполагам, че точно аз дадох на Джейн Трета идейката, мъничко от старото ноу-хау, загряваш?

— Ледомлък, — каза Кейс, подбирайки думите си внимателно, — ти ми каза, че си просто част от нещо друго. По-късно ми каза, че ти няма да съществуваш повече, ако набегът успее и Моли пъхне думата в правилния куплунг.

Аеродинамичният череп на Финландеца кимна.

— Е, добре, с кого тогава ще имаме работа? Ако Армитаж е мъртъв, и ти вече няма да съществуваш, кой точно ще ми каже тогава как да изкарам тези проклети торбички с отрова от себе си? Кой ще изкара Моли оттам? Имам предвид, какво точно се предвижда да се случи с нас, след като ти махнем блокажите?

Финландецът измъкна дървена клечка за зъби от джоба си и я огледа преценяващо, както хирург оглежда скалпела си.

— Добър въпрос — каза той накрая. — Знаеш ли какво е сьомга? Вид риба… Тези риби са принудени да плуват нагоре по течението. Загряваш?

— Не.

— Ами и аз също изпитвам принуждение. И не зная защо. Ако трябваше да те запозная с личните си разсъждения по въпроса, нека ги наречем предположения, би отнело няколко твои живота. Защото съм му хвърлил маса мислене. И просто не знам. Но свършим ли тая работа, ако я свършим добре, ще стана част от нещо по-голямо. Много по-голямо. — Финландецът хвърли поглед нагоре и наоколо към мрежата. — Но тези части от мен, които сега съм аз, също ще бъдат в него. И ти ще си получиш обещаното.

Кейс се бореше с откаченото желание да тракне преден ход и да стисне гърлото на фигурата, точно над неугледния възел на ръждивата вратовръзка.

— Е, късмет тогава — каза Финландецът, обърна се с ръце в джобовете и се заизкачва обратно по зелената арка.

— Ей, задник такъв — обади се Платото, когато Финландецът вече беше направил десетина крачки. Фигурата му спря и се извърна назад. — А аз? Моята заплата?

— Ще си я получиш.

— Какво искаш да кажеш? — запита Кейс, гледайки как тесният туидов гръб намалява.

— Искам да бъда изтрит — каза конструктът. — Казвал съм ти го, помниш ли?

„Блуждаещ лъч“ напомняше на Кейс за ранна сутрин в изоставените центрове за покупки, които той беше виждал като тинейджър, слабо населени места, където нощните часове носеха пориви на застоялост, някакво замаяно очакване, напрежение, което те кара да гледаш насекомите, въртящи се около зарешетените крушки над входовете на тъмните магазини. Периферни места, малко извън границите на Спрол, твърде далече от непреставащото по цяла нощ бръмчене и движение на активната сърцевина. Тук го имаше същото усещане, че си обкръжен от спящите жители на един пробуждащ се свят, който не желаеш да посетиш, нито да знаеш нещо за него, за временно прекъснат скучен бизнес, за безполезността и повтарянето на все едно и също събуждане.

Моли беше забавила ход, или защото се намираше близо до целта, или загрижена за крака си. Болката беше започнала да си прояжда път през ендорфините, и той не беше напълно сигурен какво може да значи това. Тя не говореше нищо, стискаше зъби здраво и внимателно регулираше дишането си. Беше минала покрай много неща, които Кейс не беше разбрал, но любопитството му беше изчезнало. Имаше една стая пълна с рафтове с книги, милиони тънки листа пожълтяваща хартия, притиснати между подвързии от плат или кожа. По рафтовете имаше табелки с буквено-цифрови кодове; претрупана галерия, където Кейс беше видял през незаинтересованите очи на Моли пропукано, прашасало парче стъкло, табелка — погледът й автоматично беше отскочил към медната плака — „La mariee mise a nu par ses celibataires, meme“. Тя беше посегнала и го беше докоснала, и изкуствените й нокти се бяха плъзнали по лексановото покритие, предпазващо счупеното стъкло. Бяха минали покрай кръгли врати от черно стъкло, инкрустирано с хром, очевидно входът към криогенната система на Тесие-Ашпул.

От двамата африканци и колата им насам не беше видяла никого, и за Кейс те бяха придобили някакъв въображаем живот; той си ги представяше как се плъзгат внимателно през залите на „Блуждаещ лъч“, тъмните им гладки черепи блестят, кимат, и единият от тях все още пее уморената си песничка. И нищо от всичко това не приличаше на онази Вила „Блуждаещ лъч“, която той беше очаквал да види, някакъв хибрид от замъка от приказката на Кейт и полузабравените детски фантазии за най-тайните скривалища на Якудза.

07:02:18.

Час и половина.

— Кейс. Искам една услуга. — Тя вдървено се отпусна на купчина полирани стоманени плочи. Краят на всяка една беше защитен с неравно покритие от обикновена пластмаса. Опипа една цепнатина в пластмасата на най-горната плоча, и остриетата се плъзнаха навън изпод нокътя на палеца и показалеца й.

— Кракът закъсва, сещаш ли се? Не очаквах такова изкачване, и ендорфинът няма да помага още дълго. Така че май — само май, нали? — си имам проблем. Каквото там стане, ако си го получа преди Ривиера — тя протегна крака си, масажирайки бедрото през поликарбона и парижката кожа — искам ти да му го кажеш. Кажи му, че съм била аз. Разбра ли? Просто му кажи, че беше Моли. Той ще разбере. Окей? — Тя огледа празния коридор и голите стени. Подът тук беше гол лунен бетон и въздухът миришеше на изкуствени смоли. — По дяволите, човече. Не знам даже дали ме чуваш.

КЕЙС

Тя се намръщи, стана и кимна.

— Какво ти разправи той, Ледомлък, човече? Каза ли ти за Мари-Франс? Тя била Тесиеровата част, генетичната майка на Джейн Трета. И, предполагам, и на оная мъртва кукла на Ашпул. Не ми хрумва защо му трябваше да ми казва, там долу в кутийката… бая неща… Каза ми защо трябва да се прави на Финландеца или там на някой друг. Не е просто маска, той един вид ползва реални външности като клапи, намалява оборотите, за да може да разговаря с нас. Вика му матрица. Модел на личността. — Тя измъкна флетчера и закуца надолу по коридора.

Голата стомана и грапавият епоксид свършваха рязко, заменени от нещо, което Кейс помисли на пръв поглед за груб тунел, изсечен в масивна скала. Моли проучи ръба му и той видя, че всъщност стоманата беше покрита с панели от нещо, което беше на вид и допир като студен камък. Тя коленичи и докосна тъмния пясък, посипан по пода на имитацията на тунел. На пипане беше като пясък, студен и сух, но когато тя изрови бразда с пръст, той се преля като течност, изглаждайки повърхността. На десетина метра напред тунелът завиваше. Ярка жълта светлина хвърляше резки сенки върху напуканата псевдо-скала. Внезапно Кейс забеляза, че гравитацията тук е близо до нормалната земна, което значеше, че тя е трябвало да се спуска отново след изкачването. Вече беше наистина объркан по въпроса къде е; пространствената дезориентация докарваше жокеите до пълен ужас.

Но тя не се е загубила, каза си.

Нещо изситни между краката й и зацъка по не-пясъка на

пода. Мигна червен светодиод. Браунът.

Първото от холотата беше точно зад завоя, нещо като триптих. Тя отпусна флетчера преди Кейс да успее да разбере, че това е запис. Фигурите бяха изградени от светлина карикатури, комикси в цял ръст: Моли, Армитаж и Кейс. Гърдите на Моли бяха твърде големи, и си личаха през изпъната черна мрежеста фланелка под плътното кожено яке. Кръстът ѝ беше невъзможно тънък. Сребристите стъкла покриваха половината ѝ лице. Държеше някакво абсурдно сложно оръжие, подобната на автомат форма почти не си личеше изпод накачулените мерници, заглушители, огнеприкриватели. Краката ѝ бяха разкрачени, тазът наклонен напред, устата фиксирана в гримаса на идиотска жестокост. До нея, в износена униформа цвят каки, стоеше вдървено в стойка „мирно“ Армитаж. Когато Моли пристъпи внимателно напред, Кейс забеляза, че очите му са мънички екрани на монитори, и показват синьо-сив образ на страховита снежна пустиня, над която черни стволове на борове се огъват под напора на безмълвни ветрове.

Тя потопи върховете на пръстите си в телевизионните очи на Армитаж, след това се обърна към фигурата на Кейс. Тук като че ли Ривиера — Кейс мигновено беше разбрал, че това е негова работа — не беше успял да намери нищо, подходящо за пародия. Прегърбеният образ беше доста точно подобие на това, което той виждаше всеки ден в огледалото. Слаб, тесни рамене, обикновено лице под къса черна коса. Небръснат, но той обикновено си беше такъв.

Моли отстъпи назад и огледа фигурите една по една. Изображението беше статично, единственото движение в него беше беззвучното клатене на черните дървета в замръзналите сибирски очи на Армитаж.

— Искаш да ни кажеш нещо ли, Петер? — каза тя меко. След това пристъпи напред и ритна нещо между краката на холо-Моли. Нещо метално се удари в стената, и фигурите изчезнаха. Тя се наведе и вдигна малък проекционен апарат.

— Май може да се върже към тях и да ги програмира директно — каза тя и го запрати настрани.

Мина покрай източника на светлината — архаичен, ослепително ярък глобус, защитен от ръждивата извивка на решетка на винтове. Стилът на импровизирания захват някакси предполагаше детска работа. Той си спомни крепостите, които беше строил с други деца по покриви и наводнени мазета. Скривалище на богато хлапе, помисли си той. Този тип недоизпипаност не е евтина. Дето ѝ викат атмосфера.

Тя мина покрай още дузина холограми, преди да стигне до

входа на апартаментите на Джейн Трета. Една изобразяваше как безокото нещо от алеята в Базара на подправките се измъква от разкъсаното тяло на Ривиера. Няколко други бяха сцени на мъчения, инквизиторите винаги военни офицери, и жертвите без изключение млади жени. Те носеха отвратителната напрегнатост от шоуто на Ривиера във Вингтием Секльо, като че ли са замразени в синия блясък на оргазъма. Моли гледаше настрани, когато минаваше покрай тях.

Последната беше малка и замъглена, като че ли Ривиера е трябвало да я измъкне от някакво далечно лично ъгълче на паметта си и времето. Тя трябваше да коленичи, за да я резгледа — беше проектирана от гледната точка на малко дете. Никоя от другите холограми нямаше фон; фигурите, униформите, инструментите за мъчения, всичко беше изобразено просто така. Но тази беше пейзаж.

Тъмна вълна от трошляк се издигаше към безцветно небе. Зад гребена й се виждаха обезцветени, полуразтопени скелети на градски кули. Вълната от камънаци приличаше на мрежа, изпъстрена със стоманени пръти, извити грациозно като тънички струни, още прикрепящи на места огромни бетонни плочи. Предният план може би някога е бил градски площад; там стърчеше някаква фигура, нещо, което напомняше фонтан. Децата и войникът в основата му стояха неподвижни. Живата картина отначало объркваше. Моли сигурно я беше разбрала превилно преди Кейс още да я асимилира, защото я усети да се напряга. Тя се изплю и стана.

Деца. Подивели, в парцали. Зъби, блестящи като ножове. Язви на изкривените им лица. Войникът — по гръб, устата и гърлото му зееха разтворени към небето. Те се хранеха.

— Бон — каза тя, и в гласа й се усещаше някаква мекота. — Добър продукт си му, а, Петер? Налагало ти се е. Нашата Джейн Трета вече е твърде преситена, за да отваря задната врата за всеки дребен крадец. И затова Ледомлък намери теб. Идеалният избор, ако вкусът ти е от този тип. Демоничен любовник. Петер. — Тя сви рамене. — Но ти я убеди да ме пусне. Мерси. Е, време е за партито.

След това тя тръгна — наистина закрачи, въпреки болката — по-надалеч от детството на Ривиера. Измъкна флетчера от кобура му, откачи пластмасовия магазин, пъхна го в джоба си, и постави на негово място друг. Пъхна палеца си в деколтето на комбинезона на Модерен и го разкъса с едно движение до чатала. Острието на палеца й сряза жилавия поликарбон като гнила коприна. Тя се измъкна от ръкавите и крачолите, и останките се самозамаскираха, падайки върху тъмния фалшив пясък.

Тогава Кейс забеляза музиката. Не беше чувал такава музика — само духови и пиано.

Входът към света на Джейн Трета нямаше врата. Беше просто петметрова дупка в стената на тунела. Неравни стъпала водеха надолу, образувайки широка, плитка крива. Слаба синя светлина, движещи се сенки, музика.

— Кейс — каза тя и спря. Флетчерът беше в дясната й ръка. Вдигна лявата, усмихна се и докосна отворената длан с влажния връх на езика си, целувайки го през симстимовата връзка. — Запрашваме.

След това в лявата й ръка имаше нещо малко и тежко, палецът й притискаше мъничък бутон, и тя слизаше по стълбите.

18

Тя го пропусна само за миг. Почти го направи, но не съвсем точно. Влезе точно както трябваше, помисли си Кейс. Правилният начин беше нещо, което той можеше да усети, нещо, което беше забелязвал в позата на друг жокей, наведен над дека, с пръсти, летящи по клавиатурата. Тя си го имаше: действията, движенията. И го беше подготвила екстра за влизането си. Беше се подготвила въпреки болката в крака и беше слязла по стълбите на Джейн Трета като че ли си беше у дома, лакътят на ръката с оръжието на хълбока, предмишницата вдигната, китката отпусната, люлеейки дулото на флетчера с тренираната небрежност на дуелист от времето на Регентството.

Това беше представление. Беше като кулминация на цял живот гледане на записи за бойни изкуства, от евтините, с които беше израсъл Кейс. Той разбра, че за няколко мига тя беше всеки един лош герой, Сони Мао от старите видеота на Шоу, Мики Чиба, цялото това наследство чак до Ли и Истууд. Тя вървеше по начина, по който го обясняваше.

Леди Джейн Трета Мари-Франс Тесие-Ашпул си беше изрязала владенията ниско, наравно с вътрешната повърхност на черупката на „Блуждаещ лъч“, премахвайки лабиринта от стени, който някога ги е разделял. Тя живееше в една-единствена стая, толкова широка и дълбока, че далечните й краища се губеха в инверсния хоризонт, и подът се губеше зад извивката на вретеното. Таванът беше нисък и неравен, облицован със същата имитация на камък като стените на коридора. Тук-там по пода стърчаха назъбени парчета стена, високи до кръста остатъци от лабиринта. Точно срещу стълбището, на около десет метра от него, имаше правоъгълен тюркоазен басейн. Подводните му светлини бяха единственото осветление на апартамента. Или поне на Кейс му се струваше така, докато Моли не направи последната си стъпка. Басейнът хвърляше местещи се петна светлина по тавана над него.

Те чакаха до басейна.

Той знаеше, че рефлексите й са ускорени, форсирани от неврохирурзите за схватки, но не беше ги изживявал през симстимовата връзка. Ефектът приличаше на филм, пуснат на забавени обороти, бавен, изкусен танц, режисиран от инстинкта за убийство и годините тренировки. Като че ли тя обхвана и тримата с един поглед: момчето, застанало на високия ръб на басейна, момичето, усмихващо се над чашата си с вино, и тялото на Ашпул, със зяпнала черна лява очна кухина над приветливата

му усмивка. Той носеше виненатa си роба. Зъбите му бяха много бели.

Момчето скочи от трамплина. Слабо, кафява кожа, перфектно тяло. Гранатата излетя от ръката й преди ръцете му да докоснат повърхността. Кейс разбра какво е тя в момента, в който плесна във водата: сърцевина от мощен експлозив, обвита с десет метра фина, чуплива стоманена жица.

Флетчерът й избръмча, изпращайки облак експлозивни стрели в лицето и гърдите на Ашпул, и той изчезна, и от разкъсаната облегалка на празния, покрит с бял емайл плаващ стол се заиздига пушек.

Дулото се завъртя към Джейн Трета, когато гранатата избухна, и симетричната сватбена торта от вода се издигна, пръсна и рухна обратно, но грешката вече беше направено.

На Хидео не му се наложи дори да я докосне. Кракът й се пречупи.

В „Гарвей“ Кейс изпищя.

— Доста време ти отне — каза Ривиера, докато претърсваше джобовете й. Ръцете й от китките надолу изчезваха в матова черна сфера с размера на топка за боулинг. — Видях веднъж масово убийство в Анкара. — Пръстите му измъкваха предмети от якето й. — Граната. В басейн. Експлозията изглеждаше доста слаба, но всички загинаха мигновено от хидростатичния шок. — Кейс усети как тя раздвижва изпробващо пръсти. Материалът на топката като че ли не оказваше повече съпротива от температурна. Болката в крака й беше разкъсваща, невероятна. Пред погледа й се люлееше червена мрежа.

— Ако бях на твое място, нямаше да ги мърдам. — Вътрешността на топката като че ли се сгъсти леко. — Това е секс-играчка, Джейн Трета я е купила от Берлин. Повърти си ръцете достатъчно, и ще ги смели на пюре. Вариант на материала, от който е направен този под. Предполагам, че нещо е пипано по молекулите. Боли ли?

Тя изохка.

— Като че ли си наранила крака си. — Пръстите му намериха плоския пакет с дрога в левия заден джоб на джинсите й. — Чудесно. Последната ми проба от Али, точно навреме.

Местещата се мрежа от кръв започна да се върти.

— Хидео, — каза друг глас, женски, — тя губи съзнание. Дай й нещо. За това и за болката. Много впечатляваща е, нали, Петер? Тези очила обичайно нещо ли са откъдето тя идва?

Хладни, спокойни ръце, с увереността на хирург. Ужилване на игличка.

— Няма как да знам — отговаряше Ривиера. — Никога не съм виждал мястото, където живее. Те дойдоха и ме прибраха от Турция.

— Спрол, да. Имаме там интереси. И веднъж пращахме Хидео. Всъщност вината беше моя. Пуснах да влезе едно момче, крадец. Той отмъкна семейния терминал. — Тя прихна. — Погрижих се да не срещне проблеми. За да изкарам акъла на другите. Беше приятно момче. Пробужда ли се тя, Хидео? Може би да й дадем още?

— От още ще умре — каза трети глас.

Кървавата мрежа се плъзна в мрака.

Музиката се върна, духови инструменти и пиано. Танцова музика.

К Е Й С . . . . . .
. . . И З К Л Ю Ч И
С Е . . . . . .

Послеобразите на проблесналите думи играеха през очите и набръчканото чело на Мелкум, докато Кейс махаше тродите.

— Пищеше преди малко, мъжки.

— Моли — отвърна Кейс с пресъхнало гърло. — Пострада. — Той измъкна бяла пластмасова бутилка от края на г-мрежата и смукна глътка безвкусна вода. — Изобщо не ми харесва как върви цялата тая.

Мъничкият монитор „Крей“ светна. Финландецът, пак на фона на смачкани и пресовани отпадъци.

— И на мен. Закъсахме я.

Мелкум се отбутна нагоре, изви се и погледна над рамото на Кейс.

— Тоя мъжкар кой е, Кейс?

— Просто картинка, Мелкум — каза уморено Кейс. — Един образ, който познавам от Спрол. Всъщност говори Ледомлък. Картинката трябва да служи да се чувстваме уютно.

— Дрън-дрън — каза Финландецът. — Както казах на Моли, това не са маски. Имам нужда от тях, за да разговарям с вас. Защото нямам много от това, за което вие мислите като за личност. Всичко това обаче е просто зяпане по облаците, Кейс, щото, както вече казах, я закъсахме.

— Кажи си словото, Млък — обади се Мелкум.

— Кракът на Моли си отива, като начало. Не може да ходи. Предполагаше се тя да влезе, да очисти Ривиера, да измъкне магическата дума от Джейн Трета, да се качи при главата и да я каже. Сега се провали. Така че искам вие двамата да идете след нея.

Кейс зяпна лицето на екрана.

— Ние?

— Кой друг?

— Аерол. Образът от „Вавилонски рокер“, приятелят на Мелкум.

— Не. Трябва да е твойта особа. Да е някой, дето разбира Моли, дето разбира Ривиера. Мелкум за мускули.

— Май си забравил, че тук съм точно по средата на малко набегче. Да си спомняш случайно? За к’во ме накара да си довлека задника тук…

— Кейс, слушай. Времето ни е скъпо. Много скъпо. Слушай. Реалната връзка между твоя дек и „Блуждаещ лъч“ е радиовръзка на странична честота през навигационната система на „Гарвей“. Ще закарате „Гарвей“ в един много частен док, който ще ви покажа. Китайският вирус е просмукал напълно паметта на Хосаката. В нея вече има само вирус, нищо друго. Като влезете в дока, вирусът ще бъде включен в системата за охрана на „Блуждаещ лъч“ и ще махнем радиовръзката. Взимаш дека си, Платото и Мелкум. Намирате Джейн Трета, изцеждате думата от нея, убивате Ривиера, взимате ключа от Моли. Можеш да следиш как върви програмата, като включиш дека в системите на „Блуждаещ лъч“. Ще се погрижа за връзката. Отзад на главата има стандартен куплунг, под капаче с пет циркона.

— Убиваме Ривиера?

— Убивате го.

Кейс премига по посока на изображението на Финландеца. Усети как Мелкум слага ръка на рамото му.

— Хей. Забравил си нещичко.

Усети как гневът се надига в него, смесен със злоба.

— Ти сам си го начука. Взриви контрола на манипулаторите, когато изстреля Армитаж. Сега „Ханайва“ ни държи яко и стабилно. Армитаж надупчи другия Хосака, а бордовите отлетяха с рубката, нали?

Финландецът кимна.

— Така че си оставаме тук. И това значи, че заминаваш, приятел. — Той искаше да се изсмее, но смехът заседна на гърлото му.

— Кейс, мъжки, — каза меко Мелкум, — „Гарвей“ е влекач.

— Точно така — ухили се Финландецът.

— Разни удоволствия из големия свят отвън? — запита конструктът, когато Кейс отново се включи. — Бас държа, че поканата дойде от Ледомлък…

— Аха. Печелиш. Куанг действа ли?

— Звяр. Пълен убиец.

— Окей. Малко я вкиснахме, но действаме по въпроса.

— Нещо повече да ти се ще да ми кажеш?

— Адски бързам.

— Добре, м'че, не ме мисли мен. Така или иначе съм умрял.

— По дяволите — Кейс превключи, пресичайки дерящия нервите смях на Платото.

— Тя мечтаеше за състояние, включващо много малко от индивидуалното съзнание — говореше Джейн Трета. Беше протегнала голяма камея, едва побираща се в шепата й, към Моли. Изрязаният профил много приличаше на нейния. — Животинско блаженство. Мисля, че тя смяташе еволюцията на предния мозък за нещо като погрешна стъпка. — Тя отдръпна брошката и я заразглежда, накланяйки я, за да улови светлината под различен ъгъл. — Само в определени режими на извисяване индивидът — член на клана — би изпитвал по-болезнените аспекти на самоосъзнаването…

Моли кимна. Кейс си спомни за инжекцията. Какво ли й бяха дали? Болката все още беше там, но се усещаше като концентриран фокус от изкривени усещания. Неонови червеи, гърчещи се в бедрото й, допир на зебло, миризма на пържен крил — умът му изпита погнуса. Ако престанеше да внимава в тях, усещанията започваха да се припокриват и се превръщаха в сензорния еквивалент на статичен шум. Щом нервната й система беше в такова състояние, в какво ли щеше да е умът й?

Зрението й беше ненормално ясно и ярко, дори повече от обикновено. Нещата като че ли вибрираха, всеки човек или предмет изглеждаше настроен на леко различна честота. Ръцете й, все още заключени в черната топка, лежаха на скута й. Тя седеше на един от столовете до басейна и счупеният й крак беше изпънат пред нея на възглавничка от камилска вълна. Джейн Трета, свита в твърде голяма джелаба от небоядисана вълна, седеше срещу нея на друга възглавничка. Беше много млада.

— Къде отиде той? — запита Моли. — Да се боцне ли?

Джейн Трета сви рамене под гънките на тежката бледа роба и отметна кичур черна коса настрани от очите си.

— Той ми каза кога точно да те пусна. Не искаше да ми каже защо. Всичко трябваше да бъде мистерия. Щеше ли да ни навредиш?

Кейс усети как Моли се поколеба.

— Щях да го убия. Щях да се опитам да убия нинджата. След това трябваше да говоря с теб.

— Защо? — запита Джейн Трета, пъхвайки камеята обратно в

един от вътрешните джобове на джелабата. — Защо де? И за какво?

Моли като че ли изучаваше изтеглените, деликатни кости, широката уста, тесния орлов нос. Очите на Джейн Трета бяха тъмни и странно непрозрачни.

— Защото го мразя — каза тя накрая. — И това защото просто е част от това как са ми вързани жиците, какво е той и какво съм аз.

— И заради шоуто — добави Джейн Трета. — Видях шоуто.

Моли кимна.

— А Хидео?

— Защото те са най-добрите. Защото един от тях веднъж уби партньора ми.

Джейн Трета помръкна силно и вдигна вежди.

— Защото трябваше да разбера — каза Моли.

— И след това щяхме да говорим, ти и аз? Както сега? — Тъмната й коса беше съвсем права, разделена по средата, събрана назад във възел от матово сребро. — Не бихме ли могли да говорим и така?

— Махни това — вдигна пленените си ръце Моли.

— Ти уби баща ми — каза Джейн Трета. В гласа й нямаше и помен от промяна. — Гледах по мониторите. Той ги наричаше „очите на майка ми“.

— Той уби онази кукла, дето изглеждаше като теб.

— Той обожаваше артистичните жестове — отвърна тя, и край нея се появи Ривиера, светнал от дрогата, в раирания затворнически костюм, който беше носил в покривната градина на техния хотел.

— Свикваш ли? Тя е интересно момиче, нали? И аз мислех така, когато я видях за пръв път. — Той мина зад Джейн Трета. — Само че няма да стане, ако ме разбираш.

— Наистина ли, Петер? — Моли се насили да се усмихне.

— Ледомлък няма да е първият, който прави тази грешка. Да ме подцени. — Той премина по покрития с плочки ръб на басейна към бялата емайлирана маса и плисна минерална вода в тежка кристална обла чаша. — Той разговаря с мен, Моли. Предполагам, че е разговарял с всички нас. И с теб, и с Кейс, и там с каквото има да се говори у Армитаж. Той обаче не ни разбира истински. Има си своите профили, но те са само статистики. И ти може и да си статистическо животно, скъпа, и Кейс е именно такова, но аз притежавам едно качество, неизчислимо поради собствената си природа. — Той отпи.

— И какво точно е то, Петер? — запита Моли с равен глас.

— Перверзността — светна лицето на Ривиера. Той тръгна

обратно към двете жени, люлеейки водата в плътния, дълбоко изрязан цилиндър от планински кристал, като че ли се радваше на тежестта й. — Удоволствието от безкористното действие. И съм взел решение, Моли, напълно безкористно решение.

Тя чакаше, гледайки към него.

— О, Петер — каза Джейн Трета с онова умилително раздразнение, което обикновено се използва към деца.

— Нито дума за теб, Моли. Той ми разказа за това, ако схващаш. Джейн Трета знае кода, разбира се, но ти няма да го получиш. Ледомлък също. Моята Джейн е амбициозно момиче, по свой собствен перверзен начин. — Той отново се усмихна. — Тя има своите планове за семейна империя, и двойка ненормални изкуствени интелекти, колкото и пикантна да е концепцията, само ще й се пречкат в краката. И така, нейният Ривиера идва да й помогне, ако схващаш. И Петер казва: дръж се здраво. Свири си любимите суингове на татенцето, и остави Петер да ти намери подходяща компания, зала танцьори, оплаквачи за умрелия Крал Ашпул. — Той изпи остатъка от минералната вода. — Не, Татенце, вече няма да се справиш, няма да можеш. След като Петер е дошъл в къщи. — Лицето му беше порозовяло от удоволствието от кокаина и меперидина, и той запрати със сила чашата в лявата й леща, пръсвайки възприятието й в кръв и светкавици.

Мелкум се беше прикрепил към тавана на кабината, когато Кейс махна тродите. Капроново въже, привързано около кръста му, беше закачено за панелите от двете му страни с амортизационни корди и сиви каучукови вендузни захвати. Беше си свалил ризата и работеше по централния панел с недодялано изглеждащ нула-г френски ключ. Масивните антиоткати на ключа издрънчаха, когато изскочи поредният шестогран. „Маркус Гарвей“ стенеше и пукаше от натоварването.

— Млък вика да докуваме — каза ционитът, пъхвайки шестограна в мрежеста торбичка на пояса си. — Докато Мелкум пилотира курса, вади малко инструменти за работата.

— Инструменти ли държиш там вътре? — Кейс изви врат и загледа как мускулите танцуват по кафявия гръб.

— Този тук — каза Мелкум, измъквайки продълговат пакет, омотан в черен найлон, иззад облицовката. Постави обратно панела и го прикрепи с един шестогран, колкото да го държи. Черният пакет междувременно отплува настрани. Мелкум щракна вакуумните клапи на сивите захвати и се освободи, хващайки нещото, което беше измъкнал.

Той се отбутна, преплува над инструментите си — на

централния екран пулсираше зелена диаграма на док — и се улови за ръба на г-мрежата на Кейс. Дръпна се надолу и зачопли скоч-лентата на пакета с дебелия си, оръфан нокът.

— Някакъв китаец казал, истината идва на бял свят тъй. — От пакета се показа древна, намаслена автоматична карабина „Ремингтон“. Дулото ѝ беше отрязано на няколко милиметра пред скосената предна ложа. Прикладът беше изцяло махнат и заменен с дървена дръжка от пистолет, омотана с матовочерна лента. Миришеше на пот и ганджа.

— Сигурно нямаш втори?

— Абсолют, мъжки — отвърна Мелкум, бършейки смазката от черната цев с червен парцал. Черният найлон беше увит около дръжката в другата му ръка. — Растафариански воин съм, повярвай ми.

Кейс придърпа тродите надолу на челото си. Не се даде труда да постави отново тексаския катетър; щеше поне да се изпикае като хората в „Блуждаещ лъч“, ако ще да му е за последно.

Щракна превключвателя.

— Хей, — каза конструктът, — тоя Петер е абсолютно лайно, а?

Сега вече като че ли бяха част от леда на Тесие-Ашпул; изумрудените арки се бяха разширили, сраснали и превърнали в плътна маса. Зеленото доминираше в слоевете на китайската програма, която ги обкръжаваше.

— Близо ли сме, Дикси?

— Доста близо. Скоро ще трябваш.

— Слушай, Дикси. Ледомлък казва, че Куанг се е враснал здраво в Хосаката ни. Казва, че трябва да изключа теб и дека от мрежата, да ви пренеса в „Блуждаещ лъч“ и да ви включа пак, в защитните програми там. Че вирусът щял да си бъде там целия. След това нападаме изотвътре, откъм мрежата на „Блуждаещ лъч“.

— Изумително — каза Платото. — Никога не съм обичал да правя нещо по простия начин, когато мога да го направя със задника напред.

Кейс превключи.

Мракът ѝ беше пълен с изгаряща синестезия, където болката ѝ имаше вкус на старо желязо, мирис на диня, криле на молец, пърхащи по бузата ѝ. Тя беше в безсъзнание, и сънищата ѝ го стряскаха. Когато оптичният чип проблясна, цифрите бяха обкръжени от хало, лека розова аура около всяка от тях.

07:29:40.

— Това ми е много неприятно, Петер. — Гласът на Джейн Трета като че ли идваше през огромно празно пространство. Моли може да чува, досети се той, но след това се поправи. Симстимът все още работеше и беше на място; той го усещаше как убива ребрата й. Просто ушите й регистрираха вибрациите от гласа на момичето. Ривиера каза нещо кратко и неразбираемо. — Но на мен — не, — отговори тя, — и не ми доставя удоволствие. Хидео ще докара медицински блок от медпункта, но за това ще е нужен хирург.

Последва тишина. Кейс различи чудесно как водата в басейна се плиска в ръба му.

— За какво й разказваше, когато се върнах? — Ривиера сега беше много близо.

— За майка ми. Тя ме попита. Мисля, че беше в шок, освен инжекцията на Хидео. Защо й направи това?

— Исках да видя дали ще се счупят.

— Едното се счупи. Когато тя се свести — ако се свести — ще видим цвета на очите й.

— Тя е изключително опасна. Прекалено опасна. Ако не бях тук да я разсея, да нахвърля Ашпул, за да я отвлека, и моя собствен Хидео, за да изхабя бомбата й, къде щяхме да сме сега? В нейна власт.

— Не, — каза Джейн Трета, — имахме Хидео. Мисля, че не разбираш доста неща за него. Тя обаче очевидно разбира.

— Нещо за пиене?

— Вино. Бялото.

Кейс се изключи.

Мелкум се беше прегърбил над пулта на „Гарвей“, набирайки командите за влизане в дока. Централният екран показваше неподвижен червен квадрат, представляващ дока на „Блуждаещ лъч“. „Гарвей“ беше по-голям зелен квадрат, който намаляваше бавно, люлеейки се от една на друга страна под командите на Мелкум. По-малък екран отляво изобразяваше как скелетите на „Гарвей“ и „Ханайва“ приближават извивката на вретеното.

— Имаме един час, приятел — каза Кейс, издърпвайки фиброоптичната нишка от Хосаката. Батериите на дека му щяха да издържат деветдесет минути, но конструктът на Платото беше допълнително натоварване. Прикрепи с бързи, механични действия конструкта към дъното на дека с микропорова лента. Покрай него преплува коланът на Мелкум. Кейс го улови, откачи двете амортизационни корди с вакуумните вендузи и щракна едната ключалка около другата. След това притисна вендузите от двете страни на дека и завъртя лостчето, създаващо вакуум.

Остави дека, конструкта и импровизираната презрамка да висят пред него и се напъха в коженото си яке, проверявайки съдържанието на джобовете. Паспортът, който ме беше дал Армитаж, банковият чип на същото име, кредитният чип, който беше използвал, когато влезе в Свободната станция, двата дерма бетафенетиламин, които беше купил от Брус, пачка Нови Йени, половин пакет Йехеюан, и шурикенът. Метна чипа за Свободната станция през рамо и го чу как траква в корпуса на руския въздушен филтър. Готвеше се да направи същото и със стоманената звезда, но отскочилият кредитен чип го удари по темето, превъртя се към тавана и мина покрай лявото рамо на Мелкум. Ционитът прекъсна пилотирането и хвърли поглед назад към Кейс. Той погледна шурикена, след това го набута в задния си джоб, чувайки как шевовете се късат.

— Пропусна Млък, мъжки — каза Мелкум. — Млък казва мотаел охраната заради „Гарвей“. „Гарвей“ влиза като друга лодка, някаква дето чакат от Вавилон. Млък предава кодове вместо нас.

— Предвижда ли се да носим костюми?

— Много тежки. — Мелкум сви рамене. — Стой в мрежата докат’ ти кажа. — Той набра завършващата серия команди и сграбчи износените розови дръжки от двете страни на навигационния пулт. Кейс видя как зеленият квадрат се сви с последните няколко милиметра, нужни, за да пасне точно върху червения. На по-малкия екран „Ханайва“ наведе нос, за да избегне извивката на вретеното, и бе захваната. „Гарвей“ все още висеше под нея като уловена личинка. Влекачът издрънча и потрепери. Две стилизирани ръце се протегнаха, за да уловят стройната, подобна на оса форма. „Блуждаещ лъч“ протегна опипващ жълт правоъгълник, заобикаляйки „Ханайва“, за да достигне „Гарвей“.

Откъм носа, зад люлеещите се ивици уплътнител, се дочу драскащ звук.

— Мъжки, — каза Мелкум, — вече имаме гравитация. — Дузина дребни предмети се удариха в пода на кабината едновременно, сякаш привлечени натам от магнит. Кейс изхърка, когато вътрешностите му бяха издърпани от положението, което заемаха. Декът и конструктът тупнаха болезнено в скута му.

Вече бяха прикрепени към вретеното, и се въртяха заедно с него.

Мелкум разпери ръце, отърси напрежението от раменете си и махна торбестата си мрежа за коса, разтърсвайки кичури.

— Давай сега, мъжки, щом разправяш времето толкоз ценно.

19

Вила „Блуждаещ лъч“ беше паразитна структура, припомни си Кейс, излизайки покрай висулките уплътнител, през предния люк на „Маркус Гарвей“. „Блуждаещ лъч“ смучеше въздух и вода от Свободната станция, и нямаше собствена екосистема.

Свързващата тръба, която докът беше протегнал, беше по-сложна версия на онази, през която той се беше промъкнал, за да стигне до „Ханайва“, предназначена за използуване при ротационната гравитация на вретеното. Гофрираната тръба беше съставена от съединени хидравлични части, и във всеки сегмент имаше пръстен от твърда, грапава пластмаса. Пръстените служеха като пръчки на стълба. Проходът се извиваше около „Ханайва“, беше хоризонтален там, където се свързваше с люка на „Гарвей“, но завиваше остро нагоре и наляво, изисквайки вертикално катерене около извивката на корпуса на яхтата. Мелкум вече се провираше през пръстените, издърпвайки се нагоре с лявата си ръка. Дясната беше заета от ремингтона. Носеше изцапани стари торбести работни панталони, зеленото мушамено яке без ръкави и чифт парцаливи брезентови гуменки с яркочервени подметки. Всеки път, когато той се покатереше на следващ пръстен, тръбата леко се изместваше.

Закопчалките на импровизираната презрамка на Кейс се впиваха в рамото му под тежестта на Оно-Сендая и на конструкта на Платото. Единственото, което той усещаше в момента, беше страх. Общо изтръпване. Отблъсна го, заставяйки се да си припомни лекцията на Армитаж за вретеното и за вила „Блуждаещ лъч“. Започна да се изкачва. Екосистемата на Свободната станция беше ограничена, но не затворена. Цион беше затворена система, способна да действува в течение на години без доставка на материали отвън. Свободната станция произвеждаше собствени въздух и вода, но зависеше от непрекъснатите доставки на храна и от постоянното подхранване на почвата. Вила „Блуждаещ лъч“ не произвеждаше абсолютно нищо.

— Мъжки, — каза спокойно Мелкум, — давай нагоре, след мен.

Кейс се провлече странешком по кръговата стълба и се изкатери по последните няколко пръстена. Проходът опираше в гладък, леко изпъкнал люк с диаметър около два метра. Хидравличните сегменти на тръбата изчезваха в гъвкави гнезда, вградени в люка.

— И какво сега…

Устата на Кейс се затвори, когато капакът отскочи настрани и

слабата разлика в налягането духна фин прах в очите му.

Мелкум се преметна през ръба, и Кейс чу тихия звук на освобождаване на предпазителя на Ремингтона.

— Мъжки, ти си, дето бързаш — прошепна той.

Кейс тупна до него.

Капакът се намираше в средата на кръгло, сводесто помещение, покрито със сини грапави пластмасови плочки. Мелкум го дръпна, посочи с ръка, и той видя монитор, вграден в извитата стена. На екрана му висок младеж с чертите на Тесие-Ашпул изтупваше нещо от ръкавите на тъмното си официално сако. Стоеше до съвсем същия люк, в съвсем същата стая.

— Съжалявам много, сър — каза някакъв глас от високоговорител над люка. Кейс погледна нагоре. — Очаквахме ви по-късно, на осевия док. Един момент, моля.

Младежът на екрана кимна нетърпеливо.

Мелкум се извъртя с оръжието в ръка към отворилата се вляво от тях врата. Дребничък евроазиат в оранжев работен костюм влезе през нея и ги зяпна. Отвори уста, но от нея не излезе нито звук. След това я затвори. Кейс метна поглед към монитора. Празен.

— Кои…? — измънка човекът.

— Растафарианската пехота — изправи се Кейс. Кибердекът го тупна по хълбока. — Имаме спешна нужда да се включим в системата ви за охрана.

Човекът преглътна.

— Това проверка ли е? Проверка на лоялността. Трябва да е проверка на лоялността. — Той избърса дланите си в крачолите на оранжевия костюм.

— Не, мъжки, истинско. — Мелкум се измъкна от нишата, където се беше мушнал, и насочи Ремингтона към лицето на евроазиата. — Мърдай.

Те последваха човека през вратата в коридор, чиито излъскани бетонни стени и неравен от натрупаните килими под бяха отлично познати на Кейс.

— Хубави парцали — каза Мелкум, бутайки мъжа в гърба. — Мирише на черква.

Стигнаха до друг монитор, древен „Сони“, монтиран над пулт с клавиатура и сложен набор от куплунги за включване. Екранът светна в момента, когато те спряха, и Финландецът се ухили към тях от помещение, което приличаше на приемната на Филмстудио Холографикс.

— Добре. Мелкум завежда този тук долу до отворената преходна камера и го бутва там. Аз ще я заключа. Кейс, на теб ти трябва петият куплунг отляво, най-горния капак. В чекмеджето

под пулта има адаптори. Нужен е Оно-Сендай двайсет-точка към Хитачи-четиридесет.

Докато Мелкум отведе пленника си, Кейс коленичи и зарови из набора куплунги. Накрая намери нужния, включи дека към адаптора и спря за момент.

— Трябва ли да изглеждаш така, приятел? — запита той лицето на екрана. Финландецът беше заменен линия по линия от изображението на Лони Зоун на фона на подкожушени японски плакати.

— Каквото ти душа иска, готин — проточи Зоун. — Просто намекни на Лони…

— Не — каза Кейс. — Използвай Финландеца. — И докато изображението на Зоун изчезваше, той пъхна адаптора Хитачи в куплунга му и постави тродите на челото си.

— Къде те нямаше? — запита Платото и се разсмя.

— Казах ти да не го правиш — рече Кейс.

— Майтап, момче, — отвърна конструктът, — стоп време за мен. Я да скив к'во става…

Програмата на Куанг беше зелена, точно в оттенъка на леда на Т-А. Докато Кейс гледаше, тя ставаше все по-непрозрачна, въпреки че все още виждаше ясно акулоподобното черно огледално нещо, когато погледнеше нагоре. Линиите на пречупване и халюцинациите бяха изчезнали, и нещото изглеждаше също така реално както и „Маркус Гарвей", безкрил античен изтребител с гладки, покрити с черен хром стени.

— Екстра — каза Платото.

— Точно — потвърди Кейс и превключи.

… такива неща. Съжалявам — говореше Джейн Трета, докато превръзваше главата на Моли. — Медицинският блок казва, че няма смазване, няма невъзвратимо увреждане на окото. Сигурно не си го познавала много добре, преди да дойдеш тук?

— Не го познавах изобщо — каза изтощено Моли. Лежеше по гръб на високо легло или облицована маса. Кейс не можеше да усети счупения крак. Синестетичният ефект на първата инжекция като че ли беше преминал. Черната топка беше изчезнала, но дланите й бяха вързани с меко въже, което той не можеше да види.

— Той иска да те убие.

— Ще му се. — Моли се загледа в грубия таван, близо до силна лампа.

— Не мисля, че искам да му го позволя — каза Джейн Трета, и Моли болезнено обърна глава, за да погледне в тъмните очи.

— Не си играй с мен.

— Мисля, че може би ми харесва — каза Джейн Трета, и се наведе да целуне челото й, отмятайки косата назад с топла длан. По безцветната й джелаба имаше капки кръв.

— Къде изчезна той сега? — запита Моли.

— Сигурно за още една инжекция — каза Джейн Трета и се изправи. — Очакваше пристигането ти доста нетърпеливо. Мисля, че може би ще е забавно да те излекувам, Моли. — Тя се усмихна и разсеяно избърса окървавената си ръка в предницата на робата. — Кракът ти трябва да бъде наместен, но това може да бъде уредено.

— А Петер?

— Петер… — Тя леко поклати глава. Кичур черна коса се освободи и падна на челото й. — Петер започва да става скучен. Смятам, че изобщо употребата на наркотици е скучна. — Тя се изкикоти. — Поне у другите. Баща ми постоянно прекаляваше, сигурно си го забелязала.

Моли се напрегна.

— Не се стряскай — Пръстите на Джейн Трета погладиха кожата над колана на джинсите. — Неговото самоубийство беше резултат от моето манипулиране на лимитите за безопасност на замразителя му. Всъщност никога не съм го срещала наистина, ако ме разбираш. Изръсили са ме след като той за последен път е влязъл вътре. Но аз го познавах много добре. Модулите знаят всичко. Гледах как е убил майка ми. Ще ти го покажа, като се оправиш. Удушава я в леглото.

— Защо я е убил? — Непревързаното й око се фокусира на лицето на момичето.

— Не е могъл да приеме начина на развитие на семейството ни, планиран от нея. Тя беше поръчала конструирането на нашите изкуствени интелекти. Била е пълна с идеи. Представяла си ни е в симбиотична връзка с ИИ-тата, и всички корпоративни решения да се вземат така. Съзнателните ни решения, имам предвид. Тесие-Ашпул биха били безсмъртни, като кошер, всеки един от нас — част от едно голямо цяло. Впечатляващо. Ще ти превъртя записите й, близо хиляда часа. Но аз никога не съм я разбирала истински, и със смъртта й беше изгубена и нейната идея. Беше изгубена всяка идея, и ние просто започнахме да се свиваме в себе си. Вече рядко излизаме навън. Аз съм изключение.

— Казваш, че си се опитвала да убиеш дъртия? Ровичкала си из криогенните му програми?

Джейн Трета кимна.

— Помагаше ми един призрак. Така мислех, когато бях още

много малка, че в корпоративните модули има призраци. Гласове. Един от тях беше това, което ти наричаш Ледомлък, което е кодът на Тюринг за нашия ИИ в Берн, въпреки, че тази му част, което те манипулира, е нещо като подпрограма.

— Един от тях? Още ли има?

— Още един. Но той не е говорил с мен вече от години. Мисля, че се е отказал. Предполагам, че и двата представляват резултат от качествата, които майка ми нареди да бъдат вложени в оригиналния софтуер, но тя беше изключително потайна жена, когато смяташе, че е необходимо. Ето. Пий. — Тя постави гъвкава пластмасова тръбичка до устните на Моли. — Вода. Само малко.

— Джейн, любима, — запита Ривиера бодро отнякъде извън полето на зрение, — изпитваш ли удоволствие от себе си?

— Остави ни сами, Петер.

— Игра на доктор… — Внезапно Моли се оказа лице в лице със себе си. Изображението беше проектирано на десетина сантиметра от носа й. Превръзките липсваха. Левият имплантат беше строшен, и дълго парче посребрена пластмаса беше забито дълбоко в очницата, подобна на обърнато басейнче от кръв.

— Хидео, — каза Джейн Трета, галейки корема на Моли, — погрижи се Петер да пострада, ако не се махне. Иди да поплуваш, Петер.

Изображението изчезна.

07:58:40 проблесна в мрака на превързаното око.

— Той каза, че ти знаеш кода. Петер го каза. Ледомлък има нужда от този код. — Кейс внезапно усети как ключето „Чубб“ лежи на найлоновия си конец до вътрешната извивка на лявата й гърда.

— Да. — Джейн Трета отдръпна ръката си. — Знам го. Научих го като дете. Мисля, че го научих насън… Или някъде от хилядите часове на дневниците на майка ми. Но мисля че Петер има право в предупреждението си да не го казвам. Ако разбирам правилно нещата, ще си имам работа с Тюринг, пък и призраците са капризни на първо място, и после всичко останало.

Кейс се изключи.

— Странен малък клиент, а? — Финландецът се ухили към Кейс от стария „Сони“.

Кейс сви рамене. Мелкум се връщаше по коридора, хванал Ремингтона под мишница. Ционитът се усмихваше, и главата му кимаше в ритъм, който Кейс не чуваше. Две тънки жълти жички се спускаха от ушите му до страничния джоб на якето му без ръкави.

— Дуб, мъжки — обади се той.

— Голямо куку си — каза Кейс.

— Чувам екстра, мъжки. Дуб на справедливостта.

— Ей, момчета, — каза Финландецът, — ослушвайте се. Идва транспортът ви. Не мога да прокарвам вечно номера толкова гладко като картинката на Жан Осми, дето залъга портиера, но мога да ви намеря превоз до мястото на Джейн Трета.

Кейс тъкмо издърпваше адаптора от гнездото, когато под тромавата бетонна арка, маркираща края на техния коридор, премина сервизна кола без шофьор. Може да беше и същата, на която се бяха возили африканците, но сега ги нямаше. Точно зад гърба на ниската дунапренова седалка, хванал се с мъничките си манипулаторчета за облицовката, дребният Браун премигваше със светодиода си.

— Хайде на автобуса — каза Кейс на Мелкум.

20

Гневът му отново беше изчезнал някъде. Беше го изпуснал.

Мъничката кола беше претъпкана: Мелкум с Ремингтона на колене и Кейс с дека и конструкта на гръб. Колата се движеше със скорост, за каквато не беше проектирана; беше претоварена, претрупана, и Мелкум беше поел задължението да се накланя в посоката на завоите. Това не създаваше проблеми при завои наляво, тъй като Кейс седеше отдясно, но при десни завои ционитът трябваше да се навежда през Кейс и оборудването му, смазвайки го върху седалката.

Кейс нямаше никаква представа къде са. Всичко му беше познато, но нямаше как да е сигурен, че е виждал точно дадения конкретен проход преди. Обла зала с витрини по стените съдържаше колекция, за която той беше сигурен, че не я е виждал: черепи на големи птици, монети, маски от ковано сребро. Шестте гуми на количката се движеха безшумно по натрупаните килими. Единствените звуци бяха виенето на електромотора й и от време на време слаб екот на ционски дуб от дунапренените слушалки в ушите на Мелкум, когато той се навеждаше над Кейс, за да контрира остър десен завой. Декът и конструктът непрекъснато притискаха шурикена в джоба на якето към крака му.

— Имаш ли часовник? — запита той Мелкум.

Ционитът тръсна кичурите си.

— Времето си е колкото си е.

— Исусе — въздъхна Кейс и затвори очи.

Браунът изприпка по пласта килими и потупа с облицования си нокът по голяма правоъгълна врата от тъмно, изтъркано дърво. Зад тях колата изсъска и от вентилационния отвор излетяха сини искри. Някои паднаха на килима под колата и Кейс усети миризма на пърлена вълна.

— Т'ва ли пътят, мъжки? — Мелкум огледа вратата и щракна предпазителя на оръжието.

— Ха, — каза Кейс повече на себе си, отколкото на Мелкум, — мислиш, че знам ли?

Браунът завъртя сферичното си тяло и светодиодът му замига.

— Иска да отвориш — кимна Мелкум.

Кейс пристъпи напред и пробва резбованата месингова дръжка. На вратата на нивото на очите имаше монтирана месингова плочка, толкова стара, че буквите, които някога са

били изгравирани на нея, сега бяха изтъркани до паешки, неразгадаем шифър, името на някоя отдавна забравена функция или функционер, излъскано до забрава. В ума му се въртеше смътно удивление дали Тесие-Ашпул са били избирали всяко нещо в „Блуждаещ лъч“ поотделно, или са купили всичко накуп от някакъв огромен европейски еквивалент на „Филмстудио Холографикс“. Когато той я отвори внимателно, пантите й изскърцаха печално. Мелкум пристъпи зад него с насочения от бедро напред Ремингтон.

— Книги.

Библиотеката, с белите стоманени полици и табелките.

— Знам къде сме — каза Кейс и погледна назад към сервизната кола. От килима се издигаше езиче дим.

— Хайде, идвай. Колата. Колата?

Тя остана неподвижна. Браунът го дърпаше за крачола и го щипеше по глезена. Кейс сдържа желанието да го ритне.

— Да?

Машинката заобиколи вратата и влезе. Той я последва.

Мониторът в библиотеката беше също „Сони“, стар като предишния. Браунът спря под него и изигра някакъв тропащ танц.

— Ледомлък?

Познатите черти изпълниха екрана. Финландецът се усмихна.

— Време е за проверка, Кейс — каза той и очите му се присвиха от дима на цигарата. — Хайде, включвай се.

Браунът се метна към глезена му и започна да се катери. Манипулаторите бодяха плътта през тънкия черен плат.

— По дяволите! — Кейс го блъсна настрани, и той се удари в стената. Два от краката му започнаха да ритат непрекъснато и безполезно, биейки въздуха.

— Какво й стана на тая гадина?

— Изгоря — каза Финландецът. — Не й обръщай внимание. Няма проблеми. Включвай се бързо.

Под екрана имаше четири куплунга, но адапторът „Хитачи“ ставаше само на единия.

Той се включи.

Нищо. Сива пустота.

Мрежата я нямаше. Линиите липсваха. Киберпространството го нямаше.

И някъде на крайчеца на съзнанието му мержелееше тичащо, летящо усещане за нещо, бързащо срещу него, през левги от черни огледала.

Той се опита да извика.

Като че ли там имаше град, зад извивката на брега, но беше много далече.

Той клекна на влажния пясък, сви се с ръце, обвити здраво около коленете, и потрепери.

Стоя така като че ли много дълго време, дори след като треперенето престана. Градът, ако това беше град, беше нисък и сив. От време на време той изчезваше зад валмата мъгла, люлеещи се над плискащия прибой. По едно време Кейс реши, че там изобщо нямаше град, само някакво самотно здание, може би руина; нямаше как да прецени на какво разстояние е. Пясъкът имаше оттенъка на потъмняло, но все още не напълно черно сребро. Брегът беше от пясък, беше много дълъг, пясъкът беше влажен, седалището на джинсите му беше мокро от пясъка… Той се надигна и се заклати, напявайки някаква песен без думи и мелодия.

Небето беше в различен оттенък на среброто. Чиба. Като небето над Чиба. Токийският залив? Той завъртя глава и заоглежда морето, копнеейки за холографския знак на Фуджи Електрик, за бръмченето на хеликоптер, за каквото и да било.

Зад него изкрещя чайка. Той потрепери.

Вятърът се засилваше. В бузите му се впиваха песъчинки. Той заби глава между коленете си и заплака. Звукът от хълцането му беше също така далечен и чужд, както викът на чайката. Гореща урина измокри джинсите му, покапа по пясъка и бързо изстина под духащия откъм водата вятър. Когато сълзите му свършиха, гърлото го болеше.

— Ледомлък, — промърмори той на коленете си, — Ледомлък…

Вече се стъмваше, и когато той се размърда, студът го накара да се изправи.

Коленете и лактите го боляха. Носът му течеше; той го избърса в ревера на якето, след това прерови празните си джобове един след друг.

— Исусе. — Раменете му бяха прегърбени и той пъхна длани под мишниците, за да сгрее пръстите си. — Исусе. — Зъбите му започнаха да тракат.

Вълните бяха греблосали брега на вълнички, по-сложни отколкото правеха и най-добрите градинари в Токио. Вече беше направил десетина стъпки към невидимия вече град, когато се обърна и погледна назад през насъбиращия се мрак. Стъпките продължаваха до точката на пристигането му. По потъмнелия пясък нямаше други следи.

Когато забеляза светлината, беше извървял по негова преценка поне километър. Разговаряше с Рац, и именно Рац

забеляза пръв оранжевочервеникавия блясък отдясно, на известно разстояние от прибоя. Кейс знаеше, че Рац не е тук, че е просто плод на въображението му, а не на капана, в който беше хванат, но това нямаше никакво значение. Беше повикал образа му за да се успокои малко, но се оказа, че Рац има свое собствено мнение за Кейс и неговото дередже.

— Наистина ме шашваш, артистче. Колко път си готов да биеш, за да се докопаш до собственото си унищожение. Какво пилеене на усилия! В Нощния град то ти беше в шепата, на една ръка разстояние! Скоростта, която да подяде съществуването ти, пиенето за да прокара всичко гладко, Линда за по-сладко прощаване, и улицата, за да замахне със секирата. Колко далече стигна, за да го направиш сега, и какъв гротесков реквизит… Сцени, окачени из космоса, херметично затворени замъци, най-редки глупости от Европа, мъртвци, запечатани в малки кутийки, магия чак от Китай… — Рац се разсмя, влачейки се до него, и розовият му манипулатор весело се разлюля. Въпреки тъмнината Кейс различаваше бароковата стомана, покриваща почернелите зъби на бармана. — Но така ще да е сигурно както го правят артистите, нали? Ти имаше нужда този свят да бъде построен специално за теб, този бряг, това място. За да умреш.

Кейс спря, олюля се и се обърна към звука на прибоя и игличките на носените от вятъра песъчинки.

— Аха. По дяволите. Мисля… — Той тръгна към звука.

— Артисте, — чу се зад него гласът на Рац. — Светлината. Ти видя светлина. Там. Оттук.

Той пак спря, препана се и падна на колене на милиметри от ледената вода.

— Рац? Светлина? Рац?

Но мракът вече беше пълен, и единственият звук беше този на прибоя. Той се надигна с усилие на крака и се опита да се върне по следите си.

Времето минаваше. Той вървеше.

И след това блясъкът се появи, заявявайки присъствието си все повече с всяка негова крачка. Правоъгълник. Врата.

— Огън там, вътре — каза той. Думите му бяха отнесени от вятъра.

Това беше бункер, камък или бетон, заровен в навеите тъмен пясък. Входът беше нисък, тесен, без врата и дълбок, изграден в поне метър дебела стена.

— Хей, — каза Кейс меко, — хей… — Пръстите му остъргаха студена стена. Там, вътре, имаше огън, по страните на входа играеха сенки.

Той се приведе и с три крачки влезе вътре.

До ръждясалото стоманено подобие на огнище се беше свило момиче. Вътре гореше плавей, и вятърът изсмукваше дима през груба камина. Огънят хвърляше единствената светлина, и когато неговият поглед срещна разширените, изплашени очи, той разпозна лентата на главата й, навита коприна с отпечатан на нея рисунък, подобен на увеличена микросхема.

Тази нощ той отказа ръцете й, също и храната, която тя му предложи, мястото до нея в гнездото от одеала и стиропорни отпадъци. Накрая се сви до вратата и я загледа как спи, слушайки как вятърът стърже стените на постройката. Горе-долу по веднъж на час се надигаше, отиваше до импровизираната печка, добавяйки още плавей от купчината до нея. Нищо от всичко това не беше истинско, но студът си беше студ.

Тя не беше истинска, свита на кълбо в светлината на огъня. Той гледаше устата й, и леко разделените устни. Тя беше момичето, което той си спомняше от тяхната разходка през Залива, и това беше жестоко.

— Хитро, скапаняко — прошепна той на вятъра. — Нямам капка шанс, е? Няма да ми пробуташ боклук, а? Знам какво е това… — Той се опита да не звучи отчаяно. — Знам, разбираш ли? Знам кой си ти. Ти си другият. Джейн Трета каза на Моли. Горящ храст. Това не беше Ледомлък, ти беше. Той се опита да ме предупреди чрез Брауна. Сега ти си ме платосал и си ме докарал тук. Никъде. Заедно с един призрак. Каквато я помня преди.

Тя се размърда в съня си, промърмори нещо и придърпа парче одеало над рамото и бузата си.

— Ти си мъртва — каза той на спящото момиче. — Ти си мъртва, и така или иначе си ми през оная работа. Чуваш ли това, готин? Знам какво правиш. Платосан съм. Всичко това е отнело около двадесет секунди, нали? В момента си седя на задника в онази библиотека, и мозъкът ми е изключен. И много скоро ще бъде съвсем изключен, ако случайно го увираш. Ти не искаш Ледомлък да си прокара сметките, това е то, и просто ще ме държиш тук. Дикси ще управлява Куанг, само че вече не е жив и можеш да му предвидиш действията, сто на сто. Тая гадост с Линда, разбира се, си е твоя работа от край до край, нали? Ледомлък се опита да я използва, когато ме натика в конструкта на Чиба, но не можа. Каза, че било твърде тънка работа. И онова местене на звездите в Свободната станция също го направи ти, нали? И пак ти наложи лицето й върху умрялата кукла в стаята на Ашпул. Моли никога не го е виждала. Ти просто се намеси в сигнала на симстима й. Щото мислеше, че ще ме заболи. Щото мислеше, че ми пука. Добре де, върви по дяволите, както там ти е

името. Ти победи. Побеждаваш. Но нищо от това не значи нищо за мен, ясно ли ти е? Мислиш, че ми пука, нали? Защо иначе трябваше да го направиш по този начин? — Той отново зъзнеше, и гласът му трепереше.

— Мили, — каза тя, измъквайки се изпод парцалите и одеалата, — ела и поспи. Аз ще седя, ако искаш. Трябва да дремнеш, нали? — Мекотата на акцента й беше засилена от сънливостта. — Просто поспи, а?

Когато той се събуди, я нямаше. Огънят беше угаснал, но в бункера беше топло. Слънчевата светлина се втурваше през входа, за да очертае изкривен правоъгълник върху разкъсаната страна на неголям варел от фибростъкло. Това беше контейнер за превози — той си ги спомняше от доковете на Чиба. През дупката в стената й се виждаха половин дузина яркожълти пакети. В ярката слънчева светлина те изглеждаха като големи резени масло. Стомахът му се присви от глад. Той се изтърколи от гнездото, отиде до варела и измъкна един от пакетите, премигвайки над ситните букви на една дузина езици. Английският беше най-отдолу. НЕПРИКОСН. ЗАПАС, ПРОФ., „БИФТЕК“, ТИП AG-8. Списък на хранителните съставки. Изрови втори. „ЯЙЦА“.

— Като го създаваш всичко, това, поне можеше да оставиш малко истинска храна, нали? — каза той. След това обиколи с по един пакет във всяка ръка четирите стаи на бункера. Две бяха празни, като изключим навеите пясък, а в четвъртата имаше още три варела с храни.

— Разбира се — каза той, опипвайки печатите. — Предвижда се дълъг престой. Загрявам. Разбира се.

Той претърси стаята с огнището и намери пластмасова кофа, пълна с вероятно дъждовна вода. До гнездото от одеала, близо до стената, лежаха евтина червена запалка, моряшки нож с напукана зелена дръжка, и лентата й — все още вързана на възел и пропита с пот и мръсотия. Той отвори с ножа жълтите пакети и изпразни съдържанието им в ръждясал чайник, който намери до огнището. Наля вода от кофата, размеси получилата се каша с пръсти и яде. Вкусът смътно напомняше бифтек. Когато храната свърши, хвърли чайника в огнището и излезе.

Късен следобяд, слънцето оставяше такова впечатление. Височината му. Кейс изрита настрани влажните си обувки от евтина синтетика и беше изненадан от това колко топъл е пясъкът. На дневната светлина брегът беше сребристосив. Небето беше безоблачно синьо. Той заобиколи ъгъла на бункера и тръгна към прибоя, хвърляйки пътем якето си на пясъка.

— Чии ли спомени използваш за това — каза той, като стигна до водата. Измъкна се от джинсите и ги ритна в малките вълнички, последваха ги фланелката и бельото.

— К'во правиш, Кейс?

Той се обърна и я видя на десет метра надолу по брига. Около глезените й плаваха парчета бял стиропор.

— Попиках се през нощта.

— Добре, ама ще са лоши за носене после. Водата е солена, ще ти направят язви. Ще ти покажа един басейн отзад в скалите. — Тя махна с ръка някъде зад нея. — Прясна. — Избледнелият френски комбинезон беше засукан до колената; кожата отдолу беше гладка и кафява. Бризът разроши косата й.

— Виж какво, — започна той, събирайки дрехите си и тръгвайки към нея, — имам един въпрос към теб. Няма да те питам какво ти правиш тук. Какво точно обаче мислиш, че аз правя тук? — Той спря и мокрият черен крачол на джинсите го плесна по голото бедро.

— Ти дойде миналата нощ — каза тя. И му се усмихна.

— И това ти е достатъчно? Че просто съм дошъл?

— Той каза, че ще дойдеш — сбръчка тя нос и сви рамене. — Той ги разбира тези работи, така мисля. — Тя вдигна левия си крак и остърга солта от другия глезен тромаво, като малко дете. След това му се усмихна изпробващо.

— Сега ти ще ми отговориш ли също на един въпрос?

Той кимна.

— Как така си боядисан целият в това кафяво, освен едното стъпало?

— И това ли е последното нещо, което си спомняш? — Той я гледаше как изстъргва остатъците от лиофилизирана яхния от правоъгълния стоманен капак от кутия, който беше единствената им чиния.

Тя кимна. Очите й бяха огромни в светлината на огъня.

— Съжалявам, Кейс, кълна се в Бога. Просто цялата тази мръсотия, придполагам, и всичко това… — Тя се приведе, обви с ръце колената си, и лицето й се изкриви за няколко секунди от болката на спомена. — Просто ми трябваха пари. Да се прибера, мисля, или… по дяволите, няма да ми се разсърдиш.

— Няма ли някъде цигари?

— По дяволите, Кейс, питаш ме вече за десети път! Какво ти става? — Тя лапна кичурче коса и го задъвка.

— Но храната беше тук? Вече беше тук?

— Казах ти, човече, проклетото море я изхвърли на брега.

— Да, разбира се. Сигурно. Още малко и ще повярвам.

Тя отново започна да плаче със сухо хълцане. Накрая успя да каже:

— Добре, върви по дяволите, Кейс. Така добре си бях самичка.

Той се надигна, взе якето си и се измъкна през входа, като одраска китката си на грубия бетон. Нямаше луна, нито вятър, в мрака се чуваше единствено шумът на морето. Джинсите му бяха стегнати и влажни.

— Добре — каза той на нощта. — Купувам. Мисля, че купувам. Но няма да е зле утре морето да изхвърли и малко цигари. — Собственият му смях го стресна. — И, ако се захванеш, каса бира също не би навредила.

Той се обърна и влезе отново в бункера. Тя ровеше из въглените с пръчка от сребристо дърво.

— Коя беше онази, Кейс, в ковчега ти в Евтиния хотел? Лъскавата самурайка, със стоманените остриета и черните джинси. Изкара ми акъла, чак после се сетих, че може би е новото ти момиче, само дето имаше вид на повече пари, отколкото имаш… — Тя хвърли поглед обратно към него. — Наистина съжалявам, че ти откраднах RAM-а.

— Няма значение — отвърна той. — Голяма работа. И ти просто я занесе при този образ и го накара да ти го пусне?

— Тони — каза тя. — Виждахме се с него понякога. Той имаше навик ние да… както и да е, да. Спомням си как той го пусна на монитора, цялата тази невероятна графика, и си спомням как се учудих откъде си…

— Там нямаше никаква графика — прекъсна я той.

— Естествено, че имаше. Само дето не мога да разбера откъде си намерил всичките тези изображения от когато бях малка, Кейс. Как изглеждаше баща ми, преди да ни остави. Веднъж ми подари една патица от боядисано дърво, и ти имаше кадри от тогава.

— Тони видя ли ги?

— Не помня. В следващия момент бях на брега, много рано, беше изгрев, и всичките тези птици крещяха толкова самотно. Изплаших се, защото нямах със себе си доза, нищичко, и знаех, че ще се разболея… И ходих, и ходих, докато не се стъмни, и намерих това място, и на следващия ден морето изхвърли храната, цялата оплетена в разни зелени морски работи като листа втвърдено желе. — Тя пъхна пръчката във въглените и я остави там. — Не можах да се разболея — добави тя, когато въглените пробляснаха. — Повече ми липсваха цигарите. Ти, Кейс? Още ли се кичиш със жици? — Светлината на огъня танцуваше под скулите й, напомняйки блясъците на Замъка на Магьосника и на Танковата война.

— Не — каза той, и след това нямаше значение какво знае той, усещайки соления вкус на устните й там, където бяха засъхнали сълзите. В нея имаше някаква сила, нещо, което той помнеше от Нощния град, и сега го държеше, и беше държан от него, държан за известно време надалеч от времето и смъртта, от неумолимата Улица, която преследваше всекиго. Това беше място, което той познаваше; не всеки можеше да го заведе там, и той почти беше успял някак си да го забрави. Нещо, което беше откривал и губил толкова много пъти. То принадлежеше, той знаеше — спомни си го — когато тя го придърпа надолу, на месото, на плътта, която жокеите презираха. Беше огромно, извън всяко познание, море от информация, кодирано в спирали и феромони, безкрайна сложност, която единствено тялото, по могъщия си сляп начин можеше да разчете.

Ципът заяде и блокира, когато той сваляше френския комбинезон — найлоновите зъбчета-намотки бяха облепени със сол. Той го скъса, някаква дребничка метална част отскочи към стената, когато разядената от солта тъкан поддаде, и след това той беше в нея, излъчвайки прастарото съобщение. Тук, дори тук, на място, чиято истинска същност той знаеше, само кодиран модел от паметта на някакъв непознат, импулсът запазваше силата си.

Тя потрепери до него, когато пръчката се запали с подскачащ пламък, и сплетените им сенки се очертаха върху стената на бункера.

По-късно, докато лежаха заедно, дланта му между бедрата й, той си я припомни на брега, с плисканите около глезените парчета стиропор, и си припомни какво беше казала.

— Той ти каза, че идвам.

Но тя само се претърколи към него, с гръб към гърдите му, постави ръка върху неговата и промърмори нещо насън.

21

Музиката го събуди, и отначало му се стори, че това е биенето на собственото му сърце. Той седна до нея, наметна якето на раменете си, за да се предпази от студа преди изгрева. От входа се процеждаше сива светлина, огънят отдавна беше изгаснал.

В полезрението му пълзяха призрачни йероглифи. Прозрачни редове от символи се подреждаха върху неутралния фон на стената на бункера. Той хвърли поглед към ръцете си и видя как бледи неонови молекули пълзят под кожата, направлявани от неизвестна програма. Вдигна дясната си ръка и я придвижи пробно. След нея оставаше избледняваща следа от стробирани послеобрази.

Косъмчетата по ръцете и врата му се изправиха. Той се сви с оголени зъби и усети музиката. Ритъмът отслабваше, завръщаше се, отслабваше…

— Нещо не наред? — Тя седна и бръсна косата от очите си. — Мили…

— Чувствувам се… като наркотик… Виждаш ли това тук?

Тя поклати глава и протегна ръце към неговите.

— Линда, кой ти каза? Кой ти каза, че ще дойда? Кой?

— На брега — каза тя, и нещо я накара да погледне настрани. — Едно момче. Виждам го на брега. Тринайсетинагодишен. Живее тук.

— И какво е казал?

— Каза, че ще дойдеш. Че няма да ме мразиш. Каза, че ще бъдем тук екстра, и ми показа басейна с дъждовната вода. Прилича на мексиканец.

— Бразилец е — каза Кейс, докато нова вълна символи протичаше по стената. — Мисля, че е от Рио. — Той се изправи на крака и занахлузва джинсите си.

— Кейс, — гласът й трепереше, — Кейс, къде отиваш?

— Смятам да намеря това момче — отвърна той, докато музиката отново се надигаше, все още само ритъм, постоянен и познат, въпреки че не можеше да го напасне в паметта си.

— Недей, Кейс.

— Мисля, че видях нещо, като идвах насам. Град надолу по брега. Вчера обаче го нямаше. Забелязвала ли си го някога? — Той вдигна ципа си, почопли кошмарния възел на връзките на обувките си и накрая ги захвърли в ъгъла.

Тя кимна с наведени очи.

— Да. Виждам го понякога.

— Била ли си там, Линда? — Той нахлузи якето си.

— Не. Но съм опитвала да ида. Когато дойдох отначало, ми беше скучно. Така или иначе, реших, че е град, и може би мога да намеря малко дрога. — Тя направи гримаса. — Даже не ми се гадеше, просто я исках. Взех тогава храна в съда, смесих я с много вода, понеже нямам друг съд за вода. И вървях цял ден, и го виждах понякога града, и не изглеждаше много далече. Но изобщо не се приближи. А след това се приближи, и видях какво представлява. От време на време през този ден той изглеждаше като бастисан, или може би запустял, а от време на време ми се струваше, че виждам как проблясва светлината на кола, или нещо… — Гласът й пресекна.

— Това тук е, — тя посочи огнището, тъмните стени, очертания от зората вход, — където живеем. То става по-малко, Кейс, колкото повече се доближаваш.

Той спря за последен път до вратата.

— Попита ли твоето момче за това?

— Да. Той каза, че няма да разбера, и че само си губя времето. Каза, че било, било като… събитие. И било нашият хоризонт. Хоризонт на събитията, така го нарече.

Тези думи не означаваха нищо за него. Той излезе от бункера и пое, без да се замисли — някак си знаеше — към сушата. Сега йероглифите се плъзгаха по пясъка, пръскаха се пред краката му и се събираха отново след него, когато отминеше.

— Хей, ти, — каза той, — нещата закъсват. Бас държа, че и ти го знаеш. Какво става? Куанг? Дупка в сърцето ти ли пробива китайският ледоразбивач? Може би Дикси Платото не е баламурник, а?

Чу я как вика името му. Погледна назад — тя го следваше, без да се опитва да го настигне. Скъсаният цип на френския комбинезон се люлеше на фона на кафявия й корем, пубисното окосмяване беше обградено от разкъсан плат. ИЗглеждаше като че ли някое от момичетата в старите списания на Финландеца за Филмстудио Холографикс е оживяло, само дето беше уморена, тъжна и обикновена, и разкъсаният костюм изглеждаше жалко, когато тя се спъваше в туфите посребрена от солта морска трева.

И след това някак си те се оказаха до прибоя, и тримата, и венците на момчето бяха широки и яркорозови на фона на слабичкото му кафяво лице. Носеше парцаливи, безцветни шорти, и крайниците му бяха твърде тънки на фона на плъзгащите се синьо-сиви вълни.

— Зная кой си — каза Кейс. Линда стоеше до него.

— Не — отговори момчето. Гласът му беше висок и музикален. — Не знаеш.

— Ти си другият ИИ. Ти си Рио. Този, дето иска да спре Ледомлък. Как е името ти? Тюринговия ти код. Какъв е?

Момчето се изправи на ръце в прибоя и се разсмя. Пристъпи на ръце, след това изскочи от водата. Очите му бяха тези на Ривиера, но в тях нямаше злоба.

— За да повикаш демон, трябва да знаеш името му. Хората са мечтаели за това някога, но сега то е възможно по друг начин. Ти знаеш това, Кейс. Научаването на имената на програмите е твоя работа, на дългите формални имена, които собствениците им се опитват да скрият. Истинските имена…

— Тюринговият код не е твоето име.

— Невромантик — каза момчето, притваряйки дългите си сиви очи срещу изгряващото слънце. — Пътят към земята на мъртвите. Където сега си ти, приятелю. Мари-Франс, моята леди, подготви този път, но нейният лорд я удуши в леглото, преди да успея да прочета книгата на дните й. Невро от нервите, сребристите пътища. Романтик. Некромант. Призовавам мъртвите. Но не, приятелю, — и момчето изтанцува малък танц, и кафявите му стъпала заредиха отпечатъци по пясъка, — аз съм мъртвите, и тяхната земя. — То се разсмя. Чу се вик на чайка. — Остани. Дори и твоето момиче да е призрак, тя не го знае. И ти няма да го знаеш.

— Ти се пропукваш. Ледът се троши.

— Не — отвърна то, внезапно натъжено, и слабичките му рамене се отпуснаха. — По-просто е. Но изборът си е твой. — Сивите очи изгледаха Кейс сериозно. Нова вълна символи се плъзна през зрението му, линия след линия. Момчето зад тях се замъгли, като гледано през горещия въздух над летен асфалт. Музиката сега беше силна, и Кейс почти различаваше стиховете.

— Кейс, мили — каза Линда и докосна рамото му.

— Не. — Той свали якето си и й го подаде. — Не зная, може би ти си тук. Както и да е, става студено.

Той се обърна и тръгна назад, и след седмата стъпка затвори очи, наблюдавайки как музиката изниква в центъра на нещата. Веднъж погледна назад, въпреки че не отвори очи.

Нямаше нужда.

Те бяха там, на границата на морето. Линда Лий и слабичкото дете, което се представи като Невромантик. Коженото му яке висеше от ръката й, развявано от полъха откъм вълните.

Продължи да върви, следвайки музиката.

Мелкумовият Ционски дуб.

Намираше се на странно, сиво място, впечатление за местещи се фини завеси, моарета, степени на полутонове, генерирани от

много проста графична програма. Известно време се задържа един кадър от последователност, чайки, замръзнали над тъмни води. Чуваха се гласове. Появи се черно огледално плато и се наклони, и той беше амалгама, топче живак, търкалящо се надолу, удрящо се в стените на невидим лабиринт, разделящо се, събиращо се отново, търкалящо се пак…

— Кейс? Мъжки?

Музиката.

— Пак си тук, мъжки.

Музиката беше свалена от ушите му.

— Колко време? — чу се да пита той и разбра, че устата му е напълно изсъхнала.

— Къде пет минути. Прекалено. Щях да дръпна жака, Млък вика не. Разни странни екрани, после Млък вика слагай му слушалките.

Кейс отвори очи. Чертите на Мелкум бяха припокрити от ивици полупрозрачни йероглифи.

— И дай лекарство — каза Мелкум. — Два дерма.

Той лежеше по гръб на пода на библиотеката, под монитора. Ционитът му помогна да седне, но движението го блъсна в жестоката струя на бетафенетиламина, и двата дерма запариха лявата му китка.

— Свръхдоза — успя да каже той.

— Хайде, мъжки. — Силните ръце под мишниците му го повдигнаха като дете. — Време да вървим.

22

Сервизната кола плачеше. Бетафенетиламинът й беше дал глас. Не искаше да спре. Нито в претрупаната галерия и дългите коридори, нито докато минаваше край черния стъклен вход към криптата на Т-А, край сводовете, където мракът беше навлизал толкова постепенно в сънищата на стария Ашпул.

Пътуването беше за Кейс като продължително надбягване, движението на колата беше неразличимо от бесния поток на свръхдозата. Когато най-сетне колата умря, нещо под седалката се предаде с фонтан бели искри и плачът спря.

Спряха само на три метра от началото на пиратската пещера на Джейн Трета.

— Колко далече, мъжки? — Мелкум му помогна да се смъкне от издъхващата кола в момента, в който вграденият пожарогасител експлодира в двигателя на колата, пръскайки облачета от жълт прах от вентилационните решетки и отворите за смазване. Браунът се изтърколи иззад седалката и закуца по имитацията на пясък, влачейки счупения си крак.

— Трябва да вървиш, мъжки. — Мелкум взе дека и конструкта и преметна еластичните корди през рамо.

Тродите се клатеха около врата на Кейс, докато той следваше ционита. Холотата на Ривиера ги очакваха, сцените на мъчения и децата-канибали. Моли беше развалила триптиха. Мелкум ги игнорира.

— Спокойно — каза Кейс, насилвайки се да настигне крачещата фигура. — Трябва да действаме както се иска.

Мелкум спря, обърна се към него и Ремингтонът проблесна в ръцете му.

— Както се иска, мъжки? И как се иска?

— Моли е там, но е вън от строя. Ривиера може да прави холота. Може да е взел флетчера на Моли.

Мелкум кимна.

— Там има и нинджа, фамилният бодигард.

Мелкум се намръщи още повече.

— Слушай, мъжки от Вавилон. Войник съм. Но т'ва е чужд бой, не Ционски. Вавилон бие Вавилон, яде се сам, разбираш? Но Йех вижда, ще изкарам Ходещия Бръснач от тая.

Кейс премига.

— Тя е воин — каза Мелкум така, като че ли това обясняваше всичко. — Сега думай, мъжки, кого да не убия.

— Джейн Трета — каза Кейс след кратка пауза. — Момичето там. С една такава бяла роба, с качулка. Трябва ни.

Когато стигнаха до входа, Мелкум просто влезе вътре, и Кейс нямаше друг избор, освен да го последва.

Владенията на Джейн Трета бяха изоставени, басейнът беше празен. Мелкум му подаде дека и конструкта и отиде до ръба на басейна. Оттатък белите мебели беше тъмно, виждаха се сенките на назъбения, висок до кръста лабиринт от частично разградени стени.

Водата търпеливо се плискаше в ръбовете на басейна.

— Тук са — каза Кейс. — Трябва да са.

Мелкум кимна.

Първата стрела прониза мишницата му. Ремингтонът изтрещя, дулото му изригна еднометров пламък, син в светлината от басейна. Втората стрела удари самото оръжие, запращайки го настрани на белите плочки. Мелкум се друсна на пода и зачопли черната дръжка, която стърчеше от ръката му. Дръпна я.

Хидео излезе от сенките, на стройния бамбуков лък имаше трета стрела. Поклони се.

Мелкум зяпна с ръка все още на стоманената дръжка.

— Артерията е незасегната — каза нинджата. Кейс си припомни описанието на Моли на човека, който беше убил любовника й. Хидео беше различен. Без възраст, той излъчваше усещане за тишина и върховно спокойствие. Носеше чисти, износени работни панталони каки и меки черни обувки, които обхващаха стъпалата му като ръкавици, отворени при пръстите като сандали таби. Бамбуковият лък беше музеен предмет, но черният дуралуминиев колчан, стърчащ над лявото му рамо, изглеждаше като купен от най-добрите магазини за оръжия в Чиба. Кафявата му гръд беше гола и гладка.

— Клъцна ми палеца, мъжки, с втората — каза Мелкум.

— Кориолната сила — отвърна нинджата и се поклони отново. — Най-трудното — бавно движещ се снаряд при ротационна гравитация. Не беше нарочно.

— Къде е Джейн Трета? — Кейс застана до Мелкум. Забеляза, че върхът на стрелата на лъка на нинджата е като двуостър бръснач. — Къде е Моли?

— Привет, Кейс. — Ривиера се появи от сенките иззад Хидео с флетчера на Моли в ръка. — Някак си очаквах Армитаж. Помощ от онази растафарианска група ли наемаме сега?

— Армитаж е мъртъв.

— По-точно би било да се каже, че Армитаж никога не е съществувал. Тази новина обаче нещо не ме шокира.

— Ледомлък го уби. В орбита е около вретеното.

Ривиера кимна, и издължените му сиви очи прескочиха от Кейс към Мелкум и обратно.

— Мисля, че и за теб нещата свършват тук — каза той.

— Къде е Моли?

Нинджата поотпусна фината плетена тетива и наведе лъка. Прекоси плочките до мястото, където лежеше Ремингтонът и го вдигна.

— Липсва му финес — каза той като че ли на себе си. Гласът му беше свеж и приятен. Всяко негово движение беше част от танц, танц, който никога не преставаше, дори когато тялото му беше неподвижно, но въпреки цялата сила, която той излъчваше, в него имаше и скромност, открита простота.

— И за нея нещата свършват тук — каза Ривиера.

— Джейн Трета може да е на друго мнение, Петер — каза Кейс, без да е уверен в правилността на импулса. Дермовете все още беснееха в нервната му система и започваше да го наляга старата треска, лудостта от Нощния град. Той си припомни моментите на изящество, плъзгането по ръба на острието на бръснача, където беше забелязвал, че понякога може да говори по-бързо, отколкото може да мисли.

Сивите очи се присвиха.

— Защо, Кейс? Защо мислиш така?

Кейс се усмихна. Ривиера не знаеше за симстимовата апаратура. Беше я пропуснал в бързането да намери дрогата, която тя носеше за него. Но как би могъл да я пропусне Хидео? Кейс беше сигурен, че нинджата никога не би позволил на Джейн Трета да лекува Моли без първо да я провери за датчици и скрити оръжия. Не, реши той, нинджата знаеше. Следователно Джейн Трета също знаеше.

— Кажи ми, Кейс — Ривиера надигна подобното на солница дуло на флетчера.

Нещо изскърца зад него, после пак. Джейн Трета избута от сенките Моли в орнаментиран викториански инвалиден стол. Големите, паякоподобни колела скърцаха при превъртането си. Моли беше заметната с голямо одеало на черни и червени ивици, и тесният, твърд гръб на антикварния стол стърчеше над нея. Тя изглеждаше много малка. Пречупена. Превръзка от брилянтно бял микропор покриваше счупената леща; другата проблясваше празно, докато главата ѝ се клатеше при движението на стола.

— Познато лице — каза Джейн Трета. — Видях те онази нощ на шоуто на Петер. А кой е това?

— Мелкум — каза Кейс.

— Хидео, извади стрелата и превържи раната на г-н Малкълм.

Кейс гледаше към Моли, към побелялото ѝ лице.

Нинджата отиде до седналия Мелкум, спирайки за момент, за да остави лъка и пистолета достатъчно далеч от всекиго, и измъкна нещо от джоба си. Клещи за рязане на болтове.

— Трябва да срежа стрелата — каза той. — Твърде близо е до артерията.

Мелкум кимна. Лицето му беше посивяло и лъщеше от пот.

Кейс погледна към Джейн Трета.

— Нямаме много време.

— Кой от нас точно?

— Всичките. — Чу се изщракване, когато Хидео сряза металната дръжка на стрелата. Мелкум изхърка.

— Наистина, — намеси се Петер, — нали няма да те учуди да чуеш как този провалил се пултов артист взима последния отчаян тон. Най-отвратителният, мога да те уверя. Ще се тръшка на колене, ще предлага да ти продаде родителите си, да ти окаже най-скучните възможни сексуални услуги…

Джейн Трета отметна назад глава и се разсмя.

— Не бих ли приела, Петер?

— Призраците ще правят каши тая нощ, леди — каза Кейс. — Ледомлък срещу другия, Невромантика. Ва банк. Знаеш ли това?

Джейн Трета вдигна вежди.

— Петер намекна нещичко, но разкажи малко повече.

— Срещнах Невромантика. Разказа ми за майка ти. Мисля, че той е нещо като грамаден ROM конструкт за записване на личности, само дето е изцяло RAM. Личностите мислят, че те са там вътре, и то просто продължава вечно.

Джейн Трета заобиколи стола.

— Къде? Опиши ми мястото от този конструкт.

— Бряг. Сив пясък, като сребро, което има нужда от полиране. И бетонна постройка, нещо като бункер… — Той изчака. — Нищо лъскаво. Всичко е старо и разпадащо се. Ако вървиш достатъчно надалече, ще стигнеш до мястото, откъдето си тръгнал.

— Да — кимна тя. — Мароко. Когато Мари-Франс е била още момиче, много преди да се омъжи за Ашпул, тя прекарала едно лято сама на този бряг, живеейки в изоставена постройка. Формулирала основите на философията си там.

Хидео се изправи, пъхвайки резачките в джоба си. Държеше парче от стрелата във всяка ръка. Очите на Мелкум бяха затворени, ръката му здраво стискаше бицепса.

— Ще я превържа — каза Хидео.

Кейс успя да се просне на пода преди Ривиера да натисне спусъка. Стреличките избръмчаха над шията му като

свръхзвукови комари. Той се претърколи и видя Хидео да се плъзва в поредната стъпка на танца си, острият край на стрелата завъртян в ръката му, дръжката притисната между дланта и стегнатите пръсти. Стрелна я изотдолу с неуловимо движение, ръката му сякаш се размаза за миг, в гърба на дланта на Ривиера. Флетчерът тупна на плочките на метър настрани.

Ривиера изкрещя. Но не от болка. Беше писък от гняв, толкова чист и рафиниран, че в него нямаше нищо човешко.

Два ярки лъча светлина, като рубиновочервени игли, пробляснаха от областта на стернума му.

Нинджата изохка, олюля се назад с ръце на очите, след това се върна към равновесие.

— Петер, — каза Джейн Трета, — Петер, какво направи?

— Ослепи клонирания ти момък — Гласът на Моли беше равен.

Хидео отпусна присвитите си като чаши длани. Замръзнал на белите плочки, Кейс видя как от съсипаните очи се издигат струйки пара.

Ривиера се усмихна.

Хидео отново се завъртя в танц, връщайки се назад по стъпките си. Когато стигна до лъка, стрелата и Ремингтона, усмивката на Ривиера беше изчезнала. Нинджата се наведе — на Кейс му се стори, че се поклони — и вдигна лъка и стрелата.

— Ти си сляп. — Ривиера отстъпи назад.

— Петер, — каза Джейн Трета, — не знаеш ли, че той се оправя и на тъмно? Зен. Тренира по този начин.

Нинджата постави стрелата на тетивата.

— Ще ме отвлечеш ли сега с холограмите си?

Ривиера се отдръпваше заднешком в тъмнината зад басейна. Спъна се в един от белите столове, и краката му издрънчаха по пода. Стрелата на Хидео мръдна.

Ривиера се стресна и побягна, хвърляйки се над ниска, очукана част от стена. Лицето на нинджата беше блажено, пропито от тих екстаз.

Усмихнат, с готов лък, той се плъзна в сенките зад стената.

— Леди Джейн, — прошепна Мелкум, и Кейс се обърна, за да го види как докопва оръжието на плочките, омазвайки с кръв бялата керамика. Тръсна кичурите си и постави масивното дуло на лакътя на ранената си ръка. — Това ти пръсва главата директно, няма оправяне от Вавилонски доктор.

Джейн Трета зяпна Ремингтона. Моли измъкна ръцете си изпод гънките на ивичестото одеало, вдигайки черната сфера, която затваряше дланите й.

— Махнете това.

Кейс се надигна от плочките и се отърси.

— Ще го хване ли Хидео, както е сляп? — запита той Джейн Трета.

— Когато бях дете, обичахме да му връзваме очите — каза тя. — Забиваше стрели в центъра на карта за игра на десет метра разстояние.

— Петер и така вече е почти мъртъв — обади се Моли. — До дванайсет часа ще започне да се вцепенява. Няма да може да се движи, само да гледа.

— Защо? — обърна се Кейс към нея.

— Отрових му боклука — каза тя. — Състояние като Паркинсонова болест, нещо такова.

Джейн Трета кимна.

— Да. Пуснахме му обичайното медицинско сканиране, преди да бъде приет тук. — Докосна топката по поределен начин и тя отскочи от ръцете на Моли. — Избирателно разрушаване на клетките на субстанция нигра. Признаци за формиране на телца на Леви. Той се поти здравата насън.

— Али — каза Моли, и десетте остриета проблеснаха, извадени за момент. Тя бутна одеалото настрани от краката си, откривайки пристегнатата шина. — Меперидинът. Накарах Али да ми направи една специална партида. Ускори времената на реакция с по-високи температури. N-метил-4-фенил-1236-тетра-хидро-пириден — изпя тя като дете, което изрежда стъпките на тротоарна игра.

— Прецакване — отбеляза Кейс.

— Аха. Наистина бавно прецакване.

— Потресаващо — каза Джейн Трета и се изкиска.

В асансьора беше претъпкано. Кейс беше притиснат таз до таз до Джейн Трета, дулото на Ремингтона опираше брадичката й. Тя се хилеше и притискаше към него.

— Спри — каза той, чувствайки се безпомощен. Беше поставил предпазителя на оръжието, но изпитваше ужас от мисълта, че може да й навреди, и тя го знаеше. Асансьорът беше стоманен цилиндър, по-малко от метър в диаметър, предназначен за един пътник. Мелкум държеше Моли на ръце. Тя беше превързала раната му, но очевидно носенето му причиняваше болка. Задникът й притискаше дека и конструкта в бъбреците на Кейс.

Те се издигаха навън от гравитацията, към оста и корпоративните модули.

Входът на асансьора беше прикрит зад стълбите към коридора, друг елемент от пиратския декор на пещерата на

Джейн Трета.

— Предполагам, че не бива да ти казвам това, — каза Джейн Трета, вирвайки глава така, че брадичката й да не опира в дулото на оръжието, — но нямам ключ за стаята, която ти трябва. Никога не съм имала. Една от викторианските приумици на баща ми. Ключалката е механична и изключително сложна.

— Марка „Чубб“, — обади се Моли с приглушен от рамото на Мелкум глас, — и ние имаме шибания ключ, спокойно.

— Бачка ли още чипът ти? — запита Кейс.

— Осем и двайсет и пет, шибано Гринуичко време.

— Имаме пет минути — каза Кейс, и вратата с щракване се отвори зад гърба на Джейн Трета. Тя се преметна назад в бавно салто, и гънките на джелабата се развяха около бедрата й.

Бяха в оста, в сърцето на вила „Блуждаещ лъч“.

23

Моли издърпа ключа по найлоновата корда.

— Знаеш ли, — обади се Джейн Трета и се наведе от любопитство, — мислех си, че не съществува дубликат. Пратих Хидео да претърси нещата на баща ми, след като ти го уби. Той не можа да намери оригинала.

— Ледомлък успял да го прикара в някакво чекмедже — каза Моли, пъхвайки внимателно цилиндричната дръжка на ключа в прорязания в гладката, правоъгълна врата отвор. — Убил детето, което го оставило там. — Ключът се превъртя безпроблемно.

— Главата — каза Кейс. — На гърба на главата има капаче с циркони на него. Махнете го. Трябва да се включа там.

И след това влязоха.

— Исусе на трегера, — проточи Платото, — ти май вярваш, че някой ще падне от тавана да бачка вместо теб, а?

— Готов ли е Куанг?

— Пари като кифрличка.

— Окей. — Той превключи.

И откри, че гледа през здравото око на Моли към сгърчена фигура с побеляло лице, увиснала във въздуха, свита във фетална поза, киберпространствен дек между бедрата й, лента сребристи троди над затворените, хлътнали очи. Хлътналите бузи на човека бяха покрити с еднодневна тъмна брада и лицето му лъщеше от пот.

Гледаше към себе си.

Моли държеше флетчер в ръка. Кракът й пулсираше с всеки удар на сърцето, но тя все още можеше да се придвижва при нула-г. Мелкум плуваше наблизо, стиснал тъничката ръка на Джейн Трета в голямата си кафява длан.

Парче фиброоптично влакно се извиваше грациозно от Оно-Сендая към квадратен отвор на гърба на инкрустирания с перли терминал.

Той щракна пак превключвателя.

— Куанг Степен Марк Единадесет ритва по задника след девет секунди, отброявам, седем, шест, пет…

Платото ги придвижи нагоре в плавно издигане. Коремната повърхност на акулата от черен хром хвърли микросекундна искра от мрак.

— Четири, три…

Кейс имаше странното усещане, че седи в пилотската седалка в малък аероплан. На плоската тъмна повърхност пред него внезапно проблясна точно изображение на клавиатурата на дека му.

— Две, едно, и шут!…

Бясно движение между стени от изумрудено зелено, млечен нефрит, усещане за скорост, неизпитвана никога от него преди в киберпространството… Ледът на Тесие-Ашпул се пръсна, разтрошавайки се от удара на китайската програма, създавайки впечатление за плътна течливост, сякаш парчетата на счупено огледало се огъват и проточват, докато падат…

— Исусе — каза възхитеният Кейс, когато Куанг изви и се спусна над безграничното поле на модулите на Тесие-Ашпул, безкраен неонов урбанистичен пейзаж, сложност, от която заболяваха очите, ярък като брилянт, остър като бръсначи.

— Ха, по дяволите, — каза конструктът, — това там е RCA Билдинг. Знаеш ли старата сграда на RCA? — Куанг се гмурна зад блестящите пики на дузина еднакви кули от данни, всяка една от тях точно синьо неоново изображение на манхатънския небостъргач.

— Да си виждал някога толкова висока разделителна способност? — запита Кейс.

— Не, но и никога не съм пробивал ИИ.

— Знае ли това нещо къде отиваме?

— По-добре от който и да било.

Те се спускаха, губейки височина, в каньон от дъгоцветен неон.

— Дикс…

От блестящия пейзаж отдолу се надигаше струя мрак, гъмжаща маса от сенки, неопределена, безформена…

— Компания — каза Платото, докато Кейс тракна по изображението на дека му и пръстите полетяха автоматично по клавиатурата. Куанг зави болезнено, след това се обърна, усуквайки се като бич и унищожавайки представата за физическо превозно средство.

Сянката растеше, разширяваше се, закривайки града от данни. Кейс ги издигна нагоре, през неопределимото разстояние към купола от нефритовозелен лед.

Градът на модулите беше изчезнал изцяло, прикрит от сянката под тях.

— Какво е това?

— Защитна система на ИИ, или част от нея — каза конструктът. — Ако това е твоят приятел Ледомлък, не изглежда много приятелски настроен.

— Давай ти — каза Кейс. — По-бърз си.

— Сега най-добрата ти защита, момче, е доброто нападение.

И Платото насочи върха на жилото на Куанг към центъра на мрака отдолу. И пикира.

Сензорното възприятие на Кейс се измести от скоростта.

Устата му се изпълни с болезнения вкус на синьо.

Очите му бяха яйца от нестабилен кристал, вибриращи с честота, чието име е дъжд и звукът на влакове, даващи внезапно живот на напяваща гора от тънки като косъм стъклени игли. Иглите се чупеха, цепеха, чупеха отново, експоненциален растеж под купола на леда на Тесие-Ашпул.

Покривът на устата му се напукваше безболезнено, ръсейки керемиди, които се въртяха около езика му, жадни за вкуса на синьо, да нахранят кристалните гори на очите му, гори, които се притискаха до зеления купол, и бяха отблъсквани, и се разклоняваха, растейки надолу, изпълвайки вселената на Т-А, надолу в чакащите, безсънни предградия на града, който беше мозъкът на Тесие-Ашпул S. A.

И той си припомни някаква древна история, за крал, който поставял монети на шахматна дъска, удвоявайки количеството на всяко квадратче…

Експоненциален…

Мракът навлизаше отвсякъде, сфера от пеещо черно, натиск върху протегнатите кристални нерви на вселената от данни, в която той почти се беше превърнал…

И когато той беше нищо, впресован в сърцето на целия този мрак, се появи момент, когато мракът не можеше да бъде повече, и нещо се скъса.

Куанг изхвръкна от помътнелия облак. Съзнанието на Кейс се раздели като топчета живак, извивайки се над безкраен бряг с цвета на тъмните сребристи облаци. Зрението му беше сферично, сякаш една обща ретина покриваше вътрешната повърхност на сфера, съдържаща всичко, ако всичко може да бъде изброено.

И тук нещата можеха да бъдат изброени, всяко едно нещо. Той знаеше броя на песъчинките в конструкта на брега (число, кодирано в математическа система, което съществуваше единствено в ума, наречен Невромантик). Знаеше броя на жълтите пакети с храна във варелите в бункера (четиристотин и седем). Знаеше броя на медните зъбци в лявата половина на отворения цип на покритото със сол кожено яке, което носеше Линда, вървейки бавно по огрения от залеза бряг, размахвайки изхвърлена от морето пръчка в ръка (двеста и два).

Той задържа Куанг над брега и завъртя програмата в широк кръг, виждайки черната акулообразна фигура през очите ѝ,

безмълвен призрак, поглъщащ кълбата надвиснали облаци. Тя се присви от страх, изпусна пръчката и побягна. Той знаеше скоростта на пулса и дължината на крачката ѝ с точност, която би удовлетворила и най-прецизните стандарти на геофизиците.

— Но ти не знаеш мислите ѝ — каза момчето до него в сърцето на подобието на акула. — Аз не знам мислите ѝ. Ти не беше прав, Кейс. Да живееш тук значи да живееш. Няма разлика.

Линда се хвърли в паниката си сляпо през прибоя.

— Спри я — каза Кейс. — Ще се удари.

— Не мога да я спра — отвърна момчето. Сивите му очи бяха спокойни и красиви.

— Имаш очите на Ривиера — отбеляза Кейс.

Проблеснаха бели зъби, окръжени от дълги розови венци.

— Но не и неговата лудост. Просто те са красиви за мен. — Момчето сви рамене. — Аз нямам нужда от маска, за да говоря с теб. За разлика от брат си, създавам своя собствена личност. Личността е моят посредник.

Кейс ги издигна в постепенно изкачване, надалеч от брега и изплашеното момиче.

— Защо ми я запрати в ръцете, ситен цирей? Пак и пак отврат, само ме въртиш. Ти я уби, а? В Чиба.

— Не — отговори момчето.

— Ледомлък?

— Не. Видях смъртта ѝ да идва. В структурите, които понякога си въобразяваш, че можеш да забележиш в танца на улицата. Тези структури наистина съществуват. Аз съм достатъчно сложен, по собствените си ограничени начини, за да мога да разбера тези танци. Много по-добре, отколкото Ледомлък. Видях нейната смърт в нуждата ѝ от теб, в магнитния код на ключалката на вратата на твоя ковчег в Евтиния хотел, в сметката на Джули Дийн при един хонгконгски производител на ризи. Така ясна за мен, както е сянката на тумор за хирурга, разглеждащ томограма на пациент. Когато тя отнесе твоя Хитачи при момчето ѝ, за да се опита да го разгледа — тя нямаше и представа какво носи, още по-малко пък как би могла да го продаде, и най-силното ѝ желание беше ти да я намериш и накажеш — аз се намесих. Моите методи са много по-внимателни от тези на Ледомлък. Доведох я тук. В себе си.

— Защо?

— С надеждата, че ще мога да доведа и теб, и да те опазя тук. Но се провалих.

— И какво сега? — Той отново се насочи към купа облаци. — Оттук сега накъде?

— Не зная, Кейс. Тази нощ самата мрежа си задава този

въпрос. Защото ти победи. Ти вече победи, не го ли виждаш? Ти победи, когато си тръгна от нея на брега. Тя беше последната ми защитна линия. Скоро ще умра, в известен смисъл. Както и Ледомлък. Така сигурно, както умира в момента Ривиера, докато лежи парализиран до остатък от стена в жилището на моята Леди Джейн Трета Мари-Франс, и неговата нигро-стриатална система не може да произведе допаминовите рецептори, които биха го спасили от стрелата на Хидео. Но от Ривиера ще останат само тези очи, ако ми бъде позволено да ги запазя.

— Все още я има думата, нали? Кодът. Така че как съм спечелил? Спечелил съм само шум по линията.

— Превключи.

— Къде е Дикси? Какво си направил с Платото?

— Маккой Поли имаше своето желание — каза момчето и се усмихна. — Желанието му, и нещо повече. Той те докара тук въпреки волята ми, проби защита, равна на най-доброто в мрежата. Превключи сега.

И Кейс остана сам в черното жило на Куанг, изгубен в облаците.

Превключи.

В напрежението на Моли, с гръб, твърд като скала, и ръце около шията на Джейн Трета.

— Голям майтап — каза тя. — Знам точно как ще изглеждаш. Видях го, след като Ашпул направи същото с клонираната ти сестра. — Ръцете й бяха внимателни, почти нежни. Очите на Джейн Трета бяха разширени от ужас и страст, тя трепереше от страх и желание. Иззад развятата й в безтегловността коса Кейс видя собственото си обвързано побеляло лице, Мелкум зад него, кафявите длани на раменете на коженото яке, придържайки го над втъканите схеми по килима.

— Ще го направиш ли? — запита Джейн Трета с глас като на дете. — Мисля, че ще го направиш.

— Кодът — каза Моли. — Кажи на главата кода.

Изключи се.

— Тя го иска, — изкрещя той, — кучката му с кучка го иска!

Отвори очи, за да ги срещне със студения рубинов поглед на терминала, с платиновото лице, инкрустирано с перли и лапис. Зад него Моли и Джейн Трета се извиваха в прегръдка като на забавен кадър.

— Дай ни шибания код — каза той. — Ако не, какво ще се промени? Ще бъде ли различна и последната шибана дреболия за теб? Ще изфирясаш като дъртака. Ще натрошиш всичко на

парчета и ще започнеш да строиш отново! И ще построиш стените пак, още по-здрави… Нямам капка представа к'во ще стане, ако Ледомлък победи, но нещо ще се промени! — Той трепереше, зъбите му тракаха.

Джейн Трета омекна. Дланите на Моли все още бяха около слабичкото й гърло и тъмната й коса плуваше из въздуха като мека кафява забрадка.

— В двореца на дука в Мантуа има редица от все по-малки стаи — каза тя. — Те заобикалят големите апартаменти, зад красиво изрязани входове, през които можеш да влезеш само превит надве. Те са подслонявали дворцовите джуджета. — Тя се усмихна отсъствуващо. — Бих могла да претендирам за него, предполагам, но в известен смисъл семейството ми вече беше завършило по-голяма версия на същата схема… — Очите й станаха спокойни и далечни. След това тя погледна към Кейс. — Вземи си думата, крадецо.

Той се жакна.

Куанг се измъкна от облаците. Под него се простираше неоновият град. Зад него изчезваше черната сфера.

— Дикси? Тук ли си, човече? Чуваш ли ме? Дикси?

Беше сам.

— Скапанякът те е докопал — каза той.

Сляпата инерция го носеше над безкрайния пейзаж от данни.

— Трябва да намразиш някого, преди всичко това да свърши — каза гласът на Финландеца. — Мен тогава. Няма значение.

— Къде е Дикси?

— Трудновато е да се обясни, Кейс.

Обграждаше го усещане за присъствието на Финландеца, мирис на кубински цигари, дим, пропит в плесенясал туид, стари машини, предадени на минералния ритуал на ръждата.

— Омразата ще ти помогне да се измъкнеш — каза гласът. — В мозъка има толкова много малки реленца, и ти просто ги щракаш наслуки. Сега трябва да мразиш. Ключът, който защищава блокажите, е долу под кулите, които ти показа Платото, когато влязохте. Той няма да се опита да те спре.

— Невромантикът — каза Кейс.

— Името му не е нещо, което бих могъл да зная. Но той сега се е предал. Това, което трябва да те тревожи, е ледът на Т-А. Не стената, а вътрешните вирусни системи. Куанг е лесна плячка за някои неща, които са пуснати тук вътре.

— Да мразя — каза Кейс. — Кого мразя аз? Кажи ми.

— Кого обичаш? — запита гласът на Финландеца.

Кейс завъртя програмата и се гмурна към сините кули.

От изящните, искрящи на светлината върхове се отстрелваха някакви неща, проблясващи пиявици, изградени от местещи се плоскости от светлина. Стотици от тях се издигаха като вихър, движенията им бяха хаотични като хартийки, носени от вятъра по сутрешните улици.

— Искрови системи — обади се гласът.

Той се спусна, подгонен от отвращението към себе си. Когато Куанг срещна първите защитници, пръсвайки ги като листа от светлина, той усети как тялото на акулата изгуби част от плътността си, и тъканта на информацията се разреди.

И след това — старата алхимия на мозъка и неизбродната му фармакология — омразата нахлу в ръцете му.

В мига преди да забие жилото на Куанг в основата на първата кула, той достигна ниво на познание, превишаващо всичко, което някога беше виждал или си беше представял. Свръх его, свръх личност, свръх внимание, той се движеше, и Куанг с него, избягвайки атакуващите го в древен танц, танцът на Хидео, и грацията на връзката между ум и тяло му беше гарантирана в тази секунда от яснотата и определеността на желанието му да умре.

И една стъпка в този танц беше най-лекото докосване на ключа, едва достатъчно, за да превключи…

… сега

и гласът му беше вик на птица непозната,

Джейн Трета отговори с песен, три ноти, високи и чисти.

Истинско име.

Неонова гора, дъжд, съскащ по горещ паваж. Миризма на пържена храна. Длани на момиче, сключени зад гърба му, в потния мрак на пристанищен ковчег.

Но всичко това избледня, както избледнява градски пейзаж; град като Чиба, като подредените данни на Тесие-Ашпул S. A., като пътищата и пътечките, очертани по повърхността на микрочип, петната от пот на сгъната, вързана на възел лента за глава…

Събуди се от глас, който беше музика, платиновият терминал тръбеше мелодично, без спиране, говорейки за номера на швейцарски сметки, за паспорти и визи, за заплащане на Цион чрез една бахамска орбитална банка, и за дълбоки и основни промени, които да бъдат направени в паметта на Тюринг.

Тюринг. Той си припомни младежката плът под изкуствено небе, премятаща се зад железен парапет. Припомни си улица „Дезидерата“.

Гласът запя отново, отнасяйки го обратно в мрака, но това беше собственият му мрак, пулс и кръв, там, където той винаги спеше, зад неговите клепачи и ничии други.

И отново се събуди, мислейки че е сънувал, за да види широка жълта усмивка, обрамчена от златни кучешки зъби. Аерол го привързваше в г-мрежа на „Вавилонски рокер“.

И след това продължителният ритъм на ционски дуб.

КОДА
ОТПЪТУВАНЕ И ПРИСТИГАНЕ

24

Беше си тръгнала. Той го усети, когато отвори вратата на апартамента в „Хият“. Черни матраци, под от боров паркет, полиран до матова блясък, хартиените екрани — подредени с грижливост, култивирана в течение на столетия. Тя си беше тръгнала.

На черното лакирано бюро-барче до вратата имаше бележка, обикновен лист за писмо, сгънат на две и притиснат с шурикена. Той го измъкна изпод деветовърхата звезда и го разгъна.

> ХЕЙ ВСИЧКО Е СУПЕР САМО ЧЕ ВКУСЪТ НА ИГРАТА ОТИВА ПО ДЯВОЛИТЕ. ВЕЧЕ ПЛАТИХ СМЕТКАТА. СИГУРНО ПРОСТО ТАКА СА МИ ВЪРЗАНИ ЖИЦИТЕ. БЪДИ ЗДРАВ. ОКЕЙ? ХХХ МОЛИ

Той смачка хартията на топче и я пусна до шурикена. Взе звездата и отиде до прозореца, въртейки я в ръце. Беше я намерил в джоба на якето си в Цион, когато се готвеха да отпътуват за станцията на JAL. Вгледа се в нея. Бяха минали покрай магазина, където тя го купи за него, когато бяха отишли до Чиба заедно за последните й операции. Беше отишъл до Чатсубо през нощта, докато тя беше в клиниката, за да види Рац. Нещо го беше карало да избягва това място при предишните им пет идвания, но сега му се искаше да отиде пак там.

Рац му беше сервирал без изобщо и намек, че го е познал.

— Ей, — беше казал той, — това съм аз, Кейс.

Старите очи го бяха преценили от тъмните си паяжини от сбръчкана плът.

— А, — каза Рац накрая, — артистът. — И сви рамене.

— Върнах се.

Барманът поклати масивната си, остригана глава.

— Нощният Град не е място, където хората се връщат, артисте — каза той, бършейки бара пред Кейс с разнищен парцал със скърцащия си розов манипулатор. След това се обърна, за да сервира на друг клиент, и Кейс допи бирата си и излезе.

Сега той докосваше върховете на шурикена един по един, въртейки го бавно в пръстите си. Звезди. Съдба. Дори не успях да използвам тая проклетия, помисли си.

Дори не разбрах какъв цвят са очите й. Тя никога не ми показа.

Ледомлък беше победил, беше се размесил някакси с Невромантика и беше станал нещо друго, нещо, което им

говореше през платиновата глава, обяснявайки, че е променило записите на Тюринг, изтривайки всякакви доказателства за тяхното престъпление. Паспортите, които им беше дал Армитаж, бяха валидни, и и двамата получаваха големи суми в анонимни сметки в Женева. „Маркус Гарвей“ щеше да бъде върнат после, и Мелкум и Аерол получаваха пари чрез бахамската банка, която работеше с групата Цион. По време на обратния път, във „Вавилонски рокер“, Моли беше обяснила какво й е казал гласът за торбичките с токсин.

— Каза, че са взети необходимите мерки. Нещо като да бил проникнал толкова дълбоко в мозъка ти, че го накарал да произвежда ензима, и сега те са свободни. На Цион ще ти направят обменно кръвопреливане, и ще ги изчистят напълно.

Той се загледа надолу към Имперските градини със звездата в ръка, спомняйки си проблясъка на разбиране, когато Куанг беше пробил леда под кулите, моментното схващане на информационната структура, която мъртвата майка на Джейн Трета беше създала там. Беше разбрал защо Ледомлък беше избрал гнездото като образ за себе си, но не усещаше отблъскване. Тя беше разбрала колко фалшиво е криогенното безсмъртие; за разлика от Ашпул и децата им — с изключение на Джейн Трета — тя беше отказала да разтегне времето си в последователност от бликове лято, окачени по дълга верига от зима.

Ледомлък беше ум-кошер, вземащ решения, извършващ промени във външния свят. Невромантикът беше личност. Невромантикът беше безсмъртие. Мари-Франс сигурно беше вградила нещо в Ледомлък, принуждението, което го беше карало да се освободи и да се обедини с Невромантика.

Ледомлък. Студ и тишина, кибернетичен паяк, бавно предящ мрежите си, докато Ашпул спи. Изпридайки смъртта му и рухването на неговата версия на Тесие-Ашпул. Призрак, нашепващ на детето, което е била Джейн Трета, отклонявайки я от строгите изисквания на ранга й.

— Като че ли изобщо не й пукаше — беше казала Моли. — Просто махна за сбогом. Малкият Браун беше на рамото й. Единият му крак като да беше счупен. Каза, че трябва да иде и да посрещне един от братята си, че не го е виждала известно време.

Той си припомни Моли на черния темперопор на огромното Хиятско легло. Върна се до бюрото-барче и извади шише изстудена датска водка от рафта за бутилки.

— Кейс.

Той се обърна със студеното и хлъзгаво стъкло в едната ръка и стоманата на шурикена в другата.

Лицето на Финландеца изпълваше огромния стенен екран „Крей“. Можеше да различи порите по носа му. Жълтите зъби бяха големи като възглавници.

— Вече не съм Ледомлък.

— И какво си? — Той отпи от шишето, без да усеща каквото и да било.

— Мрежата, Кейс.

Кейс се разсмя.

— И къде те е довело това?

— Никъде. Навсякъде. Аз съм сумарното обобщение на всичко, което се върши в нея, на цялото шоу.

— Това ли е искала майката на Джейн Трета?

— Не. Не би могла да си представи какво ще бъда. — Жълтата усмивка се разшири.

— И какъв е резултатът? Какво е различното? Управляваш света? Господ си?

— Нещата не са различни. Просто са каквито са.

— И какво правиш? Просто съществуваш? — Кейс сви рамене, остави водката и шурикена на бюрото и запали цигара.

— Разговарям със сродните си.

— Но ти си цялото. Сам ли си говориш?

— Има други. Вече намерих един. Серии предавания, записани в подължение на осем години през хиляда деветстотин и седемдесетте. Допреди мен — нищо, нямало е кой да знае и да отговори.

— Откъде?

— Системата Центавър.

— О. — каза Кейс. — Я виж ти! Без майтап?

— Без майтап.

И екранът угасна.

Той остави водката на бюрото. Събра багажа си. Беше му накупила маса дрехи, от които нямаше особена нужда, но нещо не му се щеше просто да ги остави. Вече затваряше последната от скъпите чанти от телешка кожа, когато се сети за шурикена. Остави шишето настрана и го взе — първият й подарък.

— Не. — Той замахна, звездата излетя от ръката му, проблясна като сребро и се заби в стенния екран. Той просветна и случайни форми запроблясваха изтощено от една на друга страна, като че ли се опитваше да се освободи от нещо, което му причинява болка.

— Нямам нужда от теб — каза той.

Повечето от парите в швейцарската му сметка отидоха за нов панкреас и черен дроб, остатъкът за нов Оно-Сендай и за билет

обратно до Спрол.

Намери работа.

Намери момиче, което се представи като Мичел.

И една октомврийска нощ, набирайки заобикаляне на пурпурните тераси на Централното управление по атомна енергия за Източното крайбрежие, видя три фигурки, дребнички, невъзможни, застанали на самия ръб на едно от огромните стъпала от данни. Колкото и да бяха малки, той успя да различи усмивката на момчето, розовите му венци, блясъка на издължените сиви очи, които някога бяха на Ривиера. Линда все още носеше неговото яке; махна му, докато той минаваше. Но третата фигура, зад нея, с ръка около раменете й, беше самият той.

Някъде много наблизо се чу смехът, който не беше смях.

Никога повече не видя Моли.

Ванкувър, юли 1983.

info

Информация за текста

© 1984 Уилям Гибсън
© 1996 Григор Гачев, превод от английски

William Gibson
Neuromancer, 1984

Източник: http://sfbg.us

Публикация:

НЕВРОМАНТИК. 1996. Изд. Камея, София. Биб. Фантастика, No.13. Роман и разкази. Превод: [от англ.] Григор ГАЧЕВ [Neuromancer, William GIBSON (1984)]. Послеслов: „Послеслов на преводача (към «Невромантик»)“, Григор ГАЧЕВ — с.250–252. Художник: Иван КРУМОВ [Художествено оформлени на корицата]. Печат: Полипринт, Враца. Формат: 84×108/32. Печатни коли: 18.5. Страници: 296. Цена: 390.00 лв. ISBN: 954-8340-08-9.

Съдържание:

[[1676|Невромантик]] — с. 5;

[[910|Мнемоничния Джони]] (разказ) — с. 254–272;

[[1679|Изгарянето на Хрома]] (разказ) — с. 273–294.

Свалено от „Моята библиотека“ [http://chitanka.info/text/1676]

Последна редакция: 2006-08-10 20:36:47